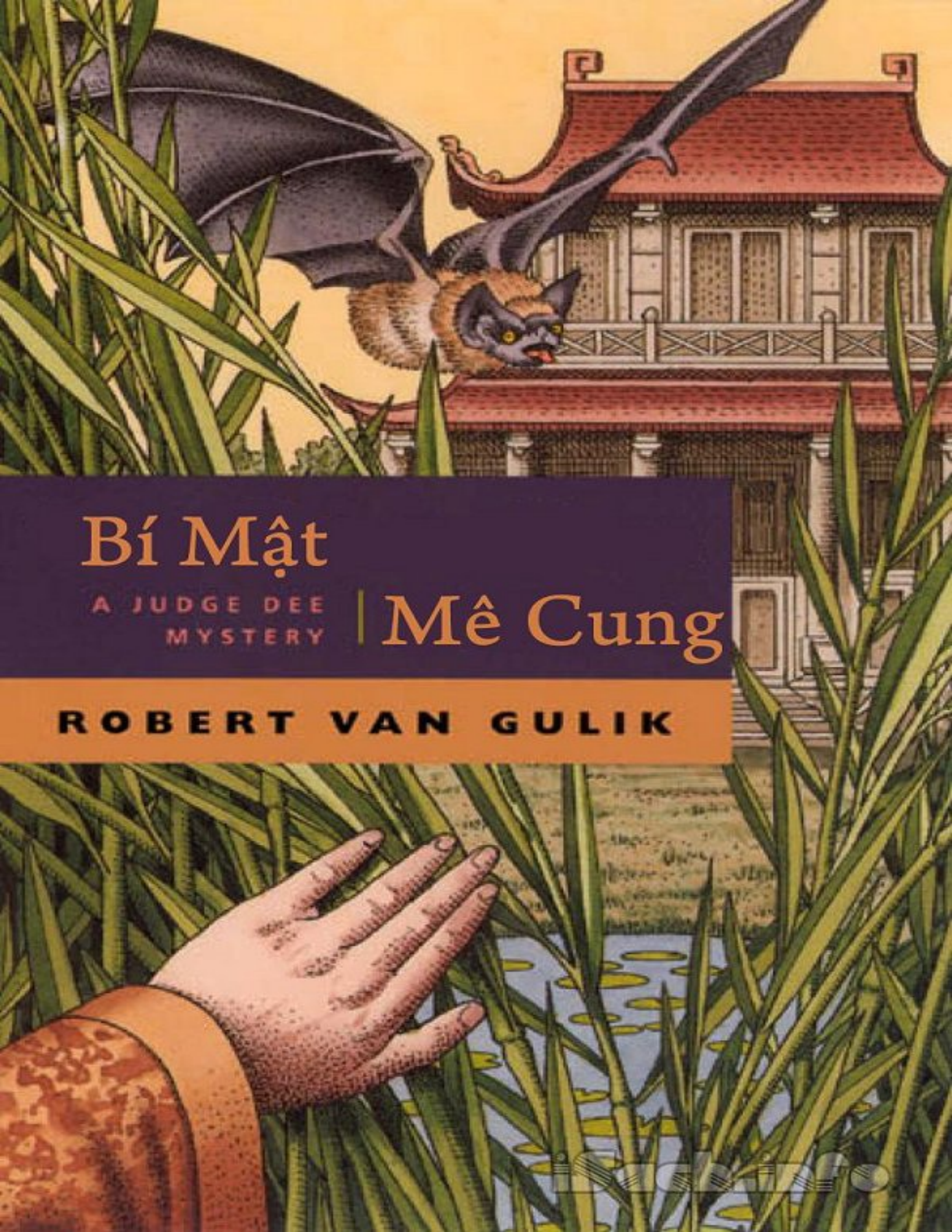

Bí Mật

A JUDGE DEE
MYSTERY

Mê Cung

ROBERT VAN GULIK

Bí Mật Mê Cung

RobertVan Gulik

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Nguyên tác : **The Chinese Maze Murders**

Dịch giả : Phước Lộc

Địch Nhân Kiệt một phán quan sống vào thời đại nhà Đường, ông là nhân vật chính trong các tác phẩm của nhà văn Robert Van Gulik.

Trong quyển tiểu thuyết " Bí mật mê cung" (nguyên tác The Chinese Maze Murders) ông đã đến nhậm chức phán quan tại Lan Phương, một huyện gần biên giới.

Trên đường đi ông bị một toán cướp tấn công và khi đến Lan Phương thì không thấy ai ra đón tiếp. Huyện đường đã bị bỏ hoang nhiều năm và người dân nơi đây tỏ ra thờ ơ với mọi chuyện.

Chuyện gì đã xảy ra tại đây: một bạo chúa tại địa phương cai trị dân chúng bằng sự độc ác của mình, một cô gái mất tích không rõ nguyên nhân, một vụ kiện về tài sản thừa kế mà chìa khóa nằm trong bức tranh để lại cho người con thứ.

Tất cả được giải đáp trong " Bí mật mê cung".

Đây là lần đầu tiên mình dịch một tác phẩm nên có gì thiếu sót mong các bạn góp ý.

Chương I

Quan án sát Địch bị tấn công trên đường tới Lan Phương Phát hiện một cô gái trong đám cướp đường

Bốn chiếc xe ngựa di chuyển chậm rãi xuyên qua những ngọn núi phía đông của tỉnh Lan Phương.

Trên chiếc xe ngựa đầu tiên Địch công, quan án sát mới của Lan Phương đã cố gắng thoải mái hết sức có thể cho 1 chuyến đi gian khổ. Ông ngồi trên chiếc giường trong xe và dựa lưng vào 1 chõng sách. Trợ lý trung thành của ông - Hồng Lượng - ngồi đối diện với ông và dựa lưng vào 1 cái gối vải. Trên con đường gập ghềnh này những biện pháp như thế hạn chế được phần nào những cái xóc do ổ gà gây ra.

Quan án và chấp sự cảm thấy mệt mỏi vì họ đã đi được vài ngày rồi.

Đi sau họ là cỗ xe ngựa với rèm bằng lụa, trong đó là 3 người vợ của Địch công với những đứa con của ông cùng các gia nhân đang ngủ cuộn mình trong các gối và mền.

Hai xe ngựa khác chất đầy hành lý, những người hầu ngồi trên các rương chứa đồ những người khác lại thích đi bộ bên cạnh các con ngựa ướt đầm mồ hôi.

Họ đã rời khỏi ngôi làng cuối cùng trước lúc bình minh. Sau đó con đường dẫn tới 1 vùng núi hoang vắng, những người mà họ gặp trên đường là 1 vài tiểu phu. Trong buổi chiều hành trình của họ đã bị chậm lại 2 canh giờ vì 1 bánh xe bị gãy, bây giờ hoàng hôn buông xuống làm cho ngọn núi càng có vẻ bí ẩn hơn.

Hai tùy tùng cao lớn cưỡi ngựa dẫn đầu đoàn xe, thanh gươm lớn đeo trên lưng một người và cây cung khoác ngang vai người kia. Hai người này là Mã Tông và Triệu Thái, 2 cận vệ trung thành của Địch công đóng vai trò bảo vệ cho đoàn xe. Một người đàn ông gầy và lưng hơi khòm là Tào Can đi phía sau cùng với người quản gia.

Đến trên dãy núi Mã Tông tìm cương ngựa. Con đường phía trước dẫn xuống 1 thung lũng cây cối rậm rạp. Một ngọn núi khác đứng chắn ở phía đối diện.

Mã Tông quay lại xe ngựa và gọi người đánh xe :

- Một giờ trước người nói rằng chúng ta đã tiếp cận được với Lan Phương, đồ chó ! Và bây giờ là một ngọn núi khác chắn ngang !

Người lái xe cầu nhàu gì đó về người bạn trong thành phố đã hướng dẫn vội vàng sau đó nói với vẻ buồn chán :

- Đừng lo lắng, từ sườn núi tiếp theo ông sẽ thấy Lan Phương nằm dưới chân đồi .

- Tôi đã nghe tên khốn đó nói về sườn núi tiếp theo trước đây - Mã Tông nhìn Triệu Thái - Vì sự vụng về mà chúng ta đến Lan Phương chậm 1 canh giờ. Thảm phán tại đó có lẽ đã chờ đợi chúng ta từ trưa và các vị chức sắc tại đó đã làm 1 bữa tiệc thất đãi. Ôi, cái bụng trống rỗng của tôi !

- Đừng nói với cái cổ họng bị khô - Tào Can thêm và cưỡi ngựa đến xe ngựa của phán quan.

- Vẫn là một trong những thung lũng mà chúng ta đã vượt qua, Đại nhân - anh báo cáo - nhưng sau đó chúng ta sẽ đến Lan Phương nằm ở cuối thung lũng "

Chấp sự Hồng đề nén 1 tiếng thở dài

- Đây thực sự là 1 điều đáng tiếc - ông nhận xét - đại nhân đã được lệnh phải rời khỏi Phổ Dương sớm như vậy. Mặc dù có 2 vụ án lớn xảy ra khi chúng tôi ở đó nhưng thực tế đó là 1 huyện dễ chịu .

Địch công cười gượng và cố gắng tìm tư thế ngồi thoải mái cho mình với gói sách sau lưng.

" Có vẻ như " ông nói " ở kinh thành những tên còn lại của bè lũ phật giáo kết hợp với lực lượng bạn bè của các thương nhân Quảng đông tác động làm cho ta phải chuyển đi nơi khác trước khi ta hết nhiệm kỳ của mình tại Phổ Dương. Tuy nhiên nó sẽ là 1 bài học kinh nghiệm để làm phán quan ở 1 huyện xa kinh đô như Lan Phương. Không nghi ngờ gì chúng ta sẽ tìm thấy ở đây các vấn đề thú vị mà không thể nào gặp tại các thành phố lớn trong đất liền".

Chấp sự Hồng đồng ý như thế nhưng ông vẫn buồn rầu. Ông đã hơn 60 tuổi và những khó chịu trong hành trình dài làm cho ông kiệt sức. Kể từ thời thơ ấu của mình ông đã phục vụ cho gia đình của Địch án sát. Khi Địch phán quan bước vào chốn quan trường Địch công đã cất nhắc ông làm cố vấn cho mình và đã bổ nhiệm ông làm trưởng nhóm sai dịch trong huyện và mọi người gọi ông là Chấp sự Hồng.

Phu xe quật roi và đoàn xe đi ngang qua con dốc và đi xuống thung lũng theo 1 con đường quanh co và hẹp.

Chẳng bao lâu họ đã ở giữa thung lũng, nơi con đường tối tăm vì bị những cây tuyết tùng và các bụi cây mọc dày 2 bên che phủ.

Địch công ra lệnh cho tùy tùng của mình thấp đuốc lên khi ông nghe những tiếng la hét từ phía trước và phía sau.

Một số người đàn ông với khăn đen che mặt bắt ngờ xông ra từ những bụi cây 2 bên đường.

Hai tên nắm giữ chân phải của Mã Tông và kéo anh ra khỏi con ngựa đang cưỡi trước khi anh kịp rút gươm. Ba tên đã quăng thòng lọng vào cổ Triệu Thái và kéo ngã anh xuống đất. Còn lại 2 tên cướp khác tấn công Tào Can và người quản gia.

Người đánh xe nhảy khỏi xe và biến mất vào rừng cây. Các gia nhân của Địch công cũng bỏ chạy vào rừng nhanh nhất trong khả năng của họ.

Hai tên cướp đeo mặt nạ xuất hiện bên ngoài cửa sổ xe của Địch công, lão Hồng bị đánh bất tỉnh với 1 quả đấm vào đầu. Địch công né được 1 ngọn giáo đâm vào ông và ông nhanh chóng chụp nó bằng cả 2 tay, ông kéo nó vào sau đó đẩy ngược trở lại làm kẻ tấn công bị loạng choạng. Ông cướp được ngọn giáo và nhanh chóng nhảy ra khỏi xe, ông giữ 2 kẻ tấn công cách xa mình bằng cách hươi vòng ngọn giáo. Tên cướp hạ gục lão Hồng cầm 1 cây gậy, tên cầm giáo lúc này đã rút ra 1 thanh gươm dài. Cả 2 tấn công Địch công 1 cách dữ dội và ông cảm thấy khó có thể cầm cự lâu với 2 kẻ này.

Địch công đánh nhau với 2 tên cướp

Hai tên cướp kéo Mã Tông từ con ngựa của anh đã chuẩn bị chém anh ta làm hai khúc với thanh kiếm của họ nếu anh cố gắng chống lại. Thật không may cho bọn chúng Mã Tông là một đối thủ khó nhằn vì anh từng là thảo khấu trước đây. Trước khi theo hầu Địch công Mã Tông và Triệu Thái được gọi là " Anh em của rừng xanh ". Chính vì thế những cuộc chiến như thế này Mã Tông rất thạo. Thay vì cố gắng chống lại để ngồi trên yên ngựa, Mã Tông mượn đà ngã người đồng thời nắm chặt mắt cá chân của 1 tên cướp giật mạnh làm hấn mất thăng bằng. Cùng lúc đó Mã Tông tung 1 cú đá vào đầu gối 1 tên khác để mượn đà nhảy lên và đâm ngã tên kia với 1 nắm đấm khủng khiếp vào đầu. Nhanh như chớp Mã Tông quay lại và tung 1 cú đá sát thủ vào mặt tên cướp đang ôm đầu gối và gần như bẻ gãy cổ tên này.

Chộp vội thanh kiếm nằm dưới đất Mã Tông chạy vội đến chỗ Triệu Thái đang vật lộn với 1 tên cướp, 2 tên cướp đứng bên ngoài rình cơ hội để đâm Triệu Thái với thanh kiếm dài. Mã Tông đâm xuyên người 1 tên cướp với thanh kiếm của mình, không kịp thời gian rút kiếm anh tung 1 cú đá khủng khiếp vào háng tên còn lại làm cho hắn trợn ngược mắt lên và nằm dài trên mặt đất. Chộp lấy thanh kiếm tên cướp vừa rơi ra Mã Tông dùng nó đâm xuyên vào vai trái tên cướp đang vật lộn với Triệu Thái.

Trong khi đang giúp Triệu Thái đứng lên Mã Tông nghe Địch công hét " Coi chừng "

Mã Tông nhanh chóng quay lại, nhờ thế anh né được 1 gậy quật vào đầu của tên cướp đang đánh nhau với Địch công chạy đến giúp đồng bọn. Tuy nhiên cây gậy quật trúng vai trái anh, anh quy xuống với 1 tiếng chửi thề. Tên cướp tiếp tục vung gậy tấn công Triệu Thái nhưng Triệu Thái kịp lườn xuống dưới gậy của tên cướp và cho hấn 1 nhát dao vào tim với con dao của mình.

Địch công bây giờ chỉ còn phải đối mặt với 1 tên cướp cầm kiếm, ông thực hiện 1 hư chiêu với ngọn giáo của mình và khi tên cướp vung kiếm lên để chém ông dùng chiêu " Mãng xà xuất động " đâm ngọn giáo xuyên qua lưỡi kiếm vào đầu tên cướp.

Để lại Triệu Thái với bọn cướp Địch công chạy đến cỗ xe. Một tên cướp nằm lăn lộn trên mặt đất với bàn tay nắm chặt trên cổ. Một tên khác cầm cây gậy đang ở trong xe, Địch công loại hấn ra khỏi vòng chiến bằng 1 cán giáo quật vào đầu.

Tào Can từ dưới cỗ xe bò ra với 1 sợi thừng trong tay.

" Chuyện gì xảy ra ở đây ? " Địch công hỏi.

Tào Can trả lời với 1 nụ cười:

"Một tên đã đánh gục người quản gia, một tên khác đánh tôi vào đầu và tôi giả vờ kêu lên rồi nằm bất động. Bọn chúng tưởng tôi đã chết nên bỏ mặc tôi rồi bắt đầu lục lọi hành lý. Tôi đứng dậy và từ phía sau quăng thòng lọng vào cổ tên gần nhất, sau đó tôi chui xuống dưới xe và kéo dây siết cổ tên đó. Tên kia đang ở trong xe và không thể sử dụng gậy của mình để tấn công tôi. Đại nhân đã giải quyết tình thế tiến thoái lưỡng nan này.

Địch công mỉm cười sau đó vội vã quay lại nơi ông nghe thấy Mã Tông đang chửi bới. Tào Can xé tay áo của mình và dùng nó làm dây trói tay chân 2 tên cướp. Sau đó anh nói lỏng vòng thòng lọng khỏi cổ tên cướp gần như đã bị nghẹt thở.

Hai tên cướp bị lừa bởi vẻ ngoài vô hại của Tào Can. Tào Can tuy lớn tuổi và không có vẻ là một đấu sĩ nhưng là 1 người cực kỳ khôn ngoan, trong những năm qua đã hành tẩu giang hồ như là 1 kẻ lừa đảo chuyên nghiệp. Địch công đã giải thoát anh ta trong 1 tình huống xấu và anh trở thành 1 trong những phụ tá của ông. Do kiến thức và sự am hiểu của Tào Can về những quy tắc của thế giới ngầm, anh đã chứng tỏ mình rất hữu ích để theo dõi tội phạm và thu thập chứng cứ. Và tên cướp bị siết cổ đến suýt chết đã là bằng chứng cho thủ đoạn của Tào Can.

Khi quay trở lại đầu đoàn xe, Địch công nhìn thấy Triệu Thái đang đấu tay đôi với tên cướp lúc trước bị Mã Tông đánh vào đầu đã tỉnh lại. Mã Tông đang quỳ trên mặt đất với cánh tay trái buộc trên vai, anh đang dùng tay phải chống trả lại 1 tên cướp nhỏ thó nhưng rất nhanh nhẹn di chuyển xung quanh và tấn công mình với 1 con dao găm.

Địch công giờ ngọn giáo của mình. Ngay sau đó Mã Tông đã bắt được cổ tay đối thủ, anh siết chặt nó bằng bàn tay sắt của mình làm cho tên cướp đánh rơi con dao găm. Sau đó Mã Tông thúc đầu gối của mình vào bụng địch thủ.

Tên cướp kêu lên thê thảm.

Mã Tông đứng dậy 1 cách khó khăn trong khi tên cướp đánh vào đầu và vai của anh bằng bàn tay còn lại của mình. Tuy nhiên Mã Tông chẳng quan tâm, anh nói hỏn hển với Địch công:

" Đại nhân hãy gỡ khăn che mặt của hấn ? "

Địch công tháo khăn che mặt của tên cướp, Mã Tông kêu lên :

" Trời đất, đó là 1 thiếu nữ "

Họ nhìn vào đôi mắt sáng rực của 1 cô gái trẻ. Mã Tông buông cánh tay cô ta với vẻ ngạc nhiên.

Địch công vội vàng bẻ tay cô ta ra sau lưng và chua chát nói:

" Một cô gái lạc lõng trong băng cướp, trói cô ta lại cùng với những tên kia "

Mã Tông gọi Triệu Thái lúc này đã hạ được tên cướp và trói gô hấn lại, Mã Tông đứng đó bối rối trong khi Triệu Thái trói tay cô gái ra sau lưng. Cô ta không nói 1 lời.

Địch công bước vào xe của phụ nữ. Bà vợ thứ nhất của ông đang cúi mình trên cửa sổ với con dao găm trong tay. Những người khác hoảng sợ co rúm lại trong các tấm mền.

Địch công nói với họ rằng cuộc chiến đã chấm dứt.

Những người hầu và người đánh xe đã quay lại từ chỗ ẩn nấp. Họ vội vàng thấp đuốc lên.

Trong ánh sáng nhấp nháy của những ngọn đuốc, Địch công xem kết quả của trận chiến.

Nhìn chung họ không bị thiệt hại lớn, lão Hồng đã tỉnh lại và được Tào Can băng đầu. Ông bị ngất vì sợ hãi hơn là vì đòn đánh của tên cướp. Mã Tông ngồi trên 1 thân cây, vai trái của anh sưng lên và tím bầm. Triệu Thái đang xoa bóp nó với dầu nóng.

Mã Tông giết chết 2 tên cướp và Triệu Thái giết 1 tên. Sáu tên còn lại đều bị thương chỉ duy nhất cô gái là hoàn toàn không bị thương.

Địch công ra lệnh buộc các tên cướp và 3 xác chết vào 1 cỗ xe, cô gái phải đi bộ.

Tào Can đàn 1 cái giỏ đệm trong khi Địch công và các thuộc hạ của mình ngồi uống 1 tách trà nóng.

Mã Tông súc miệng, nhổ nước bọt khinh bỉ và nói với Triệu Thái:

" Tất cả cho thấy đây là cuộc tấn công của những kẻ nghiệp dư, tôi nghĩ rằng chúng không phải là bọn thảo khấu chuyên nghiệp "

" Đúng" Triệu Thái đồng ý " Với mười người đàn ông bọn chúng phải thực hiện vụ cướp tốt hơn "

" Bọn chúng đã lãnh đủ " Địch công nhận xét khô khan.

Họ lặng lẽ uống trà, tất cả đều kiệt sức và chẳng ai muốn nói nhiều. Người ta chỉ nghe những giọng nói thì thầm của các tôi tớ, và tiếng rên rỉ của những tên cướp bị thương.

Sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, đoàn xe lại tiếp tục tiến lên. Hai người hầu với ngọn đuốc thấp sáng dẫn đường.

Phải mất hơn 1 canh giờ để vượt qua dãy núi cuối cùng. Sau đó con đường mở ra một đường lớn và họ nhìn thấy tháp canh của cổng thành phía bắc Lan Phương in bóng trên nền trời đêm.

Chương II

Địch án sát mở phiên họp đầu tiên tại huyện đường Ông phát hiện ra một vấn đề trong kho lưu trữ

Triệu Thái nhìn một cách ngạc nhiên cánh cổng kiên cố được bảo vệ bằng một tháp canh cao. Sau đó anh nhớ lại rằng Lan Phương là một thị trấn gần biên giới thường bị tấn công bất ngờ từ lũ hung nô của vùng đồng bằng phía tây.

Anh lại dùng chuôi gươm của mình gõ cửa lên cánh cổng đã bị khóa.

Một lúc lâu sau một cánh cửa chớp trên tháp canh mở ra. Một giọng nói cộc cằn vọng xuống từ trên cao:

- Cổng thành đã được đóng lại vào ban đêm. Hãy quay lại vào sáng mai.

Triệu Thái đập cửa mạnh hơn. Anh hét lớn:

- Mở ra, quan án sát đã đến !

- Quan án sát nào? Tiếng nói hỏi lại.

- Đại nhân Địch, án sát mới của Lan Phương. Mở cửa ra đồ to đầu!

Cánh cửa chớp đóng sầm lại.

Mã Tông cưỡi ngựa đến cạnh Triệu Thái và hỏi:

- Tất cả sự chậm trễ này là như thế nào ?

- Những con chó lười biếng đã ngủ ! Triệu Thái trả lời chán ngán. Sau đó anh dùng chuôi gươm của mình gõ cửa mạnh hơn.

Họ nghe tiếng khoá cổng lách cách sau đó cánh cửa nặng nề mở ra vài tấc.

Triệu Thái phi ngựa qua và gần như đạp ngã 2 binh sĩ đội cầu thả cái nón sắt gỉ sét.

- Mở rộng cửa ra 2 con chó lười biếng kia - Triệu Thái quát.

Những người lính nhìn trâng tráo 2 kỵ binh. Một người mở miệng định nói gì đó nhưng khi nhìn thấy cái nhìn gay gắt trên mặt Triệu Thái họ nghĩ tốt hơn là im lặng. Cùng với người bạn của mình hắn mở rộng cánh cửa.

Đoàn tùy tùng đi qua và di chuyển về phía nam dọc theo con đường chính tối tăm.

Thị trấn đã hiện ra với một vẻ hoang vắng. Mặc dù tiếng mõ canh một vẫn chưa vang lên nhưng hầu hết các cửa hàng đều đóng cửa với những cánh cửa gỗ rắn chắc.

Tại đây có một nhóm nhỏ người dân ngồi quây quần quanh ngọn đèn dầu của một gánh hàng rong trên đường phố. Khi đoàn tùy tùng đi ngang qua, họ quay lại nhìn một cách thờ ơ các cỗ xe ngựa, sau đó lại quay lại với bát mì của họ.

Không có ai ra đón quan án và cũng chẳng có một dấu hiệu chào đón nào.

Đoàn tùy tùng đi qua dưới một cánh cổng tò vò trang trí kéo dài. Tại đây đường phố chính được chia làm bên trái và bên phải chạy dọc theo một bức tường cao. Mã Tông và Triệu Thái đi đến bức tường phía sau của khu công đường.

Họ quay lại phía đông và đi men theo tường cho đến khi họ đến một cánh cửa lớn. Trên cánh cổng tò vò của nó có treo một tấm biển bằng gỗ mà mưa gió đã làm cho hư hỏng trên đó khắc dòng chữ:

"Huyện đường Lan Phương"

Triệu Thái xuống ngựa và bắt đầu gõ cửa với tất cả sức mạnh của mình.

Một người đàn ông béo lùn trong chiếc áo vá ra mở cửa. Hàm râu thưa thớt của hắn dính đầy dầu mỡ và hắn có một cái nheo mắt kinh khủng. Nâng chiếc đèn lồng giấy hắn quan sát Triệu Thái sau đó cần nhần:

" Người không biết là công đường đã đóng cửa, tên lính kia ? "

Điều này là quá sức chịu đựng của Triệu Thái. Anh nắm chặt râu của người đàn ông và giật nó một cách thô bạo làm cho đầu của người này va vào cánh cửa. Triệu Thái chỉ dừng lại khi người đàn ông bật khóc và van xin.

Triệu Thái nói một cách kiên quyết:

" Địch đại nhân của ngươi đã đến, mở cửa và gọi các người trong công đường ra đây ! "

Người đàn ông vội vàng mở rộng cánh cửa đôi. Đoàn tùy tùng đi qua và dừng lại trong sân chính ở phía trước của phòng khách lớn.

Địch công bước xuống khỏi xe ngựa và nhìn quanh. Cửa công đường cao gấp 6 lần cửa phòng khách bị niêm phong và bị khóa, cửa sổ đối diện công đường bị đóng. Mọi thứ xung

quanh đều tối tăm và vắng vẻ.

Khoanh tay trong tay áo của mình Địch công ra lệnh cho Triệu Thái mang người gác cửa đến trước mặt ông.

Triệu Thái kéo cổ áo của người đó đến trước Địch công. Người đàn ông béo lùn quỳ xuống.

Địch công hỏi cộc lốc:

- Người là ai ? Và đại nhân Khang ở đâu ?

- Tiểu nhân - người đàn ông lắp bắp - là cai ngục của nhà tù, Đại nhân Khang của tôi đã rời khỏi nơi này bằng cổng thành phía nam.

- Ân của huyện nha ở đâu ?

- Nó nằm ở nơi nào đó trong huyện đường - cai ngục trả lời với giọng run run.

Địch công đã hết kiên nhẫn. Ông dậm mạnh chân của mình trên mặt đất và hét lên :

- Lính gác đâu ? Sai nha đâu ? Thư lại đâu ? Sai dịch đâu ? Và tất cả mọi người trong cái huyện đường đáng nguyên rủa này ở đâu ?

- Đội trưởng của sai nha đã rời khỏi nơi đây từ tháng trước, người thư lại đã nghỉ bệnh cách đây 3 tuần, và ...

- Vì vậy, không có ai ngoài người - Địch công ngắt lời. Quay sang Triệu Thái ông tiếp tục - Ném tên cai ngục này vào trong tù, ta sẽ tìm ra những gì sai trái ở đây.

Cai ngục bắt đầu phản đối nhưng Triệu Thái cho hắn một cái tát tay sau đó trói tay hắn ra sau lưng. Anh xoay tên cai ngục lại cho hắn một cú đá và quát :

- Dẫn chúng ta vào nhà giam của người !

Phía trái của huyện đường, đằng sau khu ở của lính gác họ tìm thấy một nhà tù khá lớn. Rõ ràng các phòng giam không được sử dụng trong một thời gian dài nhưng các cửa ra vào trông khá vững chắc và các cửa sổ có chấn song bằng sắt.

Triệu Thái đẩy cai ngục vào một phòng giam nhỏ và khóa cửa lại.

Địch công nói :

- Bây giờ chúng ta đi xem công đường xử án và huyện đường.

Triệu Thái thấp lồng đèn giấy của mình. Họ phát hiện ra không khó khăn cánh cửa đôi của công đường. Triệu Thái mở cửa, cánh cửa mở ra với tiếng kêu ken két của một bản lề bị han gỉ. Anh nâng đèn lồng.

Họ nhìn thấy một công đường lớn và trống rỗng. Một lớp bụi bẩn dày bao phủ sàn nhà bằng đá và mạng nhện giăng trên các bức tường. Địch công bước lên bậc nhìn tấm vải màu đỏ bạc màu và bị rách bao phủ bàn xử án. Một con chuột lớn chạy qua phòng xử án.

Địch công ra hiệu cho Triệu Thái. Sau đó ông bước lên bậc, đi vòng quanh bàn xử án và kéo sang một bên tấm rèm che cánh cửa dẫn đến phòng riêng của phán quan phía sau đại sảnh của công đường. Một đám bụi bẩn rơi xuống người Địch công.

Căn phòng trống trải nhưng có một cái bàn xiêu vẹo, một cái ghế bành với lưng ghế bị hỏng và 3 chiếc ghế gỗ.

Triệu Thái mở cửa bức tường đối diện, một mùi ẩm ướt sộc vào mũi họ. Các bức tường được bao phủ bằng các hàng kệ trên đó đặt các hộp tài liệu bằng da màu đỏ.

Địch công lắc đầu

" Chúng được lưu trữ tốt " ông thì thầm.

Ông đá cánh cửa mở ra hành lang và âm thầm quay lại sân chính. Triệu Thái cầm đèn lồng dẫn đường.

Mã Tông và Tào Can nhốt tù nhân của họ vào nhà tù. Xác chết của 3 tên cướp được bỏ vào nhà của lính gác. Những gia nhân của Địch công bận rộn xếp dỡ hành lý dưới sự giám sát của quản gia. Sau đó họ báo cho Địch công rằng khu nhà ở dành cho huyện lệnh ở phía sau huyện đường trong tình trạng rất tốt. Các phán quan bỏ đi đã để lại mọi thứ trong tình trạng hoàn hảo, các căn phòng gọn gàng, đồ nội thất sạch sẽ. Đầu bếp đã đốt lửa trong bếp.

Địch công thở phào nhẹ nhõm, ít nhất gia đình ông đã có nơi trú ẩn.

Ông ra lệnh cho lão Hồng và Mã Tông được nghỉ ngơi. Họ có thể trải giường của họ trong căn phòng cạnh khu riêng của ông. Sau đó Địch công ra hiệu cho Triệu Thái và Tào Can theo ngài trở lại văn phòng riêng phía sau công đường.

Tào Can đặt 2 cây nến thấp sáng trên bàn.

Địch công thận trọng ngồi vào chiếc ghế bành ọp ẹp, hai thuộc hạ của ông thổi bụi khỏi các ghế gỗ và ngồi xuống.

Địch công khoanh tay trên bàn. Không ai nói lời nào.

Họ có biểu hiện bên ngoài giống nhau. Cả 3 vẫn còn một lớp bụi đường màu nâu trên y phục, quần áo bị rách và dính đầy bùn từ cuộc chiến với bọn cướp. Khuôn mặt của họ buồn rầu và hốc hác dưới ánh sáng lập lờ từ những ngọn nến.

Sau đó Địch công nói:

- Nào, các người, bây giờ đã muộn và chúng ta rất mệt và đói. Tuy nhiên ta muốn nghe ý kiến của các người về tình trạng lạ lùng của huyện đường mà chúng ta thấy ở đây.

Tào Can và Triệu Thái gật đầu háo hức

- Thị trấn này - Địch công tiếp tục - là một bí ẩn đối với ta. Mặc dù người tiền nhiệm của ta đã cư trú ở đây trong 3 năm và giữ khu sinh sống của mình trong điều kiện tuyệt vời. Ông dường như chưa bao giờ sử dụng đến công đường và giải tán toàn bộ nhân viên của huyện nha. Mặc dù đã có thư thông báo dự kiến là ta sẽ đến đây vào chiều nay, ông ra đi mà không để lại tin nhắn cho ta, uỷ thác con dấu của huyện lệnh cho một tên cai ngục vô lại. Các quan chức khác của huyện nha không quan tâm đến việc chúng ta đến đây. Các người giải thích thế nào về điều này ?

- Có thể, thưa đại nhân - Triệu Thái hỏi - Người dân ở đây đang có kế hoạch nổi loạn chống lại triều đình.

Địch công lắc đầu

- Thật ra - ông trả lời - các đường phố vắng vẻ và các cửa hàng đóng cửa bất thường khi còn sớm. Nhưng ta không nhận thấy bất kỳ dấu hiệu nào của tình trạng bất ổn vì không có rào chắn hay các vũ khí quân sự. Thái độ của người dân trong thị trấn không có sự đối kháng, họ chỉ thờ ơ.

Tào Can trầm tư mân mê 3 sợi lông dài mọc trên nốt ruồi bên má trái của mình.

- Trong một lúc - anh nhận xét - tôi nghĩ rằng có lẽ có dịch hại hoặc một số bệnh dịch nguy hiểm khác đã tàn phá huyện này tuy nhiên không giống với thực tế là không có dấu hiệu hoảng loạn, và mọi người ăn uống tự do từ các hàng rong ven đường.

Địch công dùng tay chải và lấy ra một số lá cây khô từ bộ râu dài của mình. Sau một lúc ông nói :

- Ta không thích hỏi cai ngục về vấn đề này. Hắn có tất cả dấu hiệu của một kẻ bất lương.

Người phục vụ bước vào theo sau 2 gia nhân của Địch công. Một người mang theo một mâm cơm canh và một ấm trà lớn.

Địch công ra lệnh cho người phục vụ đem cơm đến cho các tù nhân.

Họ ngồi ăn trong im lặng.

Khi họ ăn xong và ngồi uống trà, Triệu Thái ngồi suy nghĩ và vân vê ria mép của mình sau đó nói :

- Tôi hoàn toàn đồng ý với Mã Tông, thừa đại nhân. Khi ở vùng núi anh ta cho biết là bọn cướp tấn công chúng ta không phải là những tên cướp đường chuyên nghiệp. Chúng ta có thể hỏi bọn chúng về những gì xảy ra ở đây.

- Thật là một ý tưởng tuyệt vời - Địch công reo lên - đem tên cầm đầu của bọn chúng đến đây !

Sau một lúc Triệu Thái quay lại dẫn theo một người chính là tên cướp đã cố gắng đâm Địch công với ngọn giáo của mình. Ông ném cho hắn một cái nhìn sắc bén. Ông nhìn thấy hắn ta là một người đàn ông mạnh mẽ với một gương mặt cời mở, hắn có dáng dấp của một chủ hiệu nhỏ hoặc một thương gia hơn là một tên cướp đường.

Khi hắn quỳ xuống trước bàn Địch công ra lệnh cộc lốc:

- Tên và nghề nghiệp của ngươi !

- Tôi - hắn nói - tên là Phương Thọ và hiện nay là thợ rèn trong thị trấn Lan Phương, nơi gia đình tôi đã sống tại đây từ nhiều thế hệ.

- Tại sao - Địch công hỏi - Ngươi là một kẻ có địa vị và nghề nghiệp tại đây lại thích cuộc sống dè hèn của một tên cướp đường ?

Phương Thọ cúi đầu xuống và nói bằng một giọng buồn rầu :

- Tôi phạm tội tấn công với ý định giết người và tôi sẵn sàng chấp nhận án tử hình. Tôi thú nhận hoàn toàn tội lỗi của mình mà không cần bằng chứng thêm nữa. Nhưng tại sao đại nhân lại quan tâm đến những việc này.

Địch công thở dài và khẽ nói :

- Ta không bao giờ phán tội ai cho đến khi nghe toàn bộ câu chuyện. Hãy kể toàn bộ câu chuyện cho ta.

Phương trả lời :

- Tôi làm nghề thợ rèn được 30 năm từ sự truyền nghề của cha tôi. Gia đình tôi gồm tôi, vợ tôi, một đứa con trai và 2 đứa con gái khỏe mạnh. Chúng tôi đã có cơm ăn hàng ngày và thậm chí có thịt heo trong bữa ăn. Tôi cảm thấy mình là một người đàn ông hạnh phúc.

Sau đó, một ngày không may nọ một người đàn ông tên Chiến thấy con trai tôi là một thanh niên khỏe mạnh nên bắt ép nó gia nhập vào băng đảng của mình"

"Tên Chiến này là ai ?" Địch công ngắt lời

Phương Thọ trả lời cay đắng:

- Chiến là ai ấy à ? Hắn ta trong vòng tám năm đã chiếm toàn bộ kinh tế của huyện này. Hắn ta sở hữu một nửa đất đai và gần một phần tư cửa hàng và nhà ở tại huyện này. Hắn là quan tòa, phán quan và chỉ huy quân sự, tất cả trong một. Hắn thường xuyên đút lót cho các quan chức của tỉnh và thuyết phục họ rằng nếu không có hắn ta thì chỉ 5 ngày sau bọn hung nô trên biên giới sẽ tràn ngập huyện này.

- Không lẽ người tiền nhiệm của ta không nhận thấy vấn đề này ? - Địch công hỏi.

Phương nhún vai và đáp

- Các phán quan được bổ nhiệm ở đây sớm phát hiện ra rằng họ sẽ thuận lợi và an toàn hơn nhiều nếu chấp nhận sự tồn tại của thế lực bóng tối, để lại tất cả quyền lực thực sự trong tay của Chiến. Họ là những con rối trong tay của Chiến để đổi lại những hối lộ hàng tháng, họ sống trong hòa bình và thoải mái trong khi người dân chúng tôi phải chịu đựng tất cả những sự áp bức này.

- Câu chuyện của người - Địch công nói một cách lạnh lùng - thật vô lý với ta. Thật không may nếu nó là sự thật, đôi khi có một bạo chúa địa phương nắm toàn bộ kinh tế của một huyện xa xôi hẻo lánh. Tất nhiên có vài quan huyện sẽ chấp nhận tình trạng bất hợp pháp này. Nhưng người không thể làm cho ta tin rằng trong tám năm qua những phán quan được bổ nhiệm ở đây đều phục tùng tên Chiến.

Phương Thọ nói với nụ cười mỉa mai:

- Sau đó tại Lan Phương 4 năm trước đây chúng tôi may mắn có một phán quan đã quay lưng lại với Chiến. Sau 2 tuần, thi thể của ông ta được tìm thấy cạnh bờ sông với cổ họng bị cắt đứt!

Địch công đột nhiên nghiêng người về phía trước, ông hỏi

- Đó có phải là huyện lệnh tên Phan ?

Phương gật đầu.

- Huyện lệnh Phan - Địch công nói tiếp - được báo cáo về triều đình là đã rơi vào ổ phục kích của bọn Hung nô. Ta ở kinh thành vào thời điểm đó. Ta nhớ rằng thi thể của ông ấy đã được chuyển về kinh thành với nghi thức danh dự và sau khi ông qua đời đã được phong cấp tể tướng.

- Đó là cách tên Chiến che đậy vụ ám sát ông ấy - Phương Thọ nói một cách thờ ơ - tôi biết được sự thật và bản thân tôi đã nhìn thấy thi thể ông ta.

- Tiếp tục câu chuyện của người - Địch công nói.

- Vì vậy, con trai của tôi bị bắt buộc tham gia vào băng nhóm côn đồ của Chiến và tôi không còn gặp lại con trai tôi nữa.

Sau đó, một bà mối mà thực ra là tú bà của Chiến đến tìm tôi. Bà ấy nói Chiến muốn mua con gái lớn Bạch Lan của tôi với giá 10 lạng bạc. Tôi từ chối, ba ngày sau đó con gái của tôi ra chợ và không bao giờ quay lại. Tôi đi đến dinh thự của Chiến và xin được gặp con tôi nhưng tôi đã bị xua đuổi và đánh đập tàn nhẫn.

Sau khi bị mất đứa con trai duy nhất rồi sau đó tới đứa con gái lớn, vợ tôi bệnh nặng. Bà ấy qua đời cách đây 2 tuần. Tôi lấy thanh kiếm của cha tôi và đi đến dinh thự của tên Chiến. Tôi bị chặn lại bởi bọn lính gác, chúng đã đánh tôi với gậy gộc của chúng và bỏ tôi nằm chết giắc ven đường. Một tuần trước một nhóm côn đồ đốt cháy cửa hàng của tôi. Tôi rời huyện với Hắc Lan con gái út của tôi và tham gia vào nhóm thảo khấu ở vùng núi này. Đêm nay là đêm đầu tiên chúng tôi thực hiện hành vi ăn cướp.

Một sự im lặng bao trùm sau khi Phương Thọ dứt lời. Địch công dựa lưng vào ghế bành của mình và suy nghĩ lại những gì đã xảy ra. Ông đặt khuỷu tay lên bàn và nói:

- Câu chuyện của người giống như câu chuyện của các tên cướp đường khai ra khi bị bắt quả tang. Nếu người nói dối đầu người sẽ rơi trên mặt đất nhưng nếu người nói thật thì ta sẽ bảo lưu quyết định của mình.

- Đối với tôi - thợ rèn nói một cách chán nản - không có hy vọng gì cả, nếu Đại nhân không chặt đầu tôi thì tên Chiến cũng sẽ giết tôi. Cũng như thế với các đồng đảng của tôi, nạn nhân của tên Chiến.

Địch công ra dấu để Triệu Thái dẫn Phương Thọ trở lại phòng giam.

Địch công rời khỏi ghế bành của mình và bắt đầu bước đi trên sàn nhà. Khi Triệu Thái đã

trở lại, ông đứng đó trầm ngâm nói:

- Người đàn ông tên Phương Thọ đó rõ ràng đã nói sự thật. Huyện này nằm dưới sự cai trị của một tên bạo chúa địa phương, thẩm phán chỉ là bù nhìn bất lực tại đây. Điều đó giải thích thái độ thờ ơ của người dân nơi đây.

Triệu Thái đắm mạnh nắm tay vào lòng bàn tay.

- Chúng ta - anh kêu lên giận dữ - không thể nào cúi mình trước tên vô lại Chiến.

Địch công mỉm cười

- Bây giờ khá muộn rồi, 2 người hãy đi nghỉ đi và chúc một đêm ngon giấc. Ngày mai ta sẽ có nhiều việc cho người. Ta sẽ ở lại đây một giờ hoặc hơn để xem xét các tài liệu lưu trữ.

Tào Can và Triệu Thái xin phép ở lại để giúp đỡ Địch công nhưng ông kiên quyết từ chối.

Ngay sau khi họ rời đi Địch công thắp một ngọn nến và bước vào phòng tiếp theo. Dùng tay áo của mình ông lau bụi từ các hộp tài liệu và phát hiện rằng tài liệu gần nhất đã cách đây 8 năm.

Ông đem hộp tài liệu này vào phòng mình và bày các tài liệu trên bàn làm việc.

Dưới con mắt kinh nghiệm của mình, nhìn thoáng qua ông nhận ra đây là những văn bản liên quan đến công việc của huyện đường. Tuy nhiên dưới đáy hộp ông thấy một cuộn giấy nhỏ được đánh dấu " Vụ án của Vũ thừa kiện Vũ ". Địch công ngồi xuống trải các tài liệu ra và xem xét.

Ông thấy rằng nó là một vụ kiện liên quan đến việc thừa kế tài sản của Vũ Nam Thiên, một thống đốc tỉnh đã hưu trí và qua đời tại Lan Phương 9 năm trước.

Địch công nhắm mắt lại và hồi tưởng lại quãng thời gian 15 năm trước, lúc đó ông phục vụ tại kinh đô như là một thư lại. Tại thời điểm đó cái tên Vũ Nam Thiên nổi tiếng khắp đất nước. Ông ta có khả năng khác thường và cực kỳ cẩn thận trong công việc phục vụ triều đình và nhân dân. Ông nổi tiếng như là một nhà quản trị nhân từ và một chính khách khôn ngoan. Sau đó triều đình bổ nhiệm ông làm Lại bộ thượng thư, Vũ Nam Thiên đột ngột xin từ chức và viện lý do sức khỏe kém ông đã ẩn cư tại một huyện nào đó gần biên giới. Hoàng đế kêu gọi ông xem lại quyết định từ chức của mình nhưng ông kiên quyết từ chối. Địch công nhớ lại việc từ chức này lúc đó là một chấn động tại kinh thành.

Như vậy, Lan Phương chính là nơi Vũ Nam Thiên đã sống những năm tháng cuối đời.

Địch công trải tài liệu ra một lần nữa và đọc nó từ đầu đến cuối.

Ông phát hiện ra khi Vũ Nam Thiên đến sống tại Lan Phương thì ông ta là người đàn ông hơn 60 tuổi đã góa vợ. Ông có một người con duy nhất tên Vũ Kỳ lúc đó đã 30 tuổi. Ngay sau khi đến Lan Phương ông đã tái hôn với một cô gái nông dân trẻ mới 18 tuổi tên Mai. Cuộc hôn nhân chênh lệch ấy đã sinh ra đứa con thứ hai tên là Vũ San.

Khi vị thống đốc già ngã bệnh và cảm thấy mình sắp qua đời, ông gọi con trai Vũ Kỳ cùng người vợ trẻ và đứa con đến bên giường bệnh. Ông nói rằng ông để lại cho người vợ trẻ và đứa con thứ hai Vũ San một bức tranh ông tự tay vẽ, tất cả phần tài sản còn lại là cho Vũ Kỳ đứa con lớn. Ông nói thêm rằng ông tin tưởng Vũ Kỳ xem người vợ của ông như là mẹ kế của mình và đứa em cùng cha khác mẹ sẽ nhận được những gì của họ. Sau khi nói xong ông trút hơi thở cuối cùng.

Địch công nhìn ngày tháng của tài liệu và đoán rằng lúc này Vũ Kỳ khoảng 40 tuổi, người góa phụ gần 30 và đứa con trai 12 tuổi.

Các tài liệu nói rằng sau khi chôn cất cha mình Vũ Kỳ đã đuổi người mẹ kế và Vũ San ra khỏi căn nhà của mình. Anh ta nói rằng những lời trắng trối của cha mình ngụ ý Vũ San là đứa con hoang và anh ta không bị ràng buộc phải chia tài sản cho Vũ San hoặc người mẹ kế ngoại tình.

Sau đó người góa phụ đệ đơn lên tòa án khiếu nại về di chúc trong đó bà ta yêu cầu phải chia một nửa tài sản cho đứa con của mình trên cơ sở quyền thừa kế.

Vào thời gian đó tên Chiến tự xem mình như là người cai quản Lan Phương và dường như tòa án không giải quyết trường hợp kiện đó.

Địch công tiếp tục xem xét tài liệu. Ông nhận thấy rằng người góa phụ ở vào trường hợp bất lợi. Những lời trắng trối của vị thống đốc già cùng với sự chênh lệch về tuổi tác giữa 2 người dường như cho thấy bà Mai thực sự không chung thủy với chồng.

Mặt khác nó gợi lên sự tò mò là một người đàn ông xem trọng đạo đức và nguyên tắc tại sao lại chọn cách đặc biệt như thế này để nói Vũ San không phải là con ruột của ông ? Nếu ông ta phát hiện người vợ trẻ lừa dối mình thì ông chỉ cần âm thầm ly dị và gởi cô ta cùng đứa con đi đến một nơi nào đó. Việc này có thể bảo vệ danh dự cho bản thân và danh dự gia đình. Và tại sao lại cho thừa kế bức tranh vẽ của ông ?

Nó cũng khác thường là Vũ Nam Thiên không để lại một di chúc bằng văn bản. Một người đàn ông nhiều kinh nghiệm như ông phải hiểu rằng di chúc bằng miệng luôn gây ra các cuộc tranh cãi trong gia đình về quyền thừa kế.

Trường hợp này có quá nhiều uẩn khúc cần phải có một cuộc điều tra cẩn thận. Có lẽ nó sẽ hé mở ra nguyên nhân của việc từ chức đột ngột của Vũ Nam Thiên.

Địch công lục lợi các tài liệu khác nhưng không có tài liệu nào nói về vấn đề "Vũ thừa kiện Vũ"

Ông cũng không tìm thấy bất kỳ tài liệu nào có thể dùng để chống lại Chiến.

Quan án bỏ các tài liệu trở lại hộp. Ông ngồi đó và suy nghĩ về cách thức và phương tiện để lật đổ tên Chiến nhưng dòng suy nghĩ của ông lại quay lại vấn đề thừa kế của người thống đốc già.

Ánh nến lập lòe rồi tắt ngấm. Với một tiếng thở dài Địch công cầm cây nến lên và bước ra khỏi phòng.

Chương III

Quan án chứng kiến một cuộc tranh cãi ngoài chợ Một thanh niên đến báo cha mình bị chết

Sáng hôm sau, Địch công đã lấy lại tinh thần và thấy mình đã bị muộn, ông vội vã ăn sáng sau đó lập tức đến văn phòng của mình.

Ông thấy văn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ. Ghế bành của ông đã được sửa chữa và bàn được đánh bóng. Trên bàn bày ra văn phòng tứ bửu yêu thích của ông và ông nhận ra sự sắp xếp đó là của lão Hồng.

Địch công tìm thấy lão Hồng trong phòng lưu trữ. Cùng với Tào Can ông đã quét và thông gió căn phòng ẩm thấp, giờ đây nó đã có mùi dễ chịu. Họ đang dùng sáp đánh bóng các hộp tài liệu bằng da thuộc màu đỏ.

Địch công gật đầu hài lòng. Sau khi ngồi xuống bàn làm việc ông ra lệnh cho Tào Can đi gọi Mã Tông và Triệu Thái.

Khi tất cả 4 người đã có mặt ông hỏi về những công việc mà lão Hồng và Tào Can đã làm. Cả hai nói rằng cuộc chiến đêm qua không ảnh hưởng nhiều đến họ. Lão Hồng đã được thay bằng đầu mới và Mã Tông có thể di chuyển cánh tay trái của mình mặc dù còn hơi gượng gạo.

Mã Tông báo cáo rằng sáng sớm hôm nay anh đã cùng Triệu Thái kiểm tra kho vũ khí của huyện đường. Họ tìm thấy rất nhiều vũ khí như giáo, câu liêm, kiếm, mũ sắt, áo da còn tốt nhưng đã cũ và bản cần phải đánh bóng kỹ lưỡng lại.

Địch công nói chậm rãi:

- Câu chuyện của Phương thợ rèn là một lời giải thích thoả đáng cho các tình huống kỳ lạ đang xảy ra ở đây. Nếu những gì hấn nói là sự thật thì chúng ta cần phải hành động nhanh chóng trước khi tên Chiến hiểu rằng chúng ta đang chống lại hấn và hấn ra tay trước chúng ta. Chúng ta phải tấn công hấn trước khi hấn kịp hiểu ra điều đó. Như câu tục ngữ cổ của chúng ta có nói " Chó cắn là chó không sửa "

- Nhưng chúng ta sẽ xử lý như thế nào với tên cai ngục - lão Hồng hỏi.

- Có một lúc chúng ta đã bỏ quên hấn nơi hấn bị giam giữ - Địch công đáp - may mắn là ta đã nhốt hấn lại. Tên đó là tay chân của tên Chiến và hấn có thể ngay lập tức chạy đến chủ của mình và báo cáo tất cả mọi việc của chúng ta cho chủ của hấn.

Mã Tông mở miệng định hỏi một điều gì đó nhưng Định công giơ tay ngăn lại, ông nói tiếp:

- Tào Can, ngay bây giờ người ra ngoài và thu thập các thông tin về tên Chiến và bè lũ của hắn. Cùng lúc người tìm hiểu về một người giàu có tại đây tên là Vũ Kỳ. Hắn là con trai của thống đốc nổi tiếng Vũ Nam Thiên đã mất tại Lan Phương cách đây 8 năm.

Bản thân ta sẽ đi cùng với Mã Tông ra ngoài để có một đánh giá chung về thị trấn này. Bác Hồng giám sát công việc ở huyện đường cùng với Triệu Thái. Các cổng ra vào phải khoá lại và không ai được ra vào trong lúc ta vắng mặt trừ người quản gia của ta được phép ra ngoài một mình để mua thức ăn.

Chúng ta sẽ gặp nhau tại đây vào buổi trưa.

Ông đứng dậy và đội một cái nón nhỏ màu đen lên đầu. Trong chiếc áo dài màu xanh đơn giản của mình ông trông như một thầy đồ nhàn nhã.

Ông rời huyện đường với Mã Tông đi bên cạnh.

Đầu tiên họ tản bộ về phía nam và quan sát ngôi chùa nổi tiếng của Lan Phương. Nó nằm trên một hòn đảo nhỏ giữa hồ sen. Các cây liễu dọc theo bờ hồ đứng đưa trong làn gió buổi sáng. Sau đó họ đi về phía bắc và hòa lẫn vào đám đông.

Đó là một buổi sáng bình thường và các cửa hiệu dọc theo phố chính đã mở cửa để buôn bán. Nhưng rất ít tiếng cười nói và mọi người trao đổi với nhau rất nhỏ tiếng, họ thường nhìn trước sau trước khi mở miệng.

Khi họ đi đến tháp canh phía bắc Định công và Mã Tông rẽ trái, tản bộ đến khu chợ trước Tháp Trống. Khu chợ là một cảnh quan thú vị, các nhà buôn nước ngoài trong những trang phục cầu kỳ rao hàng với giọng nói khàn khàn và gần đó một nhà sư Ấn độ cầm bình bát đi khuất thực.

Một nhóm những kẻ vô công rồi nghề tụ tập quanh một hàng cá nơi đang xảy ra cuộc tranh cãi dữ dội của chủ hàng với một thanh niên ăn mặc gọn gàng. Cuộc cãi vã đã đi đến giới hạn. Cuối cùng người thanh niên ném vài đồng tiền vào hàng cá và hét lên giận dữ:

- Nếu đây là một thị trấn được quản lý tử tế, người sẽ không thể lừa đảo mọi người giữa ban ngày ban mặt.

Đột nhiên một người đàn ông vai rộng bước đến nắm cổ chàng thanh niên và tát vào miệng anh ta:

- Cho mày chứa cái tội vu khống Chiến đại nhân - Hắn gầm gừ.

Mã Tông Đình xông ra can thiệp nhưng quan án chặn anh lại.

Đám đông nhanh chóng tản đi, anh thanh niên không nói một lời. Anh ta lau máu từ miệng của mình và bỏ đi.

Địch công ra dấu cho Mã Tông và họ bám theo người thanh niên.

Khi đi vào một con hẻm nhỏ, quan án vượt qua người thanh niên và nói :

- Xin lỗi vì đã xen vào chuyện của anh, ta thấy tên côn đồ đã đánh anh. Tại sao anh không báo quan ?

Chàng trai đứng yên và ném một cái nhìn nghi ngờ vào Địch công và Mã Tông.

- Nếu ông là tay chân của Chiến - Anh lạnh lùng nói - đừng mong tôi nói lời nào bất lợi cho bản thân.

Địch công quan sát con hẻm, chỉ có họ đứng đó.

- Người đã sai lầm, chàng trai trẻ - ông lạnh lẽo nói - Ta là Địch Nhân Kiệt, là quan án sát mới của thị trấn này.

Khuôn mặt chàng trai trẻ tái mét như vừa nhìn thấy ma. Sau đó anh đặt tay lên trán và tìm chế được cảm xúc của mình. Anh thở dài và khuôn mặt sáng bừng với một nụ cười rộng mở. Anh cúi đầu và nói trịnh trọng:

- Trước mặt ngài là Đinh Cầm, con trai của tướng quân Đinh Hồ từ kinh đô. Tên tuổi của đại nhân rất quen thuộc với gia đình tôi.. Đã từ lâu thị trấn này không có một huyện lệnh thực sự.

Quan án nghiêng đầu để nhận lời khen.

Ông nhớ lại từ nhiều năm trước, có một điều không mong muốn đã xảy ra với Đinh tướng quân. Ông ta đã chiến thắng bọn rợ Hung nô ở biên giới phía bắc. Nhưng khi ông quay trở lại kinh thành bất ngờ bị bắt buộc từ chức. Địch công tự hỏi làm thế nào con trai ông ta lại lưu lạc đến nơi xa xôi này. Ông nói với chàng trai:

- Có điều gì đó không bình thường tại thị trấn này, ta muốn người cho ta biết về tình hình ở đây.

Đinh Cầm không trả lời ngay, anh ta suy nghĩ giây lát rồi mới nói:

- Những điều này không nên nói ra công khai. Chúng ta có thể đến một quán trà.

Địch công đồng ý, họ đi đến một quán trà nằm trong con hẻm và chọn một bàn trong góc.

Sau khi tiểu nhị đem trà ra Đinh Cần thì thầm:

- Một người đàn ông tàn ác tên là Chiến Môn nắm giữ tất cả quyền lực trong tay mình ở thị trấn này. Hắn có khoảng 100 tên thuộc hạ trong dinh thự của mình. Tuy chúng không làm gì nhưng bằng đẳng của chúng khống chế toàn bộ thị trấn này.

- Bọn chúng được trang bị như thế nào ? Mã Tông hỏi.

- Trên đường phố bọn chúng chỉ cầm gậy và kiếm nhưng tôi không ngạc nhiên nếu trong dinh thự của tên Chiến có cả một kho vũ khí.

Địch công hỏi:

- Người có bao giờ thấy bọn hung nô trong thị trấn này ?

Đinh Cần lắc đầu dứt khoát:

- Một tên cũng chẳng thấy - anh trả lời

- Những cuộc tấn công tên Chiến báo cáo cho chính quyền - Địch công nhìn Mã Tông - rõ ràng là âm mưu của hắn nhằm thuyết phục các nhà chức trách là hắn và đồng bọn là cần thiết ở thị trấn này.

Mã Tông hỏi:

- Người có bao giờ vào được bên trong dinh thự của tên Chiến ?

-Đó là nơi cấm địa - người thanh niên thốt lên - Tên Chiến đã xây dựng thành lũy xung quanh dinh thự của mình với các bức tường đôi và tháp canh đặt ở 4 góc.

- Hắn ta nắm quyền cai trị tại đây như thế nào ? - Địch công hỏi.

- Hắn ta thừa hưởng gia tài lớn từ cha mình - Đinh Cần trả lời - tuy không có những phẩm chất ưu việt nhưng cha hắn đã làm giàu tại thị trấn này bằng nghề buôn chè. Cho đến vài năm trước đây con đường chính để đi đến Ấn độ và các nước chư hầu khác ở phía tây chạy ngang qua Lan Phương và thị trấn này trở thành một trung tâm thương mại quan trọng. Sau đó 3 ốc đảo dọc theo tuyến đường sa mạc bị khô cạn và tuyến đường di chuyển cách 100 dặm về phía bắc. Tên Chiến tập hợp một đám lâu la quanh hắn và tự xưng là ông trùm của thị trấn này.

Hắn ta là một người thông minh và có năng khiếu về quân sự. Tuy nhiên hắn không thích tuân lệnh ai và thích là người cai trị trong thị trấn này.

- Thật là đáng tiếc - Địch công nhận xét, ông uống hết tách trà và đứng lên.

Đinh Cấn cúi người cầu xin quan án nán lại một chút nữa.

Quan án do dự nhưng khi nhìn thấy vẻ thất vọng của chàng thanh niên ông ngồi xuống một lần nữa. Đinh Cấn rót thêm trà vào tách và lúng túng không biết phải bắt đầu từ đâu.

- Nếu có bất cứ điều gì người cứ nói ra đừng ngần ngại - Địch công khuyến khích.

- Thật ra, thưa đại nhân - Đinh Cấn đáp - có một vấn đề nặng tâm trí tôi nhưng nó không liên quan đến tên Chiến. Nó liên quan đến gia đình tôi.

Nói tới đây anh dừng lại, Mã Tông sốt ruột cựa quậy trên ghế ngồi của mình.

Đinh Cấn cố gắng nói tiếp:

- Thưa đại nhân, người cha già của tôi sẽ bị giết !

Địch công nhíu mày.

- Nếu người biết trước rằng cha người sẽ bị giết - ông nhận xét - thì đâu khó gì để ngăn chặn tội ác trước khi nó xảy ra.

Người thanh niên lắc đầu.

- Cho phép tôi trình bày toàn bộ câu chuyện thưa đại nhân. Người cha già khốn khổ của tôi bị một lời vu khống xấu xa từ cấp dưới của mình là Đội trưởng Hứa. Hắn ta ghen tị với chiến thắng tuyệt vời của cha tôi ở biên giới phía bắc và mặc dù hắn không chứng minh được lời buộc tội của mình nhưng Hội đồng quản trị Nội vụ quân sự ra lệnh cha tôi phải từ chức.

- Có, ta nhớ vụ thưa kiện ấy - Địch công nói - như vậy cha người cũng sống tại đây ?

- Cha tôi - Đinh Cấn đáp - đã đến nơi xa xôi này một phần vì bà mẹ quá cố của tôi là dân bản địa của Lan Phương, mặt khác ông muốn rời xa các thành phố lớn nơi ông có thể bị xấu hổ khi gặp các đồng nghiệp cũ. Chúng tôi nghĩ có thể sống yên ổn tại đây.

Một tháng trước đây tôi nhận thấy có một người đàn ông đáng ngờ thường lảng vảng trong khu phố chúng tôi ở. Tuần trước tôi bí mật theo dõi hắn. Hắn ta đi đến một quán rượu nhỏ ở góc tây bắc thành phố có tên là Thường Xuân. Ngài có biết tôi đã ngạc nhiên như thế nào khi thấy hắn chính là Hứa Phong con trai cả của Đội trưởng Hứa hiện hắn đang sống trên

gác của quán rượu.

Địch công ném cho anh ta cái nhìn nghi ngờ.

- Tại sao - ông hỏi - Đội trưởng Hứa lại gửi con trai của mình đến đây chộc tức cha người, người đã bị ông ta huỷ hoại sự nghiệp. Tại sao hắn lại chuốc lấy rắc rối làm gì ?

- Tôi biết kế hoạch của hắn - Đinh Cần thốt lên hào hứng - Hứa đội trưởng biết rằng bạn bè của cha tôi tại kinh đô đã chứng minh rằng hắn vu khống cha tôi. Hắn liền sai con trai hắn đến đây giết cha tôi để cứu lấy cuộc đời khốn khổ của hắn ! Chắc đại nhân không biết Hứa Phong. Hắn là một kẻ say sưa phóng đảng và thích bạo lực. Hắn đã thuê bọn côn đồ theo dõi chúng tôi và tấn công ngay khi có cơ hội.

- Mặc dù vậy - Địch công đáp - Ta không thể can thiệp vào chuyện này. Ta khuyên người nên để mắt tới các hành động của tên Hứa Phong và có các biện pháp phòng ngừa trong nhà của người. Có dấu hiệu nào cho thấy tên Hứa Phong này có tiếp xúc với tên Chiến Môn ?

- Không - người thanh niên đáp - tên Hứa Phong dường như không tìm sự giúp đỡ của tên Chiến. Cha tôi đã có sự đề phòng từ lúc nhận được thư đe dọa sau khi ông từ chức. Ông rất ít khi ra ngoài và cửa nhà chúng tôi khoá cả ngày lẫn đêm. Hơn thế nữa, cha tôi lắp chấn song bao quanh các cửa ra vào và cửa sổ thư viện của mình, cửa vào chỉ có duy nhất một chìa khóa mà cha tôi luôn mang theo bên mình. Khi ông vào thư viện ông đẩy thanh chắn ngang cửa khóa lại. Ông dành hầu hết thời gian của mình tại thư viện để biên soạn lịch sử các cuộc chiến tranh biên giới.

Địch công nói với Mã Tông ghi địa chỉ dinh thự của Đinh Cần. Nó không xa nơi này và nằm bên ngoài Tháp Trống.

Trước khi đi quan án nói :

- Hãy báo cáo với huyện nha những vấn đề phát sinh mới đừng giấu diếm điều gì. Ta phải đi bây giờ và phải nói là vị trí huyện lệnh của ta tại thị trấn này rất khó khăn. Ngay sau khi ta xử lý xong tên Chiến ta sẽ xem xét các vấn đề của người.

Đinh Cần cảm tạ quan án và tiễn 2 người ra tận cửa quán trà. Tại đó anh cúi người thật sâu để chào lần nữa.

Địch công và Mã Tông đi trở lại phố chính.

- Chàng trai trẻ đó - Mã Tông nhận xét - làm cho tôi có cảm tưởng là anh ta luôn luôn đội một cái mũ sắt suốt ngày đêm vì lúc nào cũng lo sợ trời sập xuống đầu !

Quan án lắc đầu.

- Đó là một câu chuyện kỳ lạ - ông trầm ngâm nói - ta không thích nó.

Chương IV

Tào Can báo cáo về một dinh thự bí ẩn Một cái bẫy khéo léo đặt tại tòa án

Mã Tông đưa mắt nhìn ngạc nhiên nhưng Địch công không nói gì thêm. Họ yên lặng tản bộ trở về huyện đường. Triệu Thái ra mở cửa và thông báo Tào Can đang chờ quan án tại phòng riêng.

Địch công cho gọi chấp sự Hồng và khi 4 người đã có mặt đông đủ, ông kể ngắn gọn về cuộc gặp gỡ của mình với Đinh Cần. Sau đó ông ra lệnh cho Tào Can báo cáo.

Tào Can trầm ngâm một lúc lâu trước khi bắt đầu :

- Nhìn chung chúng ta gặp bất lợi thừa Đại nhân. Tên Chiến đã có thể lực mạnh mẽ tại đây. Hắn kiểm soát sự giàu có của thị trấn này và kiểm soát các thương gia có uy tín tại đây để ngăn chặn họ gửi các báo cáo bất lợi về hắn cho triều đình. Kể cả Đinh Cần mà đại nhân vừa mới gặp và Vũ Kỳ con trai của thống đốc Vũ Nam Thiên.

Chiến Môn rất tinh khôn khi không thu thuế quá đáng. Hắn chỉ lấy một tỷ lệ phần trăm phí bảo kê của tất cả các người buôn bán tại huyện này và chừa lại cho họ một lợi nhuận hợp lý. Tất nhiên hắn cũng duy trì trật tự tại đây, khi có người bị bắt quả tang ăn trộm hoặc đánh nhau người ấy bị đánh từ bị thương cho đến chết bởi tay sai của hắn. Thật sự là có nhiều người ăn uống trong nhà hàng và quán trọ mà không chịu trả tiền. Mặt khác Chiến và đồng bọn là các khách hàng tốt của các cửa hiệu lớn vì họ chi tiêu rộng rãi. Chỉ có các cửa hàng nhỏ và các thương gia là bị ảnh hưởng từ sự áp bức của hắn. Tuy nhiên dân chúng tại Lan Phương chỉ biết cam chịu nhẫn nhục số phận của họ và mong rằng nó không tệ hơn.

- Bọn tay sai trung thành với hắn ? - quan án ngắt lời.

- Tại sao chúng không nghe theo - Tào Can hỏi lại - những tên côn đồ, chỉ uống rượu và cờ bạc. Chiến tuyển dụng chúng từ bọn cận vệ của thị trấn và bọn lính đào ngũ của quân đội chính quy. Dinh thự của tên Chiến trông như một pháo đài. Nó đứng gần cổng thành phía tây, bức tường bên ngoài cao và được rào gai sắt phía trên. Lối vào chính được bảo vệ ngày đêm bởi 4 tên lính vũ trang tận răng.

Địch công im lặng và vuốt râu. Sau đó ông hỏi:

- Bây giờ kể ta nghe về Vũ Kỳ

- Vũ Kỳ - Tào Can trả lời - sống gần bến cảng. Anh ta có vẻ là một người đàn ông hưu trí sống rất đơn giản. Nhưng mọi người nói nhiều về người cha thống đốc Vũ Nam Thiên. Ông

ta là một người lập dị dành phần lớn thời gian của mình vào khu vườn rộng lớn của ông dưới chân triền núi bên ngoài cổng thành phía đông. Tại đó có một ngôi nhà cũ tối tăm bao quanh bởi khu rừng dày đặc. Người ta nói nó đã có ở đó hơn 200 năm. Thống đốc đã xây dựng một mê cung rộng lớn với con đường được bao bọc bởi những bụi cây dày và những tảng đá lớn tạo thành một bức tường không thể xuyên thủng. Họ nói rằng trong mê cung có nhiều loài bò sát độc và các cạm bẫy chết người được thống đốc đặt dọc theo đường đi. Dù sao mê cung này rất hoàn hảo không ai có thể ra vào trừ thống đốc biết cách để vào đó. Tuy nhiên ông vào đó gần như mỗi ngày và ở lại trong đó đến cuối ngày.

Địch công theo dõi câu chuyện của Tào Can với một sự thích thú

- Một câu chuyện kỳ lạ - ông kêu lên - Vũ Kỳ có thường xuyên ghé thăm ngôi nhà đó ?

Tào Can lắc đầu.

- Không, Vũ Kỳ có đến đó ngay sau khi chôn cất cha mình và anh ta không quay lại đó lần nào nữa. Căn nhà được một người giữ cửa già và vợ ông ta trông coi. Người ta nói rằng nơi này bị ma ám và hồn ma của thống đốc về đó hàng đêm. Đó là một khu đất rộng lớn.

Dinh thự của Thống đốc nằm ở phía đông của thị trấn. Nhưng Vũ Kỳ đã bán nó ngay sau cái chết của cha mình và mua căn nhà hiện tại ở đầu kia thị trấn. Nó nằm trên khu đất phía tây nam cạnh bờ sông. Tôi không có thời gian đi đến đó nhưng mọi người bảo rằng đó là một ngôi biệt thự hoành tráng được bao bọc bởi một bức tường cao.

Địch công đứng lên và bắt đầu đi lại quanh phòng, sau một lúc ông sốt ruột nói:

- Lật đổ Chiến Môn chỉ có cách dùng biện pháp quân sự và ta đã tìm thấy cách để giải quyết vấn đề này. Việc này giống như trò chơi cờ tướng trong đó đối thủ và các lực lượng của đối thủ đều đã được biết trước không có gì là ẩn số. Ta lại quan tâm đến 2 vấn đề khác rất thú vị đó là những ẩn ý mơ hồ trong di chúc của Thống đốc Vũ Nam Thiên và âm mưu giết Đình tướng quân được thông báo trước. Ta muốn tập trung chú ý vào 2 vấn đề đáng quan tâm này. Tuy nhiên trước đó ta phải xử lý tên bạo chúa khốn nạn tại đây, hẳn là một chương lớn cần phải loại bỏ !

Quan án vuốt râu mình một cách giận dữ. Sau đó ông đứng lên và nói:

- Nào, giả sử chúng ta không tìm thấy sự giúp đỡ. Bây giờ chúng ta đi ăn trưa và sau đó sẽ mở cuộc xét xử đầu tiên của huyện đường này.

Địch công rời khỏi phòng. Bốn thuộc hạ của ông đi đến khu nhà của bảo vệ, tại đây người quản gia đã chuẩn bị một bữa ăn đơn giản cho họ.

Khi họ đi vào Triệu Thái ra dấu cho Mã Tông. Họ đứng lại tại hành lang bên ngoài.

Triệu Thái thì thầm với Mã Tông:

- Tôi lo sợ đại nhân đã đánh giá thấp đối thủ của mình. Tôi và anh có kinh nghiệm về quân sự và chúng ta biết rằng chúng ta gần như không có cơ hội. Tên Chiến có 100 tên thuộc hạ và bộn tay sai của hắn được đào tạo tốt. Những người biết đánh nhau, ngoại trừ đại nhân của chúng ta ra chỉ có anh và tôi. Các nơi đóng quân gần nhất cũng cách đây 3 ngày đi ngựa, chúng ta có nên cảnh báo để đại nhân dừng hành động quá vội vàng.

Mã Tông vân vân ria mép.

- Quan án của chúng ta - anh trả lời bằng một giọng thấp - đã biết tất cả mọi vấn đề. Tôi đã báo cáo cho ông để ông lập ra một kế hoạch đối phó với tình hình này.

- Kế hoạch thông minh nhất - Triệu Thái nhận xét - là đừng nên chống lại thế lực vượt trội như thế. Chúng ta thì không sao nhưng sẽ như thế nào với vợ con của quan án, tên Chiến sẽ không tha cho họ. Tôi nghĩ chúng ta nên đề xuất ý kiến với quan án là trước tiên chúng ta tạm thời quy phục tên Chiến sau đó mới lập kế hoạch tấn công y. Chúng ta có thể có một trung đoàn lính tại đây sau 2 tuần.

Mã Tông lắc đầu.

- Lời khuyên đó chắc không bao giờ được chấp nhận - anh nói - chúng ta hãy chờ xem những gì sắp xảy ra. Tôi cho rằng chết trong một cuộc chiến chính nghĩa cũng không phải là tệ.

- Được rồi - Triệu Thái nói - nếu có xảy ra xung đột một mình tôi có thể hạ 4 tên vô lại. Bây giờ chúng ta hãy đến ăn với mọi người. Đừng nói gì về điều này, không nên gây lo lắng cho lão Hồng và Tào Can

Mã Tông gật đầu.

Họ bước vào nhà bảo vệ và thường thức bữa ăn với sự thích thú.

Trong khi đang ăn Tào Can xoa cằm và nói:

- Tôi đã theo hầu đại nhân hơn 6 năm và tôi nghĩ tôi biết rõ ông. Nhưng bây giờ tôi không hiểu tại sao ông lại đi bận tâm đến một vụ kiện cũ và một vụ giết người chưa chắc xảy ra trong lúc chúng ta sắp phải bước vào cuộc chiến một mất một còn với tên Chiến Môn. Bác Hồng, bác là người rõ đại nhân nhất, bác có thể nói gì về điều này ?

Lão Hồng ăn miếng canh cuối cùng của ông, ông vuốt ria mép với tay trái. Ông lặng lẽ đặt bát xuống và nói với một nụ cười:

- Trong những năm qua, tôi cố gắng để học hỏi nhưng chỉ được một phần sự hiểu biết của quan án. Đó là cố gắng lắm rồi !

Tất cả cùng cười. Họ đứng lên và quay lại phòng riêng của quan án.

Lão Hồng giúp quan án mặc y phục huyện lệnh bằng gấm màu xanh lá cây, quan án nói cộc lốc:

- Bây giờ ta đang thiếu các nhân viên tòa án, hôm nay các người phải thay thế các vị trí ấy.

Nói xong quan án kéo tấm màn ngăn cách phòng riêng của ông với phòng xử án và bước lên bục.

Khi ông ngồi vào phía sau bàn xử án, ông ra lệnh cho chấp sự Hồng và Tào Can đứng bên cạnh đóng vai trò người ghi chép các thủ tục tố tụng của tòa án. Mã Tông và Triệu Thái đứng bên dưới như là các bộ đầu.

Khi quan án đã ngồi vào vị trí của mình Mã Tông ném cho Triệu Thái một cái nhìn ngơ ngác. Họ tự hỏi tại sao quan án lại khẳng khẳng tạo ra một phiên xử án thực sự. Nhìn vào công đường trống rỗng họ tự nhắc nhở đây là một phiên xử án chính thức chứ không phải là một vở tuồng trên sân khấu.

Quan án Địch đập bàn với cái búa gỗ. Ông nói trịnh trọng:

- Ta là quan án mở phiên tòa đầu tiên tại huyện này. Triệu Thái, giải các tù nhân đến trước mặt ta !

Lát sau Triệu Thái quay lại cùng với 6 tên cướp và cô gái, bọn chúng được xích thành một hàng dài.

Khi họ đến gần các tù nhân tỏ vẻ ngạc nhiên trước vị quan tòa trong trang phục chỉnh tề ngồi phía sau bàn xử án tồi tàn của một công đường vắng vẻ.

Với khuôn mặt bình thản, quan án Địch ra lệnh cho Tào Can ghi lại tên họ, nghề nghiệp của các tù nhân.

Sau đó Địch công nói:

- Các người đã phạm tội tấn công với ý định giết người. Theo quy định của luật pháp các người sẽ bị chém đầu, tịch thu tất cả tài sản và đầu các người sẽ bị bêu trên cổng thành 3 ngày để làm gương cho kẻ khác.

Tuy nhiên vì các nạn nhân chưa có ai bị giết chết và cũng chẳng có ai bị thương nặng. Và do hoàn cảnh đã đưa đẩy các người đến hành động cướp của giết người này, ta, huyện lệnh của thị trấn này xem xét trường hợp của các người với lòng thương xót và ta quyết định. Ta sẽ tha thứ cho các người với một điều kiện.

Đây là điều kiện, tất cả các người phải phục vụ trong một thời gian vô hạn như là sai dịch của huyện này dưới sự quản lý của đô đầu Phương. Các người phải thề trung thành để phục vụ cho triều đình và dân chúng nơi đây cho đến khi ta phóng thích các người.

Các tù nhân sững sờ nhìn nhau.

- Thừa đại nhân - Phương Thọ nói - xin nhận của chúng tôi lòng biết ơn sâu sắc sự khoan hồng của ngài. Tuy nhiên điều này cũng chỉ làm chậm trễ cái chết của chúng tôi vài ngày mà thôi. Đại nhân không biết là tên Chiến Môn sẽ báo thù và ...

Quan án đập búa lên bàn, ông quát như sấm:

- Hãy nhìn quan án của các người ! Quan sát cho kỹ những dấu hiệu của quyền lực đã được trao cho ta ! Các người có biết rằng hàng ngày, hàng giờ với dấu hiệu tượng trưng cho triều đình tất cả những người đàn ông mang trên mình dấu hiệu ấy đang duy trì công lý của nhà nước và nhân dân. Kể từ thời xa xưa họ như là một biểu tượng cho trật tự xã hội, phán quyết khôn ngoan theo lời khuyên của những người đi trước, duy trì chính nghĩa theo ý trời và ý chí tự do của hàng triệu dân đen.

Các người đã nhìn thấy có những người cố gắng trồng một cái cây giữa dòng suối phun trào trong núi ? Nó sẽ đứng vững tại thời điểm đó và trở thành một cây cao lớn cạnh dòng suối hùng vĩ chảy mãi mãi. Vì vậy, thỉnh thoảng có những người đàn ông xấu xa và ngu dốt nổi lên nỗ lực phá vỡ các mô hình thiêng liêng của xã hội. Nhưng những sự phá hoại như thế không thể nào phá vỡ được chính nghĩa và bọn chúng sẽ thất bại trong đau khổ.

Chúng ta chỉ có thể đánh mất niềm tin vào chính nghĩa nếu chúng ta mất niềm tin vào chính mình !

Đứng lên và thoát ra khỏi xiềng xích của các người.

Các tù nhân không hiểu hết những lời nói của Địch công nhưng họ bị ấn tượng sâu sắc bởi sự chân thành và sự tự tin của ông. Tuy nhiên các thuộc hạ của ông đã hiểu hoàn toàn ý nghĩa những lời nói của ông là dành cho họ cũng như các tù nhân. Mã Tông và Triệu Thái cúi đầu và tháo dây trói các tù nhân.

Địch công nói với những tên cướp:

- Sau này các người sẽ báo cáo cho Cháp sự Hồng và Tào Can những oan ức mà các

người phải gánh chịu dưới bàn tay của tên Chiến Môn. Trong thời gian tới từng trường hợp cụ thể sẽ được xử tại tòa án này. Ngay bây giờ có những vấn đề cấp bách hơn. Sáu người các người ngay lập tức đến sân chính đánh bóng các vũ khí cũ và các bộ đồng phục của bộ đầu. Hai phụ tá của ta là Mã Tông và Triệu Thái sẽ hướng dẫn các người về quân sự, con gái của Phương Thọ đến gặp người quản gia của ta để làm việc như một người giúp việc trong dinh thự của ta.

Buổi xử án đầu tiên chấm dứt, bãi đường !

Quan án đứng lên và trở lại văn phòng riêng của mình.

Quan án đã thay đổi quan phục bằng một bộ trang phục thoải mái. Ông vừa sắp xếp xong các giấy tờ thì Đô đầu Phương đến, sau khi cúi chào quan án ông nói:

- Thừa đại nhân, ngoài thung lũng nơi xảy ra cuộc tấn công lúc trước có khoảng 30 người đàn ông sống trong một sơn trại. Họ chạy khỏi thị trấn vì sự tàn ác của Chiến Môn, tôi biết rõ họ. Ngoại trừ 5 hoặc 6 tên là kẻ vô lại, phần còn lại là những người trung thực mà tôi có thể đem đầu mình ra bảo đảm cho họ. Trong những ngày này tôi có thể ra đó và thuyết phục họ làm việc cho huyện đường.

- Một ý tưởng tuyệt vời - Quan án kêu lên - người hãy lấy một con ngựa và đi đến đó chọn những người phù hợp. Hãy để họ quay lại thị trấn vào lúc hoàng hôn, chia thành các nhóm 2 hoặc 3 người và theo những con đường khác nhau.

Phương đô đầu vội vã ra đi.

Buổi chiều đó sân chính của tòa án trông giống như một doanh trại quân đội.

Mười người đàn ông đội nón sắt đen và khoác áo da có thắt lưng đỏ là đồng phục của bộ đầu đang tham gia diễn tập dưới sự hướng dẫn của Phương đô đầu. Mười người khác trong áo giáp sáng loáng và đội mũ sắt thực tập làm rào chắn bằng gậy dưới sự giám sát của Mã Tông. Triệu Thái hướng dẫn thêm mười người nữa những bí quyết chiến đấu bằng kiếm.

Cổng của huyện đường được đóng kín, chấp sự Hồng và Tào Can đứng canh gác.

Sau đó trong đêm, Địch công ra lệnh cho tất cả những người đàn ông tập trung tại phòng xử án.

Dưới ánh sáng duy nhất của ngọn nến, quan án hướng dẫn công việc cho mọi người. Khi đã hoàn thành ông ra lệnh cho tất cả phải im lặng trong một thời gian. Sau đó ông dập tắt ngọn nến.

Tào Can rời khỏi hội trường của tòa án. Anh đóng cửa cẩn thận sau lưng và đi qua các hành lang tối, ánh sáng dẫn đường phát ra từ chiếc đèn lồng giấy nhỏ cầm trên tay.

Anh đến nhà tù và mở cửa phòng giam tên cai ngục.

Tào Can nói lỏng dây xích tên cai ngục đã được gắn liền với vòng sắt trên tường. Anh nói bằng một giọng cáu kỉnh:

- Quan án đã quyết định sa thải nhà ngươi vì sự cẩu thả của ngươi. Ngươi đã không quản lý cẩn thận con dấu của huyện đường được giao cho ngươi. Trong những ngày tới quan án của chúng tôi có trách nhiệm tuyển dụng nhân sự mới cho huyện nha và tên tội phạm đầu tiên phải quỳ trước công đường sẽ là tên bạo chúa Chiến Môn.

Cai ngục chỉ cau mày.

Tào Can dẫn hần ta đi qua các hành lang chính tối tăm, trống rỗng và trên sân chính hoang vắng. Họ đi qua khu nhà ở của các vệ sĩ trống trơn. Mọi thứ đều tối tăm và vắng lặng.

Tào Can mở cổng, anh đẩy tên cai ngục ra.

- Cút đi - anh gầm gừ - đừng để ta thấy khuôn mặt xấu xí của ngươi tại đây một lần nữa !

Cai ngục nhìn khinh khỉnh Tào Can và nói với nụ cười mỉa mai:

- Tao sẽ quay lại sớm hơn mày nghĩ, đồ chó !

Sau đó hần biến mất vào đường phố tối tăm.

Chương V

Hai mươi tên côn đồ tấn công lúc nửa đêm Địch công có một chuyến tham quan nguy hiểm

MNgay sau lúc nửa đêm một tiếng động lớn phá vỡ sự im lặng trong huyện đường

Tiếng ra lệnh khàn khàn vang lên, tiếng vũ khí kêu loảng xoảng. Khúc gỗ nặng được dùng để phá cửa chính, tiếng phá cửa nặng nề vang lên trong đêm tối.

Nhưng bên trong huyện đường vẫn im lặng

Cánh cửa gỗ vỡ vụn, miếng ván lớn bằng gỗ nặng rơi xuống đất. Hai mươi tên côn đồ tay cầm gươm giáo và gậy xông vào bên trong. Một tên to lớn cầm đuốc dẫn đầu.

Bọn chúng xông và sân và hét lên:

"Tên cầu quan ở đâu ? Tên quan huyện đáng thương ở đâu? "

Tên to lớn đá tung cánh cửa sân chính và đứng sang một bên nhường chỗ cho những tên khác xông vô, hấn rút kiếm ra cầm trên tay.

Bọn côn đồ dừng lại bên trong vì nơi ấy tối sầm lại.

Đột nhiên tất cả 6 cánh cửa ra vào của phòng xử án bật mở. Sân chính được thắp sáng rực rỡ bởi hàng chục ngọn nến và đèn lồng lớn xếp thành hàng đôi xung quanh.

Bọn đột nhập lóa mắt vì sự thay đổi bất ngờ từ bóng tối sang ánh sáng, chúng mơ hồ nhận thấy binh lính xếp hàng bên trái và bên phải. Ánh sáng chiếu vào nón sắt và in bóng các cây gậy họ đang cầm trên tay. Ở dưới cùng cầu thang họ nhìn thấy một hàng những bộ đầu với gươm tuốt ra khỏi vỏ.

Trên đầu cầu thang trong trang phục đại lễ bằng gấm màu xanh lá cây thêu kim tuyến lấp lánh là quan án sát với mũ cánh chuồn đen đội trên đầu.

Bên cạnh ông là 2 người đàn ông cao lớn trong đồng phục của đội trưởng kỵ binh. Giáp sát và giáp che tay của họ sáng lóe, chòm lông mũ rung rinh từ chiếc mũ nhọn của họ. Một người đã giương cung lấp tên sẵn sàng.

Quan án quát bằng giọng nói như sấm:

- Đây là quan án sát của Lan Phương, bỏ vũ khí xuống !

Tên cầm đầu to lớn cầm kiếm tuốt trần là người đầu tiên lấy lại tinh thần.

- Hãy xông lên giết hết bọn chúng ! - Hấn thét lên với những tên kia.

Vừa nói xong hấn ngã ngựa ra sau với tiếng thở hổn hển khủng khiếp. Mũi tên của Triệu Thái đã xuyên qua cổ họng hấn !

Đồng thời một tiếng ra lệnh vang lên khàn khàn từ hành lang.

" Bên phải...quay "

Ngay lập tức vang lên tiếng loảng xoảng của kim loại và tiếng bước chân nặng nề.

Bọn côn đồ nhìn nhau kinh ngạc. Một người trong số đó nhảy về phía trước, hấn hét vào mặt những tên khác.

- Các anh em, chúng ta đã biết sự thật. Quân đội đang ở đây!

Nói xong hấn ném cây gậy của mình xuống trước cầu thang. Khi hấn tháo dây đeo kiếm của mình hấn nói:

- Phải, trước đây 6 năm tôi là hạ sĩ trong quân đội. Tôi cho rằng tôi lại phải bắt đầu lại từ đầu một lần nữa !

Mã Tông quát:

- Ai tự xưng mình là hạ sĩ tại đây ?

Người đàn ông đứng đó báo cáo:

- Hạ sĩ Linh, đội lính bộ binh thứ sáu, trung đoàn 33 bên cánh trái. Tuân lệnh ngài, Đội trưởng!

- Tất cả lính đào ngũ tiến lên trước - Mã Tông hét lên.

Bọn thuộc hạ của Chiến Môn tấn công huyện đường

Năm người đàn ông tiến lên và đứng phía sau hạ sĩ với dáng vẻ lúng túng.

Mã Tông nói cộc lốc.

- Các người sẽ xuất hiện trước tòa án binh.

Trong lúc đó bọn côn đồ còn lại đưa tay cho các bộ đầu. Họ trói tay bọn chúng ra sau lưng.

Quan án hỏi:

- Đội trưởng, có bao nhiêu tên lính đào ngũ khác ở thị trấn này ?

Mã Tông gầm lên hỏi tên hạ sĩ câu hỏi đó

- Khoảng 40 thừa đại nhân !"

Địch công vuốt râu của mình.

- Khi mọi người đi kiểm tra các huyện biên giới khác - ông nói với Mã Tông - Ta muốn có

một số quân lính ở đây làm nhiệm vụ bảo vệ. Người sẽ đề nghị với chỉ huy quân đội, Đội trưởng, những người đào ngũ sẵn sàng nhập ngũ.

Mã Tông ngay lập tức quát lên:

- Hạ sĩ Linh và 5 người kia, quay trở lại nơi mà các người bắt đầu, từ bỏ cái lót dân sự. Quay lại đây vào trưa mai với đồng phục quân đội và vũ khí tùy thân !

Sáu người đàn ông hét lên " Chúng tôi tuân lệnh !" và bước đi. Địch án sát đưa ra dấu hiệu, bộ đầu dẫn các tù nhân đến nhà tù nơi Tào Can đang đợi họ.

Tào Can lưu ý tên của bọn chúng. Mười lăm tên và cuối cùng không ai khác chính là tên cai ngục bị sa thải. Tào Can sáng bừng gương mặt với một nụ cười rộng.

- Mi đã nói đúng, đồ con hoang. Mi quay trở lại đây nhanh hơn là ta nghĩ !

Vừa nói Tào Can vừa xoay người hấn và tổng hấn vào phòng giam bằng một cú đá chính xác.

Trong sân chính, những người lính mới tuyển dụng của Phương đã vác gậy trên vai của họ và đi đều bước như những vệ sĩ.

Quan án Địch thấy họ diễu hành trong trật tự rất tốt. Ông nói với Mã Tông trong nụ cười:

- Không tệ cho một buổi tối tập luyện.

Quan án thông thả bước đi. Hai bộ đầu đóng các cửa ra vào của đại sảnh. Lão Hồng xuất hiện trên người lĩnh kính chào cũ, ấm trà và dây xích gỉ.

Địch công nhận xét:

- Ông có một giọng nói tốt, lão Hồng !

Sáng sớm hôm sau lúc mặt trời vừa mọc, ba người đàn ông rời khỏi huyện đường trên lưng ngựa.

Quan án Địch trong trang phục sẵn bắn cưỡi ngựa đi giữa, 2 bên là Mã Tông và Triệu Thái trong trang phục rực rỡ của đội trưởng cấm vệ

Họ đi về phía tây và quan án quay lại nhìn các biểu ngữ màu vàng đang tung bay từ mái nhà của huyện đường. Nó mang dòng chữ màu đỏ " Chỉ huy quân sự".

- Các người phụ nữ của ta đã làm việc suốt đêm - Quan án Địch vừa cười vừa nói với 2

người đồng hành.

Cả 3 đi thẳng đến dinh thự của Chiến Môn.

Bốn tên lực lượng cầm mâu chặn trước cửa.

Mã Tông kìm ngựa trước mặt chúng, anh chỉ roi vào cánh cửa và ra lệnh :

- Mở ra !

Rõ ràng bọn lính đào ngũ sau khi quay về đã loan truyền tin tức về sự xuất hiện của quân đội. Bọn lính gác do dự một chập sau đó mở cửa cho quan án Địch và 2 cận vệ của mình đi qua.

Trong khoảng sân đầu tiên vài chục tên đứng thành từng nhóm và trò chuyện rôm rã. Nhưng ngay lập tức họ im lặng và ném một cái nhìn sợ hãi vào 3 kỵ sĩ. Những người đang cầm kiếm vội vã giấu nó vào nếp gấp của áo.

Ba kỵ sĩ đi thẳng không thèm nhìn bên phải hoặc trái.

Mã Tông cho ngựa bước lên 4 bậc thềm và bước vào khoảng sân thứ hai, theo sau là Địch công rồi đến Triệu Thái.

Hạ sĩ Linh giám sát khoảng 30 người đang bận rộn đánh bóng gươm giáo và áo giáp.

Vẫn không dừng bước Mã Tông ra lệnh :

- Đem 10 người đi theo ta !

Sân thứ ba vắng tanh nhưng có vài tên gia nhân bỏ chạy khi nhìn thấy ba kỵ sĩ.

Mã Tông cưỡi ngựa lên tòa nhà lớn phía sau, móng ngựa gõ trên nền đá lát. Cánh cửa sơn đỏ với hình chạm khắc cầu kỳ chỉ ra rằng đây chính là sảnh chính của dinh thự.

Họ xuống ngựa và ném dây cương cho 3 tên lính đi theo.

Mã Tông đá tung cửa chính với đôi giày sắt của mình và bước vào bên trong, theo sau là Địch công và Triệu Thái.

Rõ ràng sự xuất hiện của họ làm gián đoạn một cuộc họp khẩn cấp. Ba người đàn ông đang ngồi gần nhau giữa sảnh. Ngồi chính giữa trong một ghế bành lớn bọc da hổ là một người đàn ông cao to với đôi vai rộng. Hắn có bộ mặt của kẻ cấp, hồng hách với bộ ria mép mỏng và bộ râu ngắn màu đen. Có vẻ như hắn ta vừa rời khỏi giường ngủ, hắn mặc một chiếc áo

ngủ bằng lụa trắng và bên ngoài khoác chiếc áo choàng bằng gấm tím. Đầu hấn đội một cái nón nhỏ màu đen. Hai người đàn ông khác đều lớn tuổi, họ ngồi đối diện với hấn ta trên chiếc ghế gỗ mun chạm khắc. Họ dường như cũng mặc quần áo vội vàng.

Trong sảnh giống như một kho vũ khí hơn là phòng khách. Các bức tường được trang trí bằng giáo, gậy và khiên. Sàn nhà được lót lông thú.

Mã Tông và Triệu Thái bắt tội phạm

Ba người đàn ông ngược lên nhìn những kẻ xâm nhập với sự kinh ngạc không thốt nên lời. Quan án Địch không nói một lời đi thẳng đến chiếc ghế bành trống và ngồi xuống. Mã Tông và Triệu Thái đi đến trước mặt Chiến Môn và ném cho hấn một cái nhìn đe dọa.

Hai tên đang ngồi với Chiến Môn vội vã rời ghế và rút lui ra đứng sau lưng ghế bành của hấn.

Quan án bình thần nói với Mã Tông:

Đội trưởng, thị trấn này phải tuân theo quy định của luật pháp. Vì vậy, ta cho phép người toàn quyền giải quyết những tên này.

Mã Tông quay lại.

- Hạ sĩ Linh - anh gầm lên.

Hạ sĩ Linh vội vã bước vào theo sau là 4 bộ hạ của mình. Mã Tông hỏi:

- Trong 3 kẻ tội phạm này tên nào là Chiến Môn?

Hạ sĩ Linh chỉ người đàn ông ngồi trong ghế bành.

Mã Tông chụp lấy hắc và quát :

- Chiến Môn, người đã bị bắt vì tội nổi loạn !

Chiến Môn nhảy lên, hắc đứng trước Mã Tông và hét lên với giọng nói không thua kém Mã Tông:

- Ai dám ra lệnh trong nhà của ta! Lính đâu, chém bọn chúng ra làm 2 mảnh!

Trong khi hắc đang nói, Mã Tông tung một quyền vào ngay mặt hắc. Chiến Môn ngã xuống làm vỡ bàn uống trà và một bộ ấm chén quý giá bằng sứ bị bể nát.

Sáu tên côn đồ hung dữ chạy ra từ sau bức bình phong trong phòng khách. Chúng mang theo kiếm dài và tên cầm đầu vung 2 chiếc búa.

Bọn chúng đột nhiên dừng lại khi phát hiện ra Mã Tông và Triệu Thái trong giáp trụ chỉnh tề. Mã Tông khoanh tay và nói một cách cộc cằn với bọn vệ sĩ:

- Buông vũ khí xuống và chỉ huy của chúng tôi sẽ quyết định bọn tay chân chúng bay có tội hay vô tội.

Mũi của tên Chiến đã bị vỡ, một dòng máu tuôn trào thấm ướt áo hắc. Hắc ngẩng đầu lên và gọi:

- Đừng nghe lời tên khốn đó, các anh! Các người không phải đã ăn cơm của ta trong 10 năm sao, hãy giết tên cầm đầu bọn chúng !

Tên cầm đầu bọn vệ sĩ nhảy đến trước mặt quan án và nâng cao chiếc búa cầm trên tay.

Quan án Định không né tránh, ông chậm rãi vuốt râu và khinh khỉnh nhìn kẻ tấn công.

- Dừng lại, anh Vương ! - Hạ sĩ Linh hét lên - Tôi chưa cho anh hay toàn bộ thị trấn đã tràn ngập quân lính. Chúng ta không còn cơ hội, quân đội đã đến đây !

Tên cầm búa lưỡng lự.

Triệu Thái dậm chân trên nền nhà với vẻ sốt ruột:

- Hãy để chúng ta ra - anh kêu lên - Chúng ta có những việc làm khác còn tốt hơn là đối phó với lũ cận bã này !

Anh quay lại và bước ra ngoài.

Chiến Môn đã bất tỉnh, Mã Tông không thèm chú ý đến bọn vệ sĩ, anh cúi xuống và trói chặt tên Chiến.

Địch công đứng dậy từ ghế của mình, ông vuốt thẳng áo và lạnh lùng nói với người đàn ông cầm búa:

- Đặt vũ khí nguy hiểm xuống, anh kia !

Ông quay lưng lại với hắn và nhìn như đóng đinh vào hai tên quân sư của Chiến. Họ đã âm thầm đứng đó trong suốt quá trình diễn ra sự việc. Rõ ràng họ không muốn theo phe nào trước khi sự việc ngã ngũ.

- Các người đã thấy ai mạnh hơn, hai tên kia ? - quan án hỏi một cách ngạo mạn.

Người đàn ông lớn tuổi hơn cúi đầu thật sâu :

- Thừa đại nhân - ông ta nói - người đứng trước mặt ngài đã phải phục vụ cho tên Chiến như là quân sư của hắn. Cho phép tôi trình đại nhân ...

- Người sẽ kể câu chuyện của người tại tòa án - quan án Địch ngắt lời hắn.

Quay sang Mã Tông ông nói tiếp :

- Chúng ta hãy nhanh chóng quay lại tòa án. Đem theo tên Chiến Môn này và hai quân sư của hắn. Chúng ta sẽ xử lý bọn còn lại sau.

Mã Tông vội đáp:

- Tuân lệnh, thưa quan án !

Anh ra dấu cho hạ sĩ Linh. Bốn binh sĩ trói chặt hai tên quân sư lại. Triệu Thái lấy ra một sợi dây từ thắt lưng của mình, anh thắt hai vòng thòng lọng ở hai đầu dây và tròng vào đầu hai tù nhân. Anh kéo họ ra ngoài. Anh gắn chặt đầu dây sau yên ngựa của mình và nói cộc lốc:

- Nếu các người không muốn bị siết cổ, tốt hơn là nhanh chân lên !

Triệu Thái lên ngựa và Địch công cũng làm theo. Mã Tông vắt tên Chiến Môn đã bất tỉnh lên yên ngựa của mình. Anh gọi hạ sĩ Linh :

- Chia binh sĩ của người làm 4 nhóm mỗi nhóm 3 người. Mỗi nhóm chịu trách nhiệm trông coi 10 tên tay chân của Chiến. Tới cửa thị trấn và nhốt tù nhân vào các toà nhà cao. Trưa nay sẽ có người của huyện đường tới kiểm tra cả 4 cửa.

- Vâng, thưa ngài !, Hạ sĩ Linh hét lên.

Ba người cưỡi ngựa ngang qua sân, hai tên quân sư chạy lóc cóc đằng sau ngựa của Triệu Thái.

Trong khoảng sân thứ hai một ông già với chòm râu dê màu xám đang chờ họ. Ông quỳ gối và đập đầu xuống nền gạch.

Địch công dừng ngựa, ông nói cộc lốc:

- Đứng dậy và báo tên nhà người !

Ông già lồm cồm đứng dậy và cúi mình trả lời:

- Kẻ hèn mọn này là quản gia của dinh thự.

Địch công ra lệnh :

- Người sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm cho toàn bộ dinh thự và tất cả mọi thứ trong đó, bao gồm cả gia nhân và phụ nữ cho đến khi viên chức của huyện đường đến tiếp nhận.

Sau đó quan án thúc ngựa đi thẳng.

Mã Tông cúi xuống từ yên ngựa và nói với người quản gia:

- Người đã có bao giờ thấy trong quân đội họ đánh một tên tội phạm từ từ cho đến chết với một cây roi mây nhỏ chưa. Nó mất khoảng sáu giờ.

Người quản gia hoang mang và nói rằng ông chưa từng biết điều đó.

- Đó chính xác là những gì sẽ xảy đến cho người nếu người không tuân theo lệnh của đại nhân - Mã Tông thản nhiên nói.

Anh thúc ngựa bước đi để lại người quản gia đứng đó run rẩy với khuôn mặt tái mét.

Khi ba người cưỡi ngựa đi qua cổng chính của lâu đài của Chiến Môn đã thấy 4 bảo vệ tại đó giờ tay chào.

Chương VI

Bốn ông chủ nhận lệnh tại đại sảnh Bà Vũ viếng thăm huyện đường với một bức tranh cũ

Sau khi quay lại huyện đường, Mã Tông và Triệu Thái giao nộp tên Chiến Môn vẫn còn bất tỉnh và họ vừa thở hổn hển vừa đi gặp Phương đô đầu. Sau đó tất cả đi đến phòng riêng của Địch công. Chấp sự Hồng đã giúp quan án thay đổi trang phục huyện lệnh.

Mã Tông vừa đẩy ngược mũ sắt vừa lau mồ hôi trán. Anh nhìn quan án với vẻ ngưỡng mộ và kêu lên:

- Thật là một trò lừa phỉnh vĩ đại nhất mà tôi từng biết !

Quan án sát mỉm cười chán chường:

- Thực sự chúng ta không thể - ông giải thích - chống lại tên Chiến. Cho dù chúng ta có 200 binh lính thì đây cũng là một cuộc chiến khốc liệt. Chiến Môn là một tên bất lương nhưng không có nghĩa là hèn nhát và bọn thuộc hạ của hắn sẽ chiến đấu đến cùng.

Từ đầu ta đã lên kế hoạch để lừa chúng, làm cho chúng tưởng rằng tất cả đã kết thúc và chiến thắng của chúng ta là tất yếu. Kế hoạch ban đầu của ta là giả như một thống đốc tỉnh phụng mệnh triều đình đi tuần tra biên giới.

Ngay sau khi Tào Can báo cáo là trong đám tay chân của Chiến Môn có quân lính đào ngũ ta đã thay đổi kế hoạch.

- Ngài không nghĩ rằng sẽ có rủi ro sau khi tên hạ sĩ và 5 tên kia quay trở lại dinh thự tên Chiến sau cuộc tấn công vào huyện đường - Triệu Thái hỏi - Chúng có thể nghi ngờ chúng ta lừa bịp.

- Vấn đề - Địch án sát trả lời - là ở chỗ đó. Không ai nghĩ rằng ta có thể cho 6 tên đó quay trở về với chủ nhân của chúng trừ khi ta có một lực lượng yểm trợ đông đảo phía sau. Hạ sĩ Linh không bao giờ kiểm tra điều này. Chiến là một người khôn ngoan nhưng hắn không nghi ngờ là đội quân này không có thật. Hắn quyết định chết trong cuộc chiến đấu tuyệt vọng còn hơn là quy thuận chúng ta.

- Chúng ta đã tạo ra một đội quân tưởng tượng - lão Hồng hỏi - làm thế nào để chúng ta cho chúng biến mất ?

- Nếu ta không nhầm lẫn - Địch công bình tĩnh trả lời - thì đội quân tưởng tượng này theo tiếng đồn sẽ biến thành một đội quân thực sự và sau đó nó biến mất mà không cần bất kỳ

nỗ lực nào của chúng ta.

Bây giờ nói về công việc. Trước tiên ta phải triệu tập một phiên tòa. Sau đó sẽ giải quyết vấn đề rối rắm của tên Chiến Môn.

Tào Can ra ngoài và triệu tập các nhân viên tại huyện nha trước đây đến trước mặt ta ngay lập tức. Người cũng đi mời các chủ tiệm quan trọng nhất của thị trấn đến cho ta gặp mặt vào buổi trưa.

Lão Hồng, ông sẽ đi đến dinh thự tên Chiến cùng với Phương đội trưởng và 10 bộ đầu. Đàn bà và các gia nhân sẽ bị quản thúc tại đó cho đến khi có lệnh mới. Ông sẽ cùng với quân gia kiểm kê tất cả các vật có giá trị, cất chúng vào căn phòng chắc chắn và niêm phong lại. Phương đô đầu sẽ thực hiện việc tìm kiếm con trai và con gái Bạch Lan của ông ta.

Mã Tông và Triệu Thái đi đến 4 cổng thành để xem Hạ sĩ Linh cùng với thuộc hạ của mình có canh gác cổng thành như ta đã dặn và 40 thuộc hạ của tên Chiến đã được giam giữ cẩn thận chưa. Nếu tất cả đều được thực hiện tốt thì người thông báo là tên Linh đã được phục hồi cấp bậc.

Hãy bỏ chút thời gian của các người tìm hiểu lý lịch của các tên lính cũ. Những người không chiến đấu trong sa mạc hoặc chạy trốn vì một số hành vi phạm tội lớn có thể được tái gia nhập quân đội. Chiều nay ta sẽ lập một báo cáo cho Hội đồng quản trị Nội vụ quân sự vị trí chính thức của họ. Đồng thời ta sẽ áp dụng điều này cho hàng trăm binh sĩ được điều tới đây.

Sau khi nói xong những điều này quan án ra lệnh cho Chấp sự Hồng đem đến cho ông một ấm trà nóng.

Không bao lâu Tào Can quay lại cùng các giám sát. Họ không lấy gì làm vui vẻ khi được dẫn vào phòng của Địch công.

Họ là những người địa phương được tuyển dụng để làm công tác liên kết giữa huyện đường và người dân, họ chịu trách nhiệm báo cáo về việc sinh tử, hôn nhân và các vấn đề khác. Những việc này hoàn toàn bị quên lãng dưới thời cai trị của Chiến Môn. Khi các thành viên của huyện đường và giám thị trước đây có mặt trong văn phòng trước vị huyện lệnh mới. Họ mong đợi một lời trách mắng nghiêm trọng.

Đó là những gì họ thể hiện trên gương mặt, họ lo sợ một sự trả thù. Họ xuất hiện trong văn phòng của quan án Địch tái nhợt và run rẩy.

Địch công đi vào phòng tiếp tân của huyện đường gặp gỡ các ông chủ tiệm kim hoàn, thợ mộc, buôn gạo và tơ lụa. Quan án lịch sự hỏi tên họ và người phục vụ dâng trà.

Các ông chủ phường hội chúc mừng quan án về vụ bắt giữ Chiến Môn và bày tỏ niềm vui khi thị trấn đã trở lại ổn định. Tuy nhiên họ hơi lo lắng về việc một đội quân lớn sẽ chiếm đóng thị trấn này.

Địch công nhúu mày:

- Các binh lính tại đây - ông nói - chỉ là vài chục tên lính đào ngũ mà ta giao nhiệm vụ bảo vệ thị trấn.

Ông chủ tiệm kim hoàn đưa mắt cho các người khác sau đó nói với một nụ cười :

- Chúng tôi hoàn toàn hiểu được đại nhân là ngài không thể nói ra điều này. Nhưng các lính canh cổng thành phía bắc nói rằng khi đại nhân vào thị trấn họ đã gần như bị chà đạp dưới vó ngựa. Đêm qua một thợ kim hoàn đã nhìn thấy 200 binh lính xếp hàng diễu hành qua các đường phố với đôi giày quăn rơm.

Ông chủ tiệm tơ lụa nói thêm :

- Người anh em họ của tôi nhìn thấy một đoàn xe ngựa 10 chiếc đi qua, được hộ tống bởi quân đội. Tuy nhiên, đại nhân có thể hoàn toàn tin tưởng ở chúng tôi. Chúng tôi nhận thấy một chuyến đi tuần tra biên giới phải được giữ bí mật vì sợ bọn hung nô sẽ nghe tin tức về nó. Các tin tức này tốt hơn không nên truyền bá rộng rãi ra ngoài phạm vi thị trấn. Tuy nhiên lá cờ chỉ huy đã cắm trên nóc của huyện đường sẽ làm cho các tên gián điệp của bọn hung nô biết là quân đội đang đóng quân tại đây.

- Lá cờ đó - Quan án Địch trả lời - tượng trưng cho bản thân ta. Nó có ý nghĩa rằng ta, quan án sát, đã tạm thời đặt thị trấn này theo quy định của pháp luật. Như là ta đang đặt nó trong tình trạng khẩn cấp.

Các ông chủ mỉm cười và cúi đầu.

- Chúng tôi hoàn toàn hiểu quyết định của ngài - Người lớn tuổi nhất nói.

Quan án Địch không bình luận thêm về vấn đề này nhưng ông nói về việc khác. Ông yêu cầu các ông chủ tiệm ngay chiều nay gửi đến cho ông 3 người đàn ông lớn tuổi có trình độ học vấn để giúp việc trong huyện đường. Ba người này sẽ làm công tác thư lại, quản lý hồ sơ và cai ngục, và khoảng 12 người thanh niên đáng tin cậy để phục vụ như nhân viên. Quan án tiếp tục yêu cầu họ cho huyện nha vay hai ngàn lạng bạc để trả tiền sửa chữa công đường và trả lương cho các nhân viên, số bạc này sẽ được hoàn trả ngay khi bản án của Chiến Môn được ký và tài sản của hắn bị tịch thu.

Các ông chủ sẵn sàng đồng ý.

Cuối cùng quan án Địch thông báo là sáng hôm sau ông sẽ mở phiên tòa để xử Chiến Môn và yêu cầu họ thông báo rộng rãi tin này trong toàn thị trấn.

Khi các ông chủ tiệm ra về, quan án quay trở lại phòng riêng của mình. Tại đây ông thấy Đội trưởng Phương đang chờ ông cùng với một thanh niên đẹp trai.

Cả hai quỳ trước mặt quan án. Người thanh niên đập đầu xuống sàn nhà 3 lần liên tiếp.

- Đại nhân - Phương Thọ nói - cho phép tôi được giới thiệu con trai tôi với ngài. Nó đã bị bọn tay sai của Chiến Môn bắt cóc và phải làm việc như đầy tớ trong dinh thự của hần.

- Hần sẽ làm việc dưới quyền người như là một bộ đầu - Quan án Địch nói - Người đã tìm thấy con gái của người chưa ?

- Than ôi - Phương Thọ trả lời với tiếng thở dài - con trai tôi chưa bao giờ nhìn thấy em gái mình. Các cuộc tìm kiếm kỹ lưỡng nhất cũng không cho thấy một dấu vết nào của con gái tôi. Tôi đã tra hỏi quản gia của tên Chiến và ông ta nói rằng lúc trước Chiến Môn muốn lấy Bạch Lan con gái tôi làm tì thiếp nhưng sau đó không quan tâm đến điều này nữa khi tôi từ chối bán con gái tôi cho hần. Bây giờ tôi không biết con gái tôi ở đâu.

Địch công trầm ngâm nói:

- Theo giả thuyết của người thì Chiến Môn bắt cóc cô ấy nhưng người chưa chứng minh được điều này. Tuy nhiên một người đàn ông như Chiến Môn có thể giữ cô ta ngoài dinh thự trong một căn nhà nào đó. Mặt khác chúng ta phải tính đến khả năng không phải Chiến Môn bắt cóc cô ấy, ta sẽ đặt câu hỏi với Chiến Môn về việc này và mở một cuộc điều tra kỹ lưỡng. Đừng từ bỏ hy vọng quá sớm.

Khi quan án nói xong Mã Tông và Triệu Thái bước vào.

Họ báo cáo rằng Hạ sĩ Linh đã làm tốt công việc được giao phó. Mười người lính đóng quân ở 4 cổng thành và hơn chục tên tay sai của Chiến bị nhốt trong mỗi tòa nhà. Số lượng tù nhân tăng lên vì có thêm 5 tên lính đào ngũ bị bắt vì những tội ác thực sự. Hạ sĩ Linh đã không kể đến cấp bậc của mình trước đây mà làm nhiệm vụ gác cổng.

Mã Tông nói thêm rằng Linh có tất cả những phẩm chất của một quân nhân tốt, anh từ bỏ quân đội vì cãi nhau với một tên đội trưởng bất lương và rất vui mừng vì một lần nữa được phục vụ trong quân đội triều đình.

Quan án Địch gật đầu và nói:

- Ta sẽ đề xuất Linh được thăng cấp lên trung sĩ. Ngay bây giờ chúng ta rút 40 người đang canh gác tại cổng thành. Nếu họ vẫn còn ý chí tốt thì ta đề nghị tất cả bọn họ tập trung tại

dinh thự của Chiến Môn. Trong thời gian này ta chỉ định Triệu Thái vẫn là chỉ huy 40 người cộng thêm 20 người chúng ta đã đào tạo tại huyện đường cho đến khi những người lính mà ta yêu cầu đến đây.

Sau khi nói xong quan án cho các thuộc hạ giải tán. Ông dùng bút thảo một tờ sớ mô tả lại những sự kiện xảy ra trong hai ngày vừa qua. Quan án lên một danh sách những người muốn tái gia nhập quân đội và đề nghị thăng Linh lên cấp bậc trung sĩ. Cuối cùng ông yêu cầu gọi ngay 100 quân lính đến đồn trú tại Lan Phương.

Khi ông niêm phong bức thư thì thuộc hạ vào báo có bà Vũ xin được yết kiến quan án. Bà ấy chờ đợi tại cửa huyện đường.

Quan án Định có vẻ hài lòng.

- Đưa cô ấy vào - ông ra lệnh.

Khi thuộc hạ đưa người phụ nữ vào phòng Định công, ông quan sát cô ta. Đó là một người phụ nữ khoảng 30 tuổi và vẫn còn xinh đẹp. Cô không trang điểm và ăn mặc đơn giản.

Quỳ trước bàn, cô ta rụt rè nói:

- Góa phụ của Vũ thống đốc tên là Mai xin ra mắt đại nhân.

- Chúng ta không ở trên công đường - Định công vui vẻ nói - vì vậy không cần đa lễ. Hãy đứng lên và ngồi xuống ghế.

Bà Vũ từ từ đứng lên và ngồi xuống một trong những cái ghế trước bàn làm việc. Bà do dự trước khi nói.

- Ta đã luôn luôn - Định công nói - rất ngưỡng mộ người chồng quá cố của bà, Thống đốc Vũ. Ta xem ông như là một trong những chính khách vĩ đại nhất của thời đại chúng ta.

Bà Vũ cúi đầu và thấp giọng nói :

- Chồng tôi là một người tuyệt vời và là người chồng tốt thừa đại nhân.. Tôi không dám làm mất thời giờ quý báu của đại nhân nếu không phải nó là trách nhiệm của tôi để thực hiện di chúc của người chồng quá cố.

Định công nghiêng người về phía trước.

- Xin hãy kể ra, thừa phụ nhân - ông nói một cách chăm chú.

Bà Vũ lấy từ tay áo ra một gói hình chữ nhật. Bà đứng lên và đặt nó lên bàn.

- Vào giờ phút cuối cùng của cuộc đời - bà bắt đầu nói - Thống đốc đưa tôi bức tranh này mà ông tự vẽ. Ông nói đây là của thừa kế ông để lại cho tôi và con trai của tôi. Phần còn lại là dành cho Vũ Kỳ, đứa con riêng của ông.

Sau đó Thống đốc bắt đầu ho và Vũ Kỳ rời khỏi phòng để lấy một chén thuốc mới. Ngay khi Vũ Kỳ đi khỏi ông đột nhiên nói với tôi : " Nếu có lúc nào đó phu nhân gặp khó khăn thì hãy đem bức tranh này đến tòa án và đưa nó cho quan tòa. Nếu ông ta không hiểu được ý nghĩa của nó phu nhân hãy đưa nó cho người kế nhiệm ông ta, cho đến khi có một thẩm phán khôn ngoan sẽ phát hiện ra bí mật của nó". Sau đó Vũ Kỳ đến, Thống đốc nhìn cả 3 chúng tôi. Ông đặt bàn tay gầy gò của mình lên đầu đứa con trai nhỏ của tôi, mỉm cười và trút hơi thở cuối cùng mà không nói thêm một lời nào.

Bà Vũ gục xuống và khóc nức nở.

Địch công đợi cho bà bình tĩnh lại, sau đó ông nói:

- Những chi tiết của ngày hôm đó rất quan trọng, thưa bà. Hãy nói cho ta biết những gì xảy ra sau đó.

- Vũ Kỳ - bà tiếp tục nói - đã chụp lấy bức tranh từ tay tôi và nói tốt hơn là đưa cho anh ta giữ. Chỉ sau tang lễ hắn đã thay đổi. Hắn khắc nghiệt đuổi tôi cùng đứa con tôi ra khỏi nhà ngay lập tức. Hắn cáo buộc tôi đã lừa dối cha hắn và cấm tôi cùng con tôi bước vào nhà một lần nữa. Sau đó hắn ném bức tranh này lên bàn và nói với nụ cười mỉa mai rằng đây là phần thừa kế của mẹ con tôi.

Địch công vuốt râu của mình.

- Thống đốc là một người đàn ông thông minh tuyệt vời, thưa phu nhân, như thế thì bức tranh này chắc chắn phải có ý nghĩa gì đó. Ta sẽ nghiên cứu cẩn thận bức tranh này. Nhưng ta cảnh báo trước, tất nhiên, trong đây có thể ẩn chứa một thông điệp nào đó. Nó có thể là một đặc ân cho bà hoặc nó chứng minh là bà đã phạm tội ngoại tình. Trong cả hai trường hợp ta sẽ thực hiện xét xử theo công lý. Ta để cho phu nhân lựa chọn có muốn ta tiếp tục xem xét bức tranh này hay là đem nó về và rút lại việc thưa kiện của phu nhân.

Bà Vũ đứng lên. Bà nói với quan án :

- Tôi cầu xin, thưa đại nhân, hãy giữ nó lại để nghiên cứu. Tôi cầu xin thượng đế giúp ngài giải được câu đố ẩn chứa trong bức tranh này.

Sau đó bà cúi đầu thật sâu và rời khỏi phòng.

Chấp sự Hồng và Tào Can đã chờ đợi bên ngoài hành lang. Bây giờ họ bước vào để gặp

quan án. Tào Can ôm trong lòng một đồng tài liệu.

Vị chấp sự báo cáo rằng họ đã kiểm kê tài sản của Chiến Môn. Họ tìm thấy vài trăm lạng vàng và một số lượng lớn bạc. Số ngân lượng này cùng với các đồ dùng bằng vàng họ đã cất trong các phòng kiên cố và khóa lại. Những người phụ nữ và gia nhân bị hạn chế đến sân thứ ba. Sáu bộ đầu của huyện nha và 10 binh sĩ đã đóng quân trong sân thứ hai dưới sự giám sát của Triệt Thái để bảo vệ dinh thự.

Tào Can với nụ cười mãn nguyện đặt các tài liệu anh đang mang theo lên bàn. Anh nói:

- Đây, thưa đại nhân, là bản kiểm kê tài sản mà chúng tôi đã thực hiện. Và đây là tất cả các giấy tờ và giấy nợ mà chúng tôi tìm thấy trong tủ sắt của dinh thự Chiến Môn.

Địch công dựa lưng vào ghế và nhìn đồng giấy tờ với sự chán ghét không che giấu.

- Giải quyết các vấn đề của Chiến Môn, ông nói, là một nhiệm vụ lâu dài và chán ngắt. Ta sẽ ủy thác việc này cho ông, chấp sự Hồng và Tào Can. Ta không hy vọng những tài liệu này chứa điều gì quan trọng hơn là bằng chứng về việc chiếm đoạt trái pháp luật đất đai, nhà ở và tổng tiền vật vãn. Các ông chủ tiệm hứa chiều nay sẽ gửi những người phù hợp với công việc ghi chép của tòa án đến cho chúng ta, trong đó có người thủ thư chuyên về lưu trữ các tài liệu. Họ sẽ có ích trong việc giải quyết những vấn đề này.

- Họ đang chờ đợi trong sân chính, thưa đại nhân - chấp sự Hồng báo cáo.

- Tốt - quan án nói - ông và Tào Can sẽ hướng dẫn họ làm nhiệm vụ của mình. Tối nay người thủ thư sẽ hỗ trợ ông trong việc phân loại các tài liệu này. Ta ra lệnh cho ông soạn thảo cho ta một bản báo cáo về các đề xuất liên quan đến Chiến Môn và các vấn đề cần giải quyết. Ông sẽ tiếp tục xem xét các tài liệu, tuy nhiên, nhớ kiểm tra xem có tài liệu nào liên quan đến cái chết của người đồng nghiệp quá cố của ta, quan án Phan. Bản thân ta muốn tập trung vào vấn đề này tại đây.

Sau khi nói xong quan án lấy cái gói mà bà Vũ để lại cho ông. Ông lấy ra khỏi bao và trải bức tranh trên bàn làm việc của mình.

Chấp sự Hồng và Tào Can bước về phía trước và cùng với quan án, họ nhìn chăm chú vào bức tranh.

Bức tranh của Thống đốc Vũ

Đó là một bức tranh khổ vừa vẽ trên lụa, miêu tả một ngọn núi với đầy đủ màu sắc. Những đám mây trắng quần quít quanh các vách đá. Đó đây có vài ngôi nhà ẩn hiện giữa các lùm cây, và bên phải ngọn núi có một dòng thác đổ xuống. Bức tranh không có sự xuất hiện của con người.

Trên đầu bức tranh, Thống đốc đã viết tựa bằng những chữ cổ :

NGÔI NHÀ ẢO ẢNH

Thống đốc không ký tên vào bức tranh này mà chỉ đóng một con dấu son.

Bức tranh được viền 4 cạnh bằng lụa dày chắc chắn. Phía dưới có một thanh gỗ tròn và phía trên có một cái vòng để có thể treo trên tường.

Lão Hồng trầm tư vuốt râu của mình.

- Tiêu đề bức tranh cho thấy - ông nhận xét - bức tranh này miêu tả thiên đường hoặc nơi ở của thần tiên.

Quan án Định gật đầu.

- Bức tranh này - ông nói - đòi hỏi phải nghiên cứu cẩn thận. Hãy treo nó lên tường đối diện với bàn làm việc của ta để ta có thể nhìn nó bất cứ lúc nào ta muốn.

Khi Tào Can đã treo bức tranh lên tường giữa cửa ra vào và cửa sổ, quan án đứng lên và bước ra sân chính.

Ông thấy rằng những người đàn ông được gọi đến cho ông đúng là những người mà ông đang cần. Quan án quan sát họ một lúc rồi nói:

- Hai thuộc hạ của ta sẽ hướng dẫn công việc cho các người. Lắng nghe cho thật kỹ, ngày mai các người sẽ bắt đầu nhiệm vụ khi ta mở phiên tòa vào sáng mai tại huyện đường.

Chương VII

Ba tu sĩ xảo quyệt bị trừng phạt Đinh Cầm báo cáo một vụ giết người tàn nhẫn

Sáng hôm sau, trước bình minh các công dân của Lan Phương đã tụ tập đông đảo tại tòa án. Khi phiên tòa buổi sáng sắp bắt đầu đám đông tràn ngập các đường phố trước cổng chính tòa án.

Tiếng chiêng đồng vang lên ba lần, bộ đầu mở cánh cửa đôi và đám đông tràn vào bên trong đại sảnh của tòa án. Chẳng bao lâu đã không còn chỗ trống.

Bộ đầu sắp thành 2 hàng phải, trái trước bục xử án.

Sau đó tấm rèm phía sau được kéo sang một bên. Quan án sát Định bước lên bục trong chiếc áo gấm xanh và đội mũ cánh chuồn bằng the đen. Khi ông ngồi sau bàn xử án 4 phụ tá của ông đứng vào vị trí của họ bên cạnh ông. Người thư lại và trợ lý đứng bên cạnh bàn xử án bây giờ đã được phủ một tấm lụa mới màu đỏ tươi.

Một sự im lặng bao trùm tòa án khi quan án dùng bút lông đỏ điền vào phiếu và giao cho cai ngục. Phương đội trưởng cầm nó trân trọng trong 2 bàn tay và rời khỏi hội trường với 2 bộ đầu.

Họ đã trở lại với người quân sư già nhất cùng bị bắt với Chiến Môn. Ông quỳ trước công đường, quan án Định ra lệnh:

- Tên và nghề nghiệp của người !

- Kể hèn này - người đàn ông nói khiêm nhường - tên là Lưu Quang Phương. Cách đây mười năm tôi là quản gia của cha Chiến Môn. Sau cái chết của người cha Chiến giữ tôi lại làm cố vấn cho anh ta. Tôi đảm bảo, thừa đại nhân, luôn luôn mỗi khi có dịp đều khuyên nhủ Chiến sửa chữa bản thân mình.

Quan án quan sát với nụ cười lạnh:

- Ta có thể nói những cố gắng người vừa kể chỉ đem lại kết quả ít ỏi. Tòa án đã thu thập và chọn lọc các bằng chứng phạm tội của chủ người. Không nghi ngờ gì những tài liệu này sẽ chứng minh người là đồng lõa trong những tội ác của Chiến. Tuy nhiên ngay lúc này ta không muốn nói tới những tội ác nhỏ nhoi của người và chủ người đã gây ra mà ta muốn hỏi về những vụ giết người mà Chiến Môn đã thực hiện !

Lưu trả lời :

- Thừa đại nhân chủ tôi đúng là bậc thầy trong việc cưỡng đoạt đất đai và nhà ở của người dân nơi đây và đã có những người bị đánh đập nặng nề. Nhưng theo tôi biết thì Chiến chưa từng giết người.

- Câm miệng ! - quán án Địch thét lên - Thế thì tại sao quan án Phan đã bị sát hại đề tiện tại đây?

- Giết người - Lưu trả lời - sẽ gây trở ngại cho bản thân chủ tôi cũng như tôi.

Quan án ném cho ông ta cái nhìn hoài nghi.

- Tất nhiên chúng tôi biết - Lưu tiếp tục nói - quan án Phan đã có những kế hoạch lật đổ chủ tôi khi ông đến trấn nhậm tại huyện này. Kể từ lúc quan án Phan không xem chủ tôi như một người phụ tá trong huyện này, chủ tôi không hoạt động trong vài ngày. Ông chờ đợi xem quan án Phan có hành động gì tiếp theo. Sau đó, vào một buổi sáng 2 tên thuộc hạ chạy đến báo thi thể của quan án Phan được tìm thấy cạnh bờ sông. Chủ tôi rất bức bối vì ông biết rằng mọi người sẽ bảo ông phải chịu trách nhiệm cho vụ án mạng này.

Ông ta vội vã vẽ lên một câu chuyện sai lệch là quan án Phan cùng binh lính mạo hiểm vượt sông để bắt thủ lĩnh phiến loạn Hung nô, và ông ta bị giết trong cuộc chiến với phiến quân. Sáu tên thuộc hạ của Chiến đã ký tên vào bản báo cáo đó như là các nhân chứng và ...

Quan án Địch gõ búa lên bàn :

- Ta chưa bao giờ - ông kêu lên giận dữ - nghe một chuỗi những lời nói dối quá đáng. Lính đầu đánh cho tên chó này 25 roi.

Lưu bắt đầu van xin nhưng đội trưởng cho hắt một đám vào mặt. Các sai nha xé áo hắt để lộ lưng trần và tiếng roi da rít trong không khí.

Roi da cắt sâu vào da thịt và Lưu thét lên trong tuyệt vọng là ông ta đã nói sự thật.

Sau khi đã quát 15 roi, quan án ra hiệu dừng lại. Ông biết rằng không có lý do để Lưu bảo vệ chủ của mình và Lưu sẽ nhận ra rằng lời khai của các tù nhân khác sẽ lật tẩy hắn ta nếu hắn nói dối. Quan án Địch muốn làm hắn ta lúng túng để có thể khai hết những gì hắn biết, 15 roi là hình phạt xứng đáng cho tên vô lại này.

Đội trưởng cho Lưu một tách trà đắng. Sau đó quan án Địch tiếp tục thẩm vấn.

- Nếu những gì người nói là sự thật thì tại sao lúc đó Chiến Môn không cố gắng truy tìm kẻ giết người thật sự ?

- Bởi vì - Lưu trả lời - chuyện đó là không cần thiết vì chủ của tôi biết là ai đứng sau vụ giết người này,

Quan án Địch nhíu mày.

- Câu chuyện của người - ông nhận xét khô khan - ngày càng trở nên vô lý. Nếu chủ người biết danh tính của kẻ giết người tại sao ông ta không bắt hấn và giao nộp cho đội trưởng huyện đường. Điều này sẽ làm Cho Chiến có thêm uy tín với các cơ quan có thẩm quyền.

Lưu lắc đầu chán nản.

- Đó là câu hỏi chỉ có thể được trả lời bởi Chiến, thừa đại nhân. Mặc dù chủ của tôi tham khảo ý kiến của chúng tôi trong vấn đề nhỏ, ông không bao giờ cho chúng tôi biết về những điều quan trọng thật sự. Tôi biết rằng trong tất cả các vấn đề quan trọng chủ tôi được chỉ đạo từ một người đàn ông ẩn danh mà chúng tôi không bao giờ đoán ra.

- Ta nghĩ - quan án Địch quan sát - tên Chiến hoàn toàn có thể thực hiện công việc của mình. Tại sao hấn phải dùng một cổ vấn bí ẩn ?

- Chủ của tôi - Lưu trả lời - là một người đàn ông thông minh và dũng cảm, chuyên gia trong các môn võ thuật. Tuy nhiên ông ta được sinh ra và lớn lên tại huyện biên giới nhỏ bé này. Những người sống tại Lan Phương làm sao biết về việc xử lý như thế nào là khôn ngoan và làm thế nào để đối phó với triều đình ? Bởi vì luôn luôn sau một chuyến viếng thăm của người lạ bí ẩn là chủ tôi thực hiện các hành động thông minh nhằm ngăn cản sự can thiệp của chính quyền vào công việc nội bộ ở đây.

Quan án Địch chồm người khỏi ghế ngồi, ông hỏi cộc lốc:

- Cổ vấn bí mật đó là ai ?

- Trong bốn năm qua - Lưu nói - chủ tôi luôn có những cuộc thăm viếng thường xuyên của người khách bí mật này. Vào đêm có hẹn, chủ tôi sẽ bảo tôi đến cánh cửa hông của dinh thự thông báo cho các vệ sĩ là ông có khách để khi khách đến sẽ được đưa ngay vào thư viện. Khách luôn đến với một chiếc áo choàng đen che kín từ đầu đến chân và chiếc khăn đen quấn trên đầu. Không ai trong chúng tôi thấy được mặt của y. Chủ của tôi tiếp y trong thư viện trong vài giờ, sau đó y rời đi cũng âm thầm như khi đến. Chủ của tôi không bao giờ giải thích cho chúng tôi về các chuyến viếng thăm này. Tuy nhiên nó luôn là khúc dạo đầu cho một số công việc bề bộn sau đó.

Tôi tin chắc rằng người đàn ông này đã sát hại quan án Phan mà không thông qua chủ tôi. Hấn ta đến ngay đêm xảy ra án mạng. Hấn đã có một cuộc tranh cãi dữ dội với chủ tôi, bên ngoài hành lang chúng tôi nghe họ hét vào mặt nhau mà không nghe rõ đó là những từ gì. Sau cuộc gặp mặt đó chủ của tôi đã rất khó chịu trong vài ngày.

Quan án sốt ruột.

- Ta đã nghe đủ về chuyện bí ẩn này rồi. Hãy nói ta biết về vụ bắt cóc con trai và con gái lớn của Phương thợ rèn mà tên Chiến đã thực hiện ?

- Về việc này - Lưu nói - thì tôi và thuộc hạ của Chiến có thể cung cấp đầy đủ tin tức, thừa đại nhân. Con trai của Phương thợ rèn đúng là đã bị thuộc hạ của Chiến bắt giữ. Dinh thự của Chiến cần một số cu li để chăm sóc nên Chiến cho thuộc hạ của mình ra phố và tìm bắt các thanh niên khỏe mạnh. Họ đã đem về được 4 người. Ba người sau đó đã được cha mẹ họ chuộc về, tên thợ rèn đã gây chuyện với các vệ sĩ nên Chiến quyết định giữ đứa con trai của thợ rèn lại để dạy cho lão ta một bài học.

Về cô gái, tôi biết rằng ông chủ của tôi để ý cô ta lúc đi kiệu ngang qua cửa hàng của cha cô ta. Ông muốn cô ấy làm tì thiếp cho mình và đề nghị mua cô ta. Khi cha cô ta từ chối bán con thì chủ của tôi nhanh chóng quên chuyện này. Sau đó, tên thợ rèn đến dinh thự của chúng tôi và cáo buộc chúng tôi bắt cóc cô ấy. Chủ của tôi tức giận nên đã sai thuộc hạ của mình đến đốt nhà thợ rèn.

Quan án Địch ngã lưng trên chiếc ghế và chậm rãi vuốt bộ râu dài của mình. Ông nghĩ rằng Lưu rõ ràng đã nói sự thật. Chủ của ông ta không làm gì trong sự mất tích của cô con gái lớn của Phương. Bây giờ việc cần phải làm là nhanh chóng bắt được tên cố vấn bí mật của Chiến. Ít nhất là điều đó chưa quá muộn.

Sau đó, ông ra lệnh:

" Nói cho ta biết những gì đã xảy ra 2 ngày trước khi ta đến đây !"

- Một tuần trước đây - Lưu trả lời - Quan án Khang báo cáo cho chủ tôi là đại nhân sẽ đến đây nhậm chức theo sự bổ nhiệm. Ông hỏi lại để khởi hành rời khỏi đây từ sáng sớm vì ông cảm thấy ngượng khi phải giáp mặt đại nhân. Chủ của tôi đã đồng ý. Ông ra lệnh không cho một ai được thông báo tin đại nhân đến nhậm chức, ông đã dặn thế.

Chủ nhân của tôi sau đó chờ đợi tên cai ngục già báo cáo. Hắn đã uống công chờ đợi ngày đầu tiên. Hắn đến gặp chủ tôi vào buổi tối tiếp theo và báo rằng thuộc hạ của đại nhân đã tấn công hắn. Hắn nói thêm rằng chỉ có 3 hoặc 4 người đàn ông trong tòa án nhưng hắn mô tả họ là những người đàn ông cực kỳ hung dữ và thô bạo.

Tào Can mỉm cười tự hào. Đó không phải là những lời mà anh thường nghe người khác tụng bốc bản thân mình.

- Chủ tôi - Lưu tiếp tục - ra lệnh cho 20 người đàn ông đột nhập vào tòa án trong đêm để bắt quan án sát và đập cho những người đi theo một trận. Nhưng Linh và 5 người đàn ông

đã trở lại với những tin tức đáng báo động là có một trung đoàn đã lạng lã chiếm đóng thị trấn, chủ của tôi đang ngủ và không ai dám đánh thức ông ta. Sáng sớm ngày hôm qua tôi đã mang Linh cùng vào phòng ngủ của chủ tôi. Ông ra lệnh treo một lá cờ nhỏ màu đen trên cửa chính dinh thự và vội vã đến ngay đại sảnh. Khi chúng tôi đang bàn bạc phải làm gì tiếp theo thì đại nhân đến cùng với các đội trưởng và bắt chúng tôi.

" Ý nghĩa của lá cờ đen đó là gì ? " quan án hỏi.

- Chúng tôi hiểu nó như một thông báo triệu tập cho người bí ẩn. Mỗi khi lá cờ được kéo lên là đêm đó hẳn đến gặp chủ tôi.

Quan án Định ra dấu để đội trưởng dẫn Lưu Quang Phương ra.

Sau đó ông điền vào tờ giấy và đưa nó cho đội trưởng đem đến cho cai ngục.

Một lúc sau Chiến Môn được giải đến trước công đường.

Một tiếng thì thầm phát ra từ đám đông dân chúng khi họ nhìn thấy người đàn ông đã cai trị với bàn tay sắt của mình cả thị trấn suốt 8 năm qua.

Chiến Môn có dáng vẻ rất oai vệ. Hắn cao lớn với đôi vai rộng và chiếc cổ bạnh ra cho thấy sức mạnh tuyệt vời của mình.

Hắn đứng sừng sững trước công đường không chịu quỳ xuống. Đầu tiên hắn ném cái nhìn ngạo mạn vào quan án sau đó quay lại nhìn đám đông dân chúng với nụ cười mỉa mai.

" Quỳ xuống trước mặt quan án sát, con chó láo xược kia !" Đội trưởng quát.

Chiến Môn mặt mày tím ngắt vì nổi giận. Tĩnh mạch nổi vòng lên trước trán. Hắn mở miệng ra định nói gì đó. Đột nhiên một dòng máu phun ra từ lỗ mũi bị đánh gãy của hắn. Hắn lao đảo trên đôi chân của mình giây lát rồi té nằm dài một đống trên sàn nhà.

Nhận được dấu hiệu của quan án, đội trưởng cúi xuống lau máu trên mặt của Chiến. Hắn đã bất tỉnh.

Đội trưởng kêu bộ đầu đem đến một thùng nước lạnh. Họ nói lỏng áo của Chiến và dùng nước lau trán và ngực. Nhưng tất cả đều vô ích, Chiến không tỉnh lại.

Quan án Định rất khó chịu, ông bảo đội trưởng đi gọi Lưu Quang Phương.

Ngay khi ông ta quỳ trước bàn xử án quan án hỏi:

" Chủ của người có bệnh nan y nào không ? "

Lưu kinh ngạc nhìn vào thân hình nằm sóng soài của Chiến. Bộ đầu vẫn đang cố gắng làm hấn tỉnh lại nhưng vô ích. Ông lắc đầu :

- Mặc dù chủ nhân của tôi có một cơ thể mạnh mẽ phi thường - ông nói - nhưng ông ta bị bệnh mãn tính về não. Ông đã hỏi ý kiến của các đại phu trong nhiều năm nhưng không có loại thuốc nào chữa khỏi chứng bệnh này. Mỗi khi ông nổi cơn giận dữ ông sẽ bị sụp đổ như thế này và sẽ còn bất tỉnh trong vài giờ. Các đại phu nói rằng cách chữa duy nhất là mở hộp sọ ông ta ra để lấy khí độc trong đó. Nhưng không một đại phu nào ở Lan Phương có được kỹ năng để làm điều đó.

Lưu Quang Phương lại được dẫn đi. Bốn bộ đầu lôi Chiến trở lại nhà tù.

"Bảo cai ngục báo cáo ngay cho ta khi tên Chiến hồi tỉnh !" Quan án Địch ra lệnh cho đội trưởng.

Quan án thấy sự bất tỉnh của Chiến Môn là điều không may mắn. Nó có tầm quan trọng cấp bách để từ Chiến tìm ra danh tính của kẻ bí ẩn kia. Mỗi một giờ trôi qua thì kẻ bí ẩn kia càng tăng cơ hội thoát thân. Quan án hối tiếc vì đã không đặt câu hỏi trực tiếp cho tên Chiến ngay khi bắt được hắn. Nhưng ai có thể đoán được là hắn lại có một đồng phạm bí ẩn.

Với một tiếng thờ dài quan án ngồi thẳng người trong ghế bành. Ông gõ búa vào bàn xử án và nói bằng giọng rõ ràng :

- Trong tám năm qua tên Chiến Môn đã chiếm đoạt các đặc quyền của triều đình. Từ nay về sau pháp luật và trật tự được thiết lập trở lại tại Lan Phương. Người tốt sẽ được bảo vệ, kẻ ác sẽ không ngừng bị truy nã và trừng trị theo luật pháp của triều đình.

Chiến Môn phạm tội xúi giục nổi loạn sẽ phải nhận hình phạt của mình. Ngoài tội xúi giục nổi loạn y còn phạm phải một số tội khác. Tất cả những người có đơn khiếu nại Chiến Môn sẽ nộp đơn tại tòa án. Mọi trường hợp sẽ được điều tra và bồi thường thỏa đáng. Đó là nhiệm vụ của ta, nhưng ta nói trước là việc này có thể mất nhiều thời gian. Các người có thể yên tâm, theo thời gian những thiệt hại của các người sẽ được đền bù và công lý được thực hiện.

Đám đông dân chúng bật ra tiếng reo hò. Các bộ đầu phải mất một khoảng thời gian mới khôi phục được trật tự trong tòa án.

Trong một góc, ba nhà sư không hòa vào sự phấn khích chung của đám đông. Họ đứng tùm tùm lại với nhau và thầm thì to nhỏ.

Sau đó họ chen qua đám đông đến trước công đường và kêu gào là họ đang đau khổ vì bị

oan ức.

Khi họ đến gần quan án Địch nhận thấy là cả ba người đều lộ vẻ bất lương. Họ có vẻ ngoài thô lỗ, khuôn mặt gợn cảm và đôi mắt quỷ quyết.

Khi họ quỳ trước công đường Địch công ra lệnh :

- Hãy khai tên của người và người khiêu nại điều gì ?

- Thừa đại nhân - nhà sư ở giữa nói - nhà sư ngu dốt quỳ trước mặt ngài tên là Trụ Thanh, tôi sống với hai đồng nghiệp đang quỳ bên cạnh tôi tại một ngôi chùa nhỏ phía nam thị trấn này. Chúng tôi hàng ngày chỉ biết tụng kinh và niệm phật.

Ngôi chùa của chúng tôi tuy nghèo nhưng có một vật giá trị đó là bức tượng phật bà quan âm bằng vàng, mô phật. Hai tháng trước đây tên độc ác Chiến Môn đã đến ngôi chùa của chúng tôi và cướp bức tượng phật bà đi. Trong địa ngục hắn sẽ bị đun sôi trong vạc dầu để trả giá cho hành vi xúc phạm thánh thần này. Tuy nhiên, chúng tôi cầu xin đại nhân hãy trả lại pho tượng cho chúng tôi, nhưng vì pho tượng đã bị tên vô lại ấy nấu chảy ngài có thể đền bù cho chúng tôi bằng vàng hoặc bạc !

Nói xong các nhà sư dập đầu của mình 3 lần xuống sàn nhà.

Ba nhà sư báo cáo một vụ trộm trước tòa án

Quan án Địch thông thả vuốt râu của mình. Sau một lúc ông hỏi bằng giọng nhỏ nhẹ:

- Chỉ có pho tượng này là tài sản duy nhất trong chùa của người, ta nghĩ rằng người lau chùi cho nó hàng ngày với sự tận tâm ?
- Thật vậy, thưa đại nhân - nhà sư trả lời vội vã - mỗi buổi sáng tôi dùng khăn lụa lau bụi và trong lúc lau chùi tôi đọc kinh.
- Ta tin điều đó - quan án tiếp tục - rằng hai đồng nghiệp của người cũng siêng năng như người trong việc phục vụ quan âm bồ tát ?
- Kẻ hèn này - nhà sư bên phải cho biết - trong nhiều năm qua mỗi buổi sáng và ban đêm đều thắp hương trước tượng phật bà quan âm và khấn vái. Mô phật.
- Kẻ ngu dốt này - vị sư thứ ba thêm vào - hàng ngày đã mất nhiều giờ đọc kinh trước phật bà quan âm của chúng tôi. Mô phật.

Quan án Địch gật đầu với nụ cười hài lòng. Quay lại người thư lại ông nói cộc lốc :

- Hãy cho mỗi người khiếu nại một mảnh than và tờ giấy trắng !

Khi các dụng cụ này đã giao cho các nhà sư đang ngạc nhiên, quan án ra lệnh:

- Người bên trái đi bộ về phía trái tòa án, nhà sư bên phải đi về bên phải tòa án, Trụ Thanh xoay lưng lại đối mặt với dân chúng.

Các nhà sư đi đến vị trí chỉ định. Sau đó quan án Địch nói với vẻ kiên quyết:

" Quỳ xuống và vẽ cho ta phác thảo bức tượng của các người !"

Một tiếng thì thầm vang lên từ đám đông.

"Im lặng !" Bộ đầu thét lên.

Ba nhà sư mất khá nhiều thời gian cho công việc của họ. Theo thời gian họ bị trầy xước đầu trọc của họ, họ toát mồ hôi.

Cuối cùng quan án Địch ra lệnh cho Phương đội trưởng:

- Đưa cho ta những bức phác thảo !

Khi quan án nhìn thấy 3 bức phác thảo, ông khinh khỉnh ném nó lên bàn.

Khi chúng rơi xuống đất mọi người có thể thấy rằng chúng hoàn toàn khác nhau. Một bức cho thấy hình phật bà với 4 cánh tay và 3 khuôn mặt, bức thứ hai với 8 cánh tay và bức thứ ba với một nỗ lực để miêu tả phật bà với 2 pháp bảo quen thuộc và một đứa trẻ bên cạnh. Quan án Địch nói bằng một giọng như sấm:

" Những tên vô lại đã đệ đơn cáo buộc sai. Đánh chúng mỗi tên 20 trượng "

Bộ đầu đẩy 3 nhà sư úp mặt xuống sàn. Họ kéo áo lên và kéo cái khố xuống để lòi lưng trần ra. Các cây trượng bằng tre rít lên trong không khí.

Các nhà sư thét lên và nguyên rửa trong khi các cây trượng xé nát da thịt chúng. Nhưng các bộ đầu không ngừng lại cho đến khi đánh đủ số trượng mỗi tên phải chịu.

Bọn chúng không thể đi nổi. Một vài khán giả giúp đỡ kéo chúng đi.

Quan án tuyên bố:

- Trước khi các nhà sư không thật thà đi lên ta đã cảnh báo rằng không nên cố gắng kiếm lợi bất hợp pháp bằng cách vu cáo cho Chiến Môn. Số phận của ba nhà sư vừa rồi là một bài học !

Ta muốn nói thêm rằng kể từ sáng nay, huyện này không còn quân đội theo quy định của pháp luật.

Nói xong, quan án quay sang chấp sự Hồng và thì thầm điều gì đó. Vị Chấp sự vội vã rời hội trường.

Khi quay trở lại ông lắc đầu.

- Bảo với cai ngục - quan án nói bằng giọng thấp - gọi cho ta ngay lập tức khi Chiến Môn tỉnh lại, cho dù là nửa đêm.

Sau đó, quan án Địch nâng búa của mình. Ông đóng cửa phiên tòa khi ông nhận thấy một chấn động ở lối vào hội trường tòa án.

Một người đàn ông trẻ đã nỗ lực điên cuồng lách qua đám đông chen chúc.

Quan án ra lệnh cho hai bộ đầu dẫn người đó đến trước mặt ông.

Khi anh vừa thở hổn hển vừa quỳ gối trước công đường, quan án Địch nhận ra đó chính là Đinh Cần, người đàn ông đã uống trà với ông hai ngày trước đây.

- Đại nhân - Đinh Cần kêu lên - tên quái vật Hứa đã sát hại đệ tiện người cha già của tôi !

Chương VIII

Một vị tướng quân già bị giết trong thư viện của mình Quan án Địch đi tới xem một quang cảnh đầy chết chóc

Địch công ngã người ra sau ghế.

Ông từ từ gập tay trong ống tay áo rộng của mình và nói:

- Kể ta nghe, vụ giết người đã được phát hiện khi nào và bằng cách nào ?

- Đêm qua - Đinh Cầm bắt đầu - chúng tôi làm lễ sinh nhật lần thứ 60 cho cha tôi. Toàn bộ gia đình tập trung ăn các món ăn sinh nhật tại đại sảnh của ngôi biệt thự của chúng tôi và ai nấy đều rất vui vẻ. Gần nửa đêm cha tôi đứng dậy và rời khỏi bàn tiệc. Ông cho biết sẽ nghỉ ngơi tại thư viện và viết lời nói đầu cho quyển sách lịch sử các cuộc chiến tranh biên giới. Chính tôi đã đưa ông tới cửa thư viện. Tôi quỳ xuống và chúc ông ngủ ngon. Ông đóng cửa và tôi nghe thấy tiếng ông cài thanh ngang cửa vào vị trí của nó.

Than ôi, đó là lần cuối cùng tôi thấy cha tôi còn sống. Sáng nay, người quản gia của chúng tôi gõ cửa thư viện và báo cho cha tôi biết là bữa ăn sáng đã sẵn sàng. Nhưng ông không thấy trả lời mặc dù đã gõ cửa nhiều lần, người quản lý gọi tôi. Lo sợ rằng cha tôi bị ốm trong đêm, chúng tôi buộc phải phá cửa bằng rìu.

Cha tôi nằm xoải dài trên bàn làm việc của mình, Tôi nghĩ rằng ông đang ngủ nên nhẹ nhàng chạm vào vai ông. Sau đó tôi phát hiện ra rằng cha tôi đã chết. Tôi thấy cán của một con dao găm nhỏ lòi ra từ cổ họng của ông.

Tôi vội vã chạy tới tòa án này để thưa tên Hứa đã hèn nhát giết chết người cha già không có khả năng tự vệ của tôi. Tôi cầu xin đại nhân trả thù cho tội ác khủng khiếp này.

Quan án vẫn giữ im lặng trong một lúc lâu, ông nhú đôi lông mày rậm của mình trong một cái cau mày giận dữ. Sau đó ông nói:

- Xin hãy kiềm chế, Đinh Cầm. Tòa án này sẽ mở cuộc điều tra không chậm trễ. Chẳng bao lâu đoàn tùy tùng của ta sẵn sàng, ta sẽ đến ngay hiện trường vụ án và đảm bảo là công lý sẽ được thực hiện.

Quan án đập búa lên bàn và tuyên bố bãi đường. Ông đứng dậy và biến mất đằng sau bức màn của văn phòng riêng của mình.

Những bộ đầu có đôi chút khó khăn khi giải tán đám đông trong đại sảnh tòa án. Các khán giả đã háo hức bàn tán về các sự kiện thú vị vừa xảy ra. Mọi người khen ngợi vị phán quan

mới và ngưỡng mộ sự thông minh của ngài khi lật tẩy được trò gian lận của ba nhà sư tham lam.

Hạ sĩ Linh làm nhiệm vụ tòa án cùng với hai người lính trẻ. Ông thắt chặt dây lưng của mình vừa đi vừa nhận xét:

- Quan án sát đó là một vị quan oai nghiêm, mặc dù ông còn thiếu tác phong như hai đội trưởng Mã và Triệu của chúng ta. Nhưng tác phong đó chỉ có thể có được trong nhiều năm phục vụ tại quân đội.

Một trong những người lính, một người lính trẻ thông minh hỏi :

- Quan án tuyên bố là thiết quân luật đã kết thúc có nghĩa là các đơn vị quân đội đã rút đi trong đêm. Nhưng tôi đã không nhìn thấy một người lính nào ngoại trừ chúng ta.

Hạ sĩ Linh ném cho anh ta một cái nhìn chê trách, ông nói nghiêm khắc:

- Đây là điều bí mật không thể tiết lộ. Tuy nhiên vì người còn trẻ và quan tâm đến điều này ta có thể tiết lộ chút ít là trung đoàn đã đi qua đây trong một chuyến đi tuần tra biên giới. Đây là bí mật quân sự quan trọng. Người mà hé ra một lời nào về nó thì ta sẽ chẻ nhỏ cái đầu người ra !

Người lính hỏi tiếp :

- Nhưng làm thế nào mà họ có thể ra đi mà không ai nhìn thấy, hạ sĩ ?

- Tên lính nhà người - Hạ sĩ trả lời đầy tự hào - không có gì là không thể với quân đội triều đình ! Ta đã nói với các người về sự rộng lớn của sông Hoàng Hà chưa ? Nó không có cầu, phà và chúng ta muốn vượt qua nó. Vì vậy, 2000 người chúng ta đã nhảy xuống nước nắm chặt tay nhau thành hai hàng. Một ngàn binh sĩ đứng giữa che khiên trên đầu họ. Tướng quân đã cưỡi ngựa phi nước đại qua sông trên cây cầu sắt làm bằng khiên đó !

Người lính trẻ nghĩ rằng đây là câu chuyện khó tin nhất mà anh từng nghe. Tuy nhiên biết Hạ sĩ Linh rất nóng tính nên anh chỉ nói " Vâng, thưa ngài ". Họ rời khỏi hội trường tòa án cùng với những khán giả cuối cùng.

Trong sân chính kiệu của quan án đã chuẩn bị sẵn sàng. Sáu bộ đầu đứng trước kiệu và phía sau thêm sáu người nữa. Hai người lính cầm cương ngựa cho Mã Tông và Triệu Thái.

Quan án Định xuất hiện từ văn phòng của ông, vẫn còn mặc trang phục lúc xử án. Lão Hồng giúp đỡ ông bước vào kiệu.

Sau đó, lão Hồng và Tào Can leo lên ngựa. Đoàn rước di chuyển ra đường. Hai bộ đầu đi

trước dẫn đường cầm tấm bảng " Huyện đường Lan Phương" bằng chữ lớn. Hai người khác cầm chiêng đi trước đám rước. Họ hét lên " Đẹp đường! Đẹp đường ! Tránh ra cho Quan án đi "

Đám đông trang trọng đứng sang một bên. Khi họ nhìn thấy kiệu của quan án Địch họ hò reo và chúc tụng " Chúc ngài sống lâu, quan án của chúng tôi !"

Lão Hồng đang đi bên cạnh kiệu của quan án cúi xuống cửa kiệu và nhận xét vui vẻ :

" Đúng là khác nhau so với ba ngày trước, đại nhân !"

Địch công mỉm cười chán chường.

Dinh thự của Đinh Cầm là một tòa nhà hùng vĩ.

Một người trẻ tuổi họ Đinh bước ra sân để chào đón quan án. Theo sau chiếc kiệu của quan án là một ông già với bộ râu màu xám xù xì bước lên phía trước tự giới thiệu mình là nhân viên điều tra. Trong cuộc sống hàng ngày ông là chủ nhân một tiệm thuốc nổi tiếng trong huyện.

Quan án Địch thông báo rằng ông sẽ trực tiếp đến hiện trường của vụ giết người. Phương đội trưởng và sáu bộ đầu sẽ đến đại sảnh để thiết lập một tòa án tạm thời và chuẩn bị các việc cần thiết cho việc khám nghiệm tử thi.

Đinh Cầm mời quan án và các trợ lý của ông theo y.

Anh dẫn họ dọc theo các hành lang quanh co đến sân sau. Họ nhìn thấy một khu vườn phong cảnh hữu tình với các hòn non bộ và một ao cá vàng lớn ở giữa. Các cửa ra vào của đại sảnh chính mở rộng. Các gia nhân đang bận rộn dọn dẹp đồ đạc.

Đinh Cầm mở một cánh cửa nhỏ bên trái và dẫn họ đi qua một hành lang tối tới một khu vườn nhỏ rộng độ tám mét, ba mặt được bao bọc bởi bức tường cao. Bức tường đối diện có một cánh cửa hẹp bằng gỗ rắn chắc. Cánh cửa đã bị đập một lỗ, Đinh Cầm đẩy cửa và đứng tránh sang một bên để cho quan án và mọi người đi vào.

Mùi nến cháy lan tỏa trong không khí,

Địch công bước qua ngưỡng cửa và nhìn quanh.

Đó là một căn phòng khá lớn hình bát giác. Nằm cao trên tường là 4 cửa sổ nhỏ trang trí bằng thủy tinh màu làm tràn ngập trong phòng ánh sáng mềm mại. Trên cửa sổ có hai miệng thông gió khoảng hai tấc. Đây là thông gió duy nhất ngoại trừ cánh cửa ra vào mà họ đã bước qua không còn khe hở khác trong phòng.

Một người mặc áo choàng trong nhà bằng gấm xanh đậm nằm xoải dài trên chiếc bàn viết rất lớn bằng gỗ mun được chạm khắc đặt ở trung tâm của căn phòng, đối diện với cửa. Đầu ông ta ngã vào cánh tay trái gấp khúc, cánh tay phải duỗi dài trên bàn vẫn còn cầm một cây bút lông chấm mực đỏ. Một chiếc mũ nhỏ bằng lụa đen tuột xuống để lộ mái tóc dài màu xám của nạn nhân.

Trên bàn bày ra những vật dụng thông thường cho việc viết lách. Một bình sứ màu xanh với bông hoa cắm trong đó đã héo đứng ở một góc. Ở hai bên của người đàn ông đã chết có một đồ cắm nến bằng đồng, nến đã đốt cháy hoàn toàn.

Quan án Địch nhìn những bức tường được bao phủ với giá sách cao mà một người đàn ông có thể với tới. Ông nói với Tào Can:

- Kiểm tra các bức tường xem có bằng điều khiển bí mật ? Kiểm tra các cửa sổ và những khe hở đó !

Tào Can buộc chặt áo ngoài để chuẩn bị leo lên kệ sách, quan án ra lệnh cho các nhân viên điều tra kiểm tra thi thể.

Các nhân viên điều tra kiểm tra vai và cánh tay. Sau đó, họ cố gắng để nhấc cái đầu. Thi thể đã cứng. Họ phải quay thi thể ra sau ghế để lộ khuôn mặt người chết.

Đôi mắt mờ đục của vị tướng già nhìn chăm chăm lên trần nhà. Ông có khuôn mặt gầy và nhăn nheo, đông cứng trong một vẻ ngạc nhiên. Từ cổ họng khẳm khiu của ông lộ ra một lưỡi dao mỏng dài khoảng một phân, không rộng hơn nửa ngón tay. Nó có cái cán thô sơ bằng gỗ đơn giản, không rộng hơn nhiều so với lưỡi dao và dài chỉ nửa phân.

Quan án Địch khoanh tay nhìn xuống thi thể. Sau một lúc ông nói với các nhân viên điều tra:

- Kéo con dao đó ra !

Các nhân viên điều tra có đôi chút khó khăn trong việc rút con dao. Tuy nhiên khi anh ta cầm nó giữa ngón cái và ngón trỏ thì rút ra dễ dàng. Nó không đâm sâu quá ¼ phân.

Khi nhân viên điều tra cẩn thận bọc vũ khí đó vào tờ giấy dầu, ông ta quan sát và nói :

- Máu đã đông đặc và cơ thể cứng hoàn toàn. Cái chết phải xảy ra vào đêm qua.

Quan án gật đầu, ông trầm ngâm :

- Khi nạn nhân đã đóng cửa. Ông ta cởi lễ phục với mũ treo bên cạnh cửa và thay áo mặc trong nhà. Sau đó ông ngồi phía sau bàn làm việc, mài mực và chấm bút vào mực để viết.

Kẻ giết người phải tấn công ngay lúc đó vì thống đốc chỉ mới viết được hai dòng và bị gián đoạn.

Trên thực tế, không hơn vài phút để tên giết người đâm dao vào cổ họng nạn nhân. Ông ta thậm chí còn không buông bút.

- Đại nhân - Tào Can ngắt lời - có một thực tế còn gây tò mò hơn. Tôi không thể biết tên giết người đã vào phòng này, giết người rồi rời khỏi đây bằng cách nào.

Địch công nhíu mày.

- Cách duy nhất mà một người có thể vào phòng - Tào Can tiếp tục - là cánh cửa này. Tôi đã xem xét các bức tường, các cửa sổ nhỏ trên kệ sách và cửa thông gió. Cuối cùng tôi tìm kiếm xem có một bảng điều khiển bí mật nào để mở cửa chính không. Nhưng không có lối vào nào bí mật cả !

Giật mạnh ria mép của mình Địch công hỏi Đinh Cầm:

- Có thể tên giết người trong một thời gian ngắn đã lẻn vào trước hoặc sau khi cha người vào phòng ?

Đinh Cầm đứng thẳng thờ nhìn chăm chăm vào cánh ra vào đã bị phá một lỗ và trả lời :

- Không thể, thưa đại nhân. Khi cha tôi đến đây ông mở khóa cửa ! Ông đứng trước cửa phòng trong khi tôi đang quỳ. Người quản gia đứng sau tôi. Sau đó tôi đứng dậy và cha tôi đóng cửa lại. Không ai có thể đột nhập vào trước hoặc sau lúc đó. Cha tôi luôn luôn khóa cửa và ông chính là chìa khóa !

Lão Hồng cúi xuống quan án và thì thầm vào tai ông :

- Chúng ta có trách nhiệm nghe người quản gia nói, thưa đại nhân. Tuy nhiên nếu chúng ta giả định kẻ sát nhân bằng cách này hay cách khác ra vào căn phòng mà không bị ai trông thấy. Tôi không nghĩ là hắn có thể ra khỏi đây. Cánh cửa ra vào này bị khóa từ bên trong.

Quan án Địch gật đầu. Quay sang Đinh Cầm ông nói :

- Người cho rằng vụ án mạng này được thực hiện bởi Hứa. Người có thể chỉ ra bất cứ điều gì để chứng minh là hắn đã từng ở trong phòng này.

Đinh Cầm từ từ nhìn quanh, anh lắc đầu buồn bã và nói :

- Hứa là một người đàn ông thông minh, thưa đại nhân, hắn sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào. Nhưng tôi tin chắc rằng một cuộc điều tra sẽ tiếp tục đưa ra ánh sáng bằng chứng rõ

ràng về tội lỗi của hắn.

- Chúng ta hãy mang thi thể đến đại sảnh chính - Địch công nói - Bây giờ người sẽ đi đến đó, Đinh Cần, và thấy rằng tất cả đã sẵn sàng cho việc khám nghiệm tử thi !

Chương IX

Địch công ngồi suy nghĩ một mình trong căn phòng của người chết Khám nghiệm tử thi mang đến ánh sáng nguyên nhân của cái chết

Ngay khi Đinh Cầm bước ra khỏi phòng quan án Địch ra lệnh cho lão Hồng :

- Kiểm tra quần áo của nạn nhân.

Vị chấp sự kiểm tra hai ống tay áo. Ông lấy từ tay áo bên phải một chiếc khăn tay và một bộ gồm tăm xỉa răng và đồ che tai đựng trong túi gấm. Ông tìm thấy trong tay áo bên trái một chiếc chìa khoá lớn với thiết kế phức tạp và một hộp giấy. Sau đó, ông tìm trong thất lạng người chết nhưng chỉ tìm thấy một chiếc khăn tay.

Quan án Địch mở hộp giấy. Nó chứa 9 quả mận bọc đường, sắp xếp thành 3 hàng. Những quả mứt mận này là món ăn nổi tiếng của Lan Phương. Ngoài hộp có một dây giấy màu đỏ với dòng chữ " Trân trọng chúc mừng "

Quan án thở dài và đặt chiếc hộp xuống bàn làm việc. Các nhân viên điều tra gỡ bỏ cây bút từ bàn tay cứng ngắc của người chết. Hai bộ đầu bước vào và thi thể của tướng quân được mang đi trên một chiếc cang tre. Địch công ngồi vào ghế bành của nạn nhân.

- Tất cả các người đi đến đại sảnh chính - ông ra lệnh - ta sẽ ở lại đây một thời gian.

Khi những người khác đã đi khỏi quan án dựa lưng vào ghế và nhìn trầm tư vào các kệ sách chứa đầy các cuốn sách và tài liệu. Duy nhất một bức tường trống cạnh cửa. Nó được treo hai bức tranh và phía trên là tấm bảng nằm ngang với dòng chữ khắc trên đó "Tự vấn thư viện". Đây rõ ràng là tên của tướng quân Đinh đặt cho thư viện của mình.

Quan án Địch trong thư viện của tướng Đinh

Sau đó Địch công nhìn những vật dụng dùng để viết nằm gọn gàng trên bàn làm việc. Nghiên mực rất đẹp, cây bút lông nằm kề bên. Bên cạnh đó là đĩa mực màu đỏ để viết. Một xấp giấy có in tiêu đề " Tụ văn thư viện", rõ ràng là nó được đặt riêng cho Tướng quân Đinh. Một thỏi mực nhỏ nằm trên đồ đựng bằng ngọc bích.

Bên trái bàn làm việc quan án thấy hai đồ chặn giấy bằng đồng. Nó mang dòng chữ khắc trên đó : " Cây liễu mượn hình dạng của chúng từ gió xuân; những con sóng được thừa hưởng ân huệ từ trăng thu ". Hai câu thơ này được ký với bút danh " Trúc lâm cư sĩ ". Địch công cho rằng đây là bút danh của một người bạn của Tướng quân, người cho ông hai cái đồ chặn giấy bằng đồng này.

Ông cầm lên cây bút mà người chết đã sử dụng. Nó được làm bằng lông sói. Thân bút bằng sơn mài màu đỏ có chạm khắc dòng chữ " Phần thưởng của tuổi già". Bên cạnh đó khắc một hàng chữ thanh lịch rất nhỏ " Chúc mừng sinh nhật lần thứ 60. Thanh bình sơn trang ". Như vậy cây bút lông này là món quà kỷ niệm từ một người bạn khác.

Quan án đặt cây bút xuống và nhìn gần hơn tờ giấy mà người chết đã viết. Nó chỉ có hai dòng, được viết bởi một bàn tay mạnh mẽ:

"Lời nói đầu. Những sự kiện lịch sử từ xa xưa được ghi lại. Những người đàn ông lấy lòng đã ghi lại các sự kiện này để lại cho hậu thế."

Địch công nhận thấy đây là một câu văn hoàn chỉnh. Do đó, tướng quân không bị gián đoạn ở giữa bài viết của ông. Có lẽ tên giết người đã ra tay trong khi ông đang cân nhắc câu tiếp theo.

Địch công một lần nữa cầm cây bút sơn mài màu đỏ và nhìn những nét chạm khắc phức tạp hình con rồng và những đám mây. Điều làm ông chú ý là thư viện này rất yên tĩnh. Không một âm thanh bên ngoài lọt vào đây.

Ông đột nhiên cảm nhận được một nỗi sợ hãi mơ hồ. Ông đang ngồi trên ghế của người chết, chính xác tại vị trí lúc này ông đang ngồi tướng quân đã ngồi lúc qua đời.

Quan án nhanh chóng nhìn lên. Ông nhận thấy với một cú sốc là bức tranh trên cửa bị treo lệch. Ông cảm thấy một nỗi hoảng sợ đột ngột. Từ một tấm bảng điều khiển bí mật đằng sau bức tranh đó kẻ giết người bước vào phòng và đâm con dao vào cổ họng tướng quân. Lóe lên trong tâm trí ông là nếu thế ông có nhận được lòng thương xót của kẻ giết người. Ông dăm dăm nhìn vào bức tranh, chờ đợi nó di chuyển sang một bên và hiện ra một hình bóng đe dọa.

Với một cố gắng Địch công đã làm chủ được cảm xúc của mình. Ông lý luận là Tào Can không thể nào bỏ qua một cánh cửa bí mật nếu thực tế là nó có ở đó. Bức tranh bị lệch là do Tào Can cuộn lên để kiểm tra bức tường phía sau.

Địch công lau mồ hôi lạnh trên trán. Sự sợ hãi của ông đã qua nhưng ông vẫn không thể bỏ được cái cảm giác kỳ lạ là ông rất gần với kẻ giết người.

Ông nhúng bút vào mực và cúi người về phía bàn làm việc và cố gắng để viết. Ông nhận thấy chân nển bên phải làm vướng tay ông. Ông cần phải đẩy nó sang một bên khi ông muốn viết.

Ông ngã người vào ghế bành và nhìn trầm ngâm vào ngọn nến. Sau khi đã viết được hai dòng, người đàn ông bị sát hại dường như đã dừng lại một chút và kéo chân nển đến gần. Không nhìn rõ những gì mình đã viết, sau đó ông đẩy ngọn nến sang bên trái. Mắt ông đã muốn nhìn thấy cái gì đó mà ông quan tâm dưới ánh sáng. Lúc đó, kẻ giết người ra tay.

Địch công cau mày. Ông đặt bút xuống và cầm chân nển trong tay. Ông xem xét cẩn thận nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường của nó. Ông đặt nó trở về chỗ cũ.

Quan án lắc đầu nghi ngờ, sau đó ông đột ngột đứng dậy và rời khỏi thư viện.

Khi đi ngang qua hai bộ đầu đứng gác trong hành lang, ông ra lệnh cho họ canh gác chặt

chẽ thư viện không cho ai đến gần cho đến khi chỗ bị hỏng được sửa chữa và cánh cửa đóng lại.

Trong đại sảnh tất cả mọi thứ đã sẵn sàng.

Quan án Địch ngồi phía sau bàn xử án tạm thời. Trên nền nhà phía trước bàn thi thể của tướng quân nằm dài trên chiếc chiếu.

Khi Đinh Cầm đã xác nhận đó chính là thi thể cha mình, Địch công ra lệnh cho nhân viên điều tra tiến hành khám nghiệm tử thi.

Nhân viên điều tra cẩn thận gỡ bỏ y phục của người chết. Cơ thể gầy gò của ông hiện ra trước mặt mọi người.

Đinh Cầm lấy tay áo che mặt. Các thư lại và nhân viên tòa án nhìn trong im lặng.

Nhân viên điều tra ngồi xổm và kiểm tra kỹ lưỡng cơ thể. Họ đặc biệt quan tâm đến các nơi trọng yếu và phía sau hộp sọ. Họ mở miệng người chết với một tấm gương làm bằng bạc và kiểm tra lưỡi với cổ họng.

Cuối cùng người nhân viên đứng lên và báo cáo : " Nạn nhân rõ ràng có sức khỏe tốt và không có nhược điểm về thể chất. Trên cánh tay và chân xuất hiện các đốm khác màu kích thước bằng đồng tiền. Mặt trên lưỡi bao phủ bởi một lớp dày màu xám. Vết thương trên cổ không gây tử vong mà cái chết được gây ra bởi chất độc nguy hiểm bôi vào lưỡi dao mắc kẹt trong cổ họng nạn nhân"

Mọi người vô cùng kinh ngạc, Đinh Cầm hạ thấp cánh tay của mình xuống và nhìn vào thi thể với nét mặt kinh hoàng.

Nhân viên điều tra lấy ra khỏi bao con dao găm và đặt nó lên bàn xử án.

- Thừa đại nhân, xin được báo cáo - ông nói - bên cạnh dấu máu khô có các chất lạ. Đó chính là chất độc.

Địch công cầm lấy cán con dao găm. Ông xem xét kỹ lưỡng các vết bẩn màu nâu sẫm dính trên lưỡi dao.

- Người có biết - ông hỏi nhân viên điều tra - chất độc này là gì ?

Điều tra viên lắc đầu. Ông nói với nụ cười :

- Chúng tôi không có phương tiện, thừa đại nhân, để xác định nguồn gốc của chất độc dựa theo quan sát bên ngoài. Chúng tôi nhận ra nó dựa vào kinh nghiệm và những triệu chứng

mà nó gây ra. Nhưng những người sử dụng dao găm tẩm độc là rất hiếm. Những màu sắc và hình dạng trên cơ thể nạn nhân chỉ ra rằng nó là nọc độc của loài bò sát độc hại.

Quan án không bình luận gì thêm. Ông bảo thư lại ghi chép báo cáo thành văn bản, cho nhân viên điều tra đọc lại rồi điểm chỉ vào đó.

Sau đó, quan án nói :

- Mặc quần áo cho người đã mất và bỏ vào quan tài. Mang người quản gia đến gặp ta!

Bộ đầu bọc thi thể với tấm vải liệm và đặt nó lên cang. Người quản gia bước vào quỳ trước bàn, Định công hỏi ông ta:

- Người đang là quản gia của gia đình này. Nói cho ta biết chính xác điều gì đã xảy ra đêm qua. Hãy bắt đầu từ bữa tiệc tối.

- Bữa tối kỷ niệm sinh nhật Tướng quân - người quản gia nói - được tổ chức tại đại sảnh. Tướng quân ngồi ghế chủ tọa. Tụ tập xung quanh ngài là phu nhân thứ hai, thứ ba và thứ tư, thiếu gia Đình và vợ của anh ta, hai người anh em của phu nhân thứ nhất, bà đã qua đời cách đây 10 năm. Một ban nhạc được thuê để chơi ngoài sân. Họ đã ngưng biểu diễn hai giờ trước khi Tướng quân đi nghỉ.

Khi sắp nửa đêm thiếu gia đề nghị nâng cốc lần cuối. Sau đó tướng quân đứng dậy và nói là ông sẽ nghỉ ngơi tại thư viện của mình. Thiếu gia đi cùng ông. Tôi cầm cây nến thấp sáng đi theo sau.

Tướng quân mở khóa cửa. Tôi bước vào trong và thắp hai ngọn nến trên bàn làm việc bằng cây nến trong tay tôi. Tôi có thể làm chứng là căn phòng hoàn toàn trống rỗng. Khi tôi bước ra cửa thiếu gia đang quỳ trước cửa và cúi đầu chúc tướng quân ngũ ngon. Thiếu gia đứng dậy. Tướng quân lấy chìa khoá từ tay áo trái của mình, đi vào trong và đóng cửa lại. Cả tôi và thiếu gia nghe tiếng ông đẩy thanh ngang vào vị trí của nó. Đó là tất cả sự thật.

Quan án ra hiệu cho người thư lại ghi chép lời khai. Ông này đọc cho người quản gia nghe lời khai. Người quản gia xác nhận là đúng như những gì ông đã nói và điểm chỉ vào đó.

Quan án Định cho người quản gia lui ra. Ông hỏi Đình Cần:

- Người đã làm gì sau đó ?

Đình Cần có cái nhìn lo lắng và ngập ngừng trước khi nói.

- Trả lời câu hỏi của ta - quan án quát.

- Thực tế là - Đinh Cầm miễn cưỡng nói - tôi đã gây gổ với vợ tôi. Tôi đi thẳng đến khu vực riêng của tôi và vợ tôi buộc tội tôi cư xử không đúng mực trong bữa tối. Cô ấy nói tôi đã làm mất mặt cô trước những người phụ nữ khác. Tôi nói là cảm thấy mệt mỏi sau bữa tiệc nên không muốn quay lại bàn tiệc. Ngồi trên giường tôi uống một tách trà trong lúc hai người hầu giúp vợ tôi thay quần áo. Sau đó vợ tôi phàn nàn là bị đau đầu và một trong những người giúp việc xoa bóp vai cho cô ấy trong nửa giờ hoặc lâu hơn. Sau đó chúng tôi đi ngủ.

Địch công cuộn tờ giấy mà ông đã ghi chú nhận xét của mình. Ông nói bằng giọng bình thường:

- Ta không tìm thấy bằng chứng tên Hứa có liên quan đến tội ác này.

- Tôi cầu xin ngài, đại nhân - Đinh Cầm khóc - hãy đặt câu hỏi với kẻ giết người trong khi tra tấn hắn. Khi đó hắn sẽ thú nhận là hắn phạm tội ác này thôi.

Quan án đứng lên và thông báo cuộc điều tra sơ bộ đã chấm dứt.

Ông đi đến sân trước mà không nói lời nào. Khi ông bước lên kiệu Đinh Cầm cúi đầu chào.

Sau khi trở về huyện đường Địch công đi thẳng đến nhà giam. Cai ngục thông báo với ông là Chiến Môn vẫn còn bất tỉnh.

Quan án ra lệnh gọi một thầy lang đến. Ông ta đã làm tất cả mọi việc cần thiết để hồi tỉnh Chiến Môn. Sau đó Địch công bảo Tào Can và lão Hồng theo ông đến văn phòng của mình.

Sau khi ngồi xuống phía sau bàn làm việc Địch công rút ra từ tay áo của mình con dao găm của kẻ giết người. Ông nói gia nhân đem đến một bình trà nóng.

Khi họ đã uống một tách trà, Địch công dựa lưng vào ghế. Vừa vuốt nhẹ râu của mình ông vừa nói:

- Đây là một vụ giết người kỳ lạ nhất. Ngoài động cơ và danh tính của kẻ giết người chúng ta phải đối mặt với hai vấn đề thực tế. Thứ nhất, làm thế nào kẻ giết người có thể đột nhập và thoát ra từ một căn phòng kín. Thứ hai, làm thế nào hắn có thể đẩy thứ vũ khí kỳ lạ này vào cổ họng nạn nhân ?

Lão Hồng lắc đầu bối rối. Tào Can nhìn chăm chú vào con dao nhỏ. Vừa vuốt nhẹ 3 sợi lông mọc ra từ nốt ruồi trên má trái anh nói chậm rãi:

- Trong một khoảnh khắc, thưa đại nhân, tôi nghĩ rằng mình đã có lời giải đáp cho vấn đề này. Khi tôi đi qua các tỉnh phía Nam đã được nghe mọi người kể chuyện các thổ dân ở vùng núi. Họ đi săn với một ống thổi dài và tôi nghĩ rằng con dao nhỏ này có thể được bắn

ra từ ống thổi, và lý luận rằng kẻ giết người có thể nhằm mục tiêu của nó từ bên ngoài thông qua các ống thông hơi trên tường.

Sau đó, khi quan sát góc độ mà vũ khí này cắm vào cổ họng nạn nhân tôi nhận thấy không thể có chuyện đó được trừ khi kẻ sát nhân ngồi dưới bàn ! Hơn nữa, tôi thấy rằng đối diện với bức tường phía sau thư viện là một bức tường cao. Không ai có thể đặt một cái thang ở đó.

Địch công từ từ nhấm nháp tách trà của mình.

- Ta đồng ý - ông nói sau một lúc lâu - rằng giả thuyết về thổi bằng ống là không thể chấp nhận. Tuy nhiên, ta cũng đồng ý với người ở một điểm là con dao này không mắc kẹt trực tiếp trong cổ họng nạn nhân. Cán dao quá nhỏ đến nỗi một đứa bé cũng khó cầm.

Người nên chú ý đến hình dạng bất thường của lưỡi dao. Nó lõm và giống cái đục hơn là con dao găm. Trong giai đoạn hiện nay của cuộc điều tra ta cũng chưa muốn đoán xem nó được sử dụng như thế nào. Tào Can, người làm cho ta một bản sao chính xác con dao này bằng gỗ, nhờ vậy ta có thể thử nghiệm một cách an toàn với nó. Nhưng hãy cẩn thận khi làm điều này, có trời mới biết được những chất độc gì được bôi lên lưỡi dao !

- Rõ ràng, thưa đại nhân - lão Hồng nói - chúng ta phải tiếp tục điều tra nền tảng của vụ án mạng này. Tại sao chúng ta không triệu tập Hứa đến để thẩm vấn tại đây ?

Quan án gật đầu.

- Ta chỉ cần đi để biết - ông nói - ngay bây giờ chúng ta sẽ đến thăm Hứa. Ta luôn thích quan sát kẻ tình nghi trong môi trường của hắn. Ta sẽ ẩn danh khi đến đó và ông, lão Hồng, sẽ đi cùng ta.

Đột nhiên, các cai ngục ập vào phòng.

- Đại nhân - ông ta kêu lên - Chiến Môn đã tỉnh lại nhưng tôi e rằng hắn ta đang hấp hối.

Quan án vội vã chạy theo sau cai ngục, tiếp theo là lão Hồng và Tào Can.

Họ nhìn thấy Chiến Môn nằm dài trên chiếc ghế dài bằng gỗ trong nhà giam. Cai ngục đã đặt một mảnh vải nhúng nước lạnh lên trán. Mắt hắn ta nhắm nghiền và hơi thở hỗn hển.

Địch công cúi người xuống.

Chiến mở mắt ra và nhìn quan án.

- Chiến Môn - Địch công hỏi một cách chăm chú - ai đã giết quan án Phan ?

Chiến nhìn chăm chăm vào quan án với đôi mắt cháy bỏng. Hắn di chuyển đôi môi của mình nhưng không có âm thanh nào thoát ra từ miệng. Với một nỗ lực to lớn, hắn cuối cùng đã đưa ra một âm thanh không rõ ràng. Sau đó giọng nói hắn tắt hẳn.

Đột nhiên thân hình to lớn của hắn run rẩy trong một cơn co giật. Hắn nhắm mắt và kéo căng cơ thể như để tìm một vị trí thoải mái hơn. Sau đó hắn nằm im.

Chiến Môn đã chết.

Chấp sự Hồng thốt lên hào hứng.:

- Hắn bắt đầu nói ' người ... ' nhưng không thể nói hết câu.

Quan án Định đứng thẳng lên. Ông chậm rãi gật đầu:

- Chiến Môn đã chết trước khi hắn có thể cung cấp cho chúng ta những thông tin mà chúng ta cần, rất tệ!

Nhìn xuống cơ thể vẫn còn nằm đó, ông nói thêm bằng giọng tuyệt vọng :

- Bây giờ chúng ta sẽ không bao giờ biết ai là kẻ đã giết quan án Phan !

Khoanh tay trong tay áo rộng của ông, quan án quay lại văn phòng riêng của mình.

Chương X

Địch công thăm một người trẻ tuổi lập dị Quan án chủ trì một cuộc họp bàn về nghệ thuật tại tòa án

Địch công và lão Hồng đã có đôi chút khó khăn trong việc tìm nơi ở của Hứa Phong. Họ hỏi các cửa hàng đằng sau đền thờ Chiến thần nhưng không ai nghe nói về người đàn ông có tên là Hứa Phong.

Sau đó, quan án chợt nhớ ra là anh ta sống trong một quán rượu có tên là Thường Xuân. Đây là một quán rượu có tiếng, nổi tiếng về chất lượng các loại rượu của quán. Một thằng bé đã dẫn họ vào một con hẻm nơi họ nhìn thấy một tấm vải đỏ với tên " Thường Xuân" bay phấp phật trong gió.

Quán được mở sát đường, một quầy thu tiền lớn ngăn cách quán với đường phố. Dọc theo bức tường bên trong quán là một số bình rượu lớn bằng đất nung đặt trên các kệ gỗ. Những miếng nhãn màu đỏ dán trên các bình này cho biết tên các loại rượu tuyệt hảo.

Chủ quán, một người đàn ông mặt tròn có vẻ dễ chịu đứng sau quầy nhìn ra đường phố trong khi đang rửa răng.

Quan án và lão Hồng đi vòng qua quầy hàng và ngồi xuống một chiếc bàn vuông. Địch công gọi đem ra một bình nhỏ rượu ngon. Khi chủ quán lau bàn Địch công hỏi thăm về tình hình buôn bán của quán rượu.

Chủ quán nhún vai.

- Không có gì để khoe khoang, ông trả lời, nhưng tương đối ổn định. Và như tôi luôn luôn nói, dù sao có gì đó thì tốt hơn là không có gì !

- Có ai giúp đỡ ông trong quán ? Địch công hỏi.

Chủ quán quay lại quầy lấy một số loại rau ngâm từ cái bình trong góc. Ông bỏ chúng vào đĩa đem đặt trên bàn và nói:

- Tôi có thể cần sự giúp đỡ, nhưng thật không may là hai bàn tay có thể giúp đỡ lại đi kèm với cái miệng đói. Không, tôi thích tự mình làm mọi việc hơn. Và tôi có thể giúp đỡ gì cho hai quý ông tại thị trấn này ?

- Chúng tôi chỉ đi ngang qua - quan án trả lời - chúng tôi là thương gia buôn tơ lụa từ kinh thành.

- Tốt, tốt - ông chủ quán kêu lên - các ông phải gặp người thuê nhà của tôi, Hứa Phong, anh ta cũng là người kinh thành.

- Này, ông Hứa cũng là thương gia tư lự ? lão Hồng hỏi.

- Không - chủ quán trả lời - anh ta là một họa sĩ, tôi không kiện tụng tới tòa án về vấn đề này, nhưng tôi nghe mọi người nói rằng anh ta khá tốt. Và tôi nói rằng anh ta đã tự ràng buộc mình, ở đó từ sáng đến tối.

Đi lên thang gác ông gọi với lên :

- Hứa sư phụ, đây là hai quý ông với những tin tức mới nhất từ kinh thành !

Một giọng nói hét lên từ trên gác:

- Tôi không thể rời bỏ công việc của tôi. Nói họ lên đây!

Chủ quán thể hiện sự thất vọng trên khuôn mặt. Quan án an ủi ông ta bằng cách để lại một số tiền thưởng hào phóng trên bàn.

Họ trèo lên cầu thang gỗ.

Tầng gác gồm một phòng lớn được lấy ánh sáng từ một hàng cửa sổ lưới rộng lớn ở phía trước và phía sau, dán bằng giấy trắng mịn.

Một người đàn ông trẻ trong trang phục kỳ dị đang vẽ hình ảnh các phán quan dưới địa ngục. Anh ta mặc một chiếc áo khoác cầu kỳ và đầu đội một khăn xếp cao bằng lụa cũ mòn như là các bộ tộc man rợ ở biên giới.

Địch công trong xưởng vẽ của Hứa Phong

Người họa sĩ căng một tấm vải lụa để vẽ trên chiếc bàn lớn đặt giữa phòng. Khoảng trống trên tường giữa các cửa sổ được bao phủ kín bởi các bức tranh hoàn chỉnh gắn tạm trên các cuộn giấy. Một chiếc ghế dài bằng tre dựa lưng vào bức tường phía sau.

- Ngồi lên chiếc ghế đó, các ngài - người thanh niên nói mà không nhìn lên vẫn tiếp tục công việc - tôi đang sơn một số màu xanh lá cây trên bức tranh này, nếu tôi dừng lại màu sắc sẽ không khô đồng đều.

Lão Hồng ngồi xuống chiếc ghế dài. Địch công vẫn đứng và nhìn với sự thích thú người đàn ông trẻ tuổi đang khéo léo vẽ tranh. Ông nhận thấy rằng các hình ảnh, mặc dù thiên về buồn rầu, nhưng luôn có những điểm chung, đó là việc thể hiện các nếp nhăn của y phục và khuôn mặt của người làm mẫu. Nhìn quanh các bức tranh treo trên tường quan án thấy rằng tất cả chúng đều có chung một khuôn mặt.

Người đàn ông trẻ quét một nét cọ cuối cùng sau đó đứng thẳng dậy và bắt đầu rửa bút vẽ trong một bát sứ. Trong khi làm điều này anh ném cho quan án một cái nhìn sắc sảo. Từ từ di chuyển cây cọ trong bát sứ anh hỏi :

- Như vậy, thưa đại nhân, ngài là quan án sát mới. Rõ ràng là ngài muốn giấu thân phận thật sự của ngài, tôi sẽ không làm phiền ngài với các nghi thức thông thường.

Quan án Định hoàn toàn sững sốt trước lời tuyên bố này.

- Điều gì làm anh nghĩ ta là một quan án sát ? Ông hỏi.

Người thanh niên mỉm cười nhún nhường. Anh bỏ cọ vẽ vào lọ. Khoanh tay, anh đứng tựa lưng vào bàn để đối mặt với quan án và nhận xét:

- Tôi là một họa sĩ chuyên vẽ chân dung. Bây giờ, ngài, là nguyên mẫu của một phán quan. Cầu cho phán quan dưới địa ngục trên bức tranh này ở đây. Ngài có thể là hình mẫu cho nó mặc dù tôi thừa nhận điều đó không phải là tăng bốc cho một bức chân dung.

Quan án không thể kiềm chế một cái mỉm cười. Ông nhận ra rằng không thể đánh lừa người đàn ông trẻ tuổi thông minh này. Vì vậy ông cho biết:

- Người không nhầm, ta chính là Định Nhân Kiệt, quan án sát mới của Lan Phương và đây là chấp sự của ta.

Hứa chậm rãi gật đầu. Nhìn thẳng vào quan án anh cho biết :

- Tên của ngài nổi tiếng khắp kinh thành, thừa đại nhân. Bây giờ tôi mắc nợ đại nhân chuyện viếng thăm này. Tôi không nghĩ ngài đến đây để bắt tôi. Công việc này giành cho các bộ đầu của ngài.

- Cái gì - Định công hỏi - làm cho người nghĩ là người có thể bị bắt giữ ?

Hứa đẩy khăn xếp của mình trở lại.

- Thừa ngài, xin vui lòng tha thứ cho tôi bỏ qua các bước lịch sự thông thường. Để tiết kiệm thời gian của ngài và tôi. Sáng nay những tin tức lan truyền là Tướng quân Đinh đã bị sát hại. Đó là những gì mà tên vô lại đạo đức giả đó xứng đáng nhận lãnh. Bây giờ con trai hắn đã thêu dệt các câu chuyện xung quanh tôi, con của Hứa đồ đầu, người được xem như là kẻ thù của Tướng quân Đinh và có ý định giết lão ta. Đinh thiếu gia đã rình mò khu vực này hơn tháng nay, cố gắng tìm thông tin của tôi từ ông chủ quán rượu, đồng thời nói với mọi người các chuyện vu khống tôi.

Không nghi ngờ gì Đinh thiếu gia đã buộc tội tôi giết cha anh ta. Một quan án sát bình thường sẽ ngay lập tức phái lính tới bắt giữ tôi. Nhưng ngài, đại nhân, được biết đến như một người thông minh xuất chúng. Vì vậy trước tiên ngài tự mình đến đây và quan sát xem tôi là người như thế nào.

Chấp sự Hồng này giờ lắng nghe những lời tuyên bố giân dữ của người đàn ông trẻ này với một thái độ lãnh đạm. Bây giờ ông nhảy lên và kêu :

- Đại nhân, những lời nói láo xược của tên chó này là không thể chấp nhận !

Địch công giơ tay, ông trả lời với cái mỉm cười:

- Anh Hứa đây và tôi hiểu nhau hoàn toàn, Chấp sự, tôi cho rằng tôi đã tìm thấy một con người khác của anh ta.

Khi lão Hồng ngồi xuống một lần nữa, quan án nói tiếp:

- Anh đã đúng, bạn của ta. Bây giờ tôi muốn tìm hiểu một chút về bản thân anh, tại sao con trai của một chỉ huy quân sự nổi tiếng trong Hội đồng quản trị Nội vụ quân sự lại một mình đi đến nơi xa xôi hẻo lánh như thế này ?

Hứa nhìn quanh những bức tranh của mình treo trên tường.

- Năm năm trước - anh trả lời - tôi đã đỗ Khoa sinh. Bỏ qua sự thất vọng của cha tôi, tôi quyết tâm từ bỏ con đường học vấn và cống hiến bản thân cho việc vẽ tranh. Tôi đã theo học hai bậc thầy nổi tiếng ở kinh thành nhưng không hài lòng với phong cách của họ.

Hai năm trước, tôi may mắn gặp một nhà sư, ông đã từng đi qua Iran, một vương quốc nằm ở phía Tây đất nước chúng ta. Người đàn ông này chỉ cho tôi phong cách vẽ tranh của ông, miêu tả các mặt phong phú của cuộc sống và màu sắc thú vị. Tôi nhận ra rằng các họa sĩ Trung quốc của chúng ta cần phải nghiên cứu phong cách này để đổi mới nghệ thuật quốc gia của chúng ta. Tôi nghĩ rằng tôi có thể trở thành nhà tiên phong và quyết định tự bản thân mình đi du lịch đến Iran.

- Cá nhân ta - quan án nhận xét khô khan - ta thấy nghệ thuật quốc gia của chúng ta là quá tốt và ta không nghĩ một tên man rợ của các quốc gia khác có thể dạy được cho chúng ta điều gì tốt hơn. Nhưng ta không phải là một người sành sỏi trong lĩnh vực này. Cầu cho điều đó.

- Vì vậy, tôi xoay sở đi du lịch từ tiền của cha tôi - Hứa nói tiếp - Ông ấy cho tôi đi với hy vọng rằng điều này làm phung phí những năm tuổi trẻ của tôi và một ngày nào đó tôi sẽ trở về như một quan chức trẻ điềm tĩnh. Cho đến cách đây 2 năm, các tuyến đường dẫn đến các nước phía tây chạy ngang qua Lan Phương, vì vậy tôi đến đây. Sau đó, tôi nhận thấy tuyến đường này bị bỏ rơi về phía Bắc. Bây giờ vùng đồng bằng phía Tây của huyện này là nơi sinh sống của bọn Hung nô, những người không có nghệ thuật hoặc văn hóa.

- Đúng là như vậy - Địch công ngắt lời anh - tại sao người không rời bỏ huyện này và tiếp tục đi về phía Bắc để tiếp tục cuộc hành trình của người ?

Người thanh niên mỉm cười.

- Điều đó, thưa ngài, không phải là dễ dàng để làm ngài hiểu. Ngài phải biết rằng tôi là một người lười biếng và nhiều tâm trạng. Bằng cách này hay cách khác tôi cảm thấy thoải mái ở đây và nghĩ rằng tôi có thể ở lại trong một thời gian và thực hành vẽ tranh. Hơn nữa, tôi rất thích ngôi nhà này. Tôi yêu thích rượu và người chủ quán đã cho tôi một chỗ ở trên gác của mái nhà này. Người đàn ông như tôi có cảm nhận kỳ lạ đối với rượu ngon và rượu ở đây là tốt nhất tại thị trấn này. Vì vậy, tôi chỉ ở lại đây.

Quan án không bình luận thêm về điều này. Ông nói:

- Bây giờ đến câu hỏi thứ hai. Người đã ở đâu đêm qua từ canh một đến canh ba ?

- Tại đây ! Người thanh niên trả lời ngay lập tức.

- Có ai làm chứng điều này cho người ?

Hứa buồn bã lắc đầu.

- Không - anh trả lời - thật đáng tiếc nhưng làm sao tôi biết là tướng quân Đinh sẽ bị giết đêm qua!

Quan án Định đã đi đến cầu thang và ông gọi người chủ quán.

Khi khuôn mặt tròn của người chủ quán xuất hiện xuất hiện dưới chân cầu thang quan án hỏi:

- Để kết thúc cuộc nói chuyện thân thiện này. Ông có nhìn thấy Hứa Phong đi ra ngoài đêm qua ?

Người đàn ông gãi đầu sau đó nói với nụ cười :

- Tôi xin lỗi, tôi không chắc, thưa ngài. Đêm qua có nhiều người đến và đi tại quán này, tôi thực sự không chắc chắn là Hứa Phong có đi ra ngoài hay không !

Định công gật đầu. Ông vuốt râu một lúc sau đó nói:

- Đinh Cần báo rằng người đã thuê một người đàn ông để theo dõi dinh thự anh ta !

Hứa bật cười.

- Một lời nói dối lộ liễu - anh kêu lên - tôi chẳng thèm quan tâm đến tên tướng quân giả dối đó. Tôi chẳng thèm bỏ ra dù chỉ một xu để biết những gì hấn ta đang làm.

- Thế thì - quan án hỏi - tại sao cha người lại tố cáo tướng quân Đinh ?

Khuôn mặt của Hứa vụt trở nên nghiêm trọng.

- Đó là một lão già vô lại - anh cay đắng nói - hy sinh tính mạng của một đội quân triều đình, tất cả là 800 người đàn ông can đảm và trung thực, để bản thân mình thoát ra khỏi một tình thế khó khăn. Những người đàn ông ấy đã bị chặt ra thành từng mảnh bởi bọn hung nô. Tướng quân Đinh có thể đã bị xử chém đầu tại thời điểm đó vì những bất mãn trong quân đội lan truyền ra ngoài. Do đó, các nhà chức trách không muốn hành động xấu xa của tướng Đinh được phổ biến rộng rãi như là một vết nhơ của quân đội. Ông ta bị buộc phải từ chức.

Địch công không nói gì.

Ông đi dọc theo bức tường và nghiên cứu công việc của Hứa. Đó là những hình ảnh các vị thần thánh của Phật giáo. Phật bà Quan âm được vẽ rất đẹp, đôi khi một mình, đôi khi với một nhóm các vị thần khác.

Quan án quay lại.

- Nếu ta có thể kết thúc cuộc trò chuyện thẳng thắn này với một tuyên bố thẳng thắn - ông nói - cho phép ta nhận xét là ta không nghĩ rằng cái gọi là phong cách mới của người là một sự cải tiến. Có lẽ người ta phải làm quen với nó. Người có thể cho ta một trong những bức tranh ở đây để ta có thể nghiên cứu công việc của người đang làm trong lúc rỗi rãi !

Hứa nhìn quan án với vẻ nghi ngờ. Sau một lúc do dự, anh lấy xuống một bức tranh trung bình có hình ảnh Quan âm cùng với 4 vị thần khác. Anh trải nó ra trên bàn và lấy con dấu của anh, một khối nhỏ chạm khắc phức tạp bằng bạch ngọc. Hứa nhấn con dấu trên hộp mực đỏ và sau đó đóng dấu lên góc của bức tranh. Dấu mực đỏ cho thấy một chữ Phong rất cầu kỳ, đó là tên anh ta. Sau đó, anh cuộn bức tranh và đưa nó cho quan án.

- Tôi bị bắt ? - Anh hỏi.

- Một cảm giác lợi lỗi dường như đè nặng tâm trí người - quan án nhận xét khô khan - Không, người không bị bắt. Nhưng người không được rời khỏi căn nhà này cho đến khi có thông báo mới. Chúc một ngày tốt lành và cảm ơn về bức tranh !

Địch công ra dấu cho lão Hồng. Họ đi xuống cầu thang. Hứa cúi đầu chào tạm biệt, anh không thềm bước ra cửa để tiễn họ.

Khi họ đang đi xuống đường phố chính, lão Hồng bùng nổ cơn giận :

- Đó là một tên nhà quê lão xược dám thêu dệt những câu chuyện hoang đường để lừa lợ trước mặt ngài, thưa đại nhân.

Quan án mỉm cười :

- Hứa là một người đàn ông trẻ rất thông minh - ông nhận xét - nhưng anh ta luôn tạo ấn tượng xấu về mình.

Tào Can và Triệu Thái đang chờ đợi trong phòng riêng của quan án.

Họ đã trải qua buổi chiều trong dinh thự của Chiến và thu thập được vài chứng cứ liên quan đến các trường hợp tống tiền. Tào Can xác nhận lời khai của Lưu Quang Phương tại tòa án rằng Chiến Môn đã đích thân chỉ đạo tất cả vấn đề, 2 cố vấn cho hắn dường như chỉ biết nói " Vâng " trước mặt chủ nhân của mình bất cứ khi nào cần thiết.

Địch công uống tách trà của lão Hồng mời.

Sau đó ông trải bức tranh của Hứa Phong ra và nói:

- Nào bây giờ phòng chúng ta biến thành phòng tranh nghệ thuật. Tào Can, treo bức tranh này lên tường bên cạnh bức tranh phong cảnh của Thống đốc Vũ.

Đây là hai bức tranh - ông nói - ẩn chứa chìa khóa di chúc của Thống đốc Vũ và vụ giết chết tướng Đinh.

Lão Hồng, Tào Can và Triệu Thái quay ghế ngồi của họ lại để đối mặt với bức tranh.

Mã Tông bước vào, anh nhìn với vẻ ngạc nhiên trước cảnh tượng không bình thường này.

- Ngồi xuống đi, Mã Tông - quan án ra lệnh - và tham gia cuộc họp với những người am hiểu.

Tào Can đứng trước bức tranh của Thống đốc Vũ với đôi tay chấp sau lưng. Sau một lúc anh quay lại và lắc đầu:

- Trong một lúc - anh nói - Tôi nghĩ rằng có thể một số chữ viết rất nhỏ có thể được ẩn giấu trong lá của cây cối hay đường viền của tảng đá. Nhưng tôi không thể khám phá ra một chữ nào.

Địch công trầm tư giật mạnh râu của mình.

- Đêm qua - ông nói - ta đã suy nghĩ về bức tranh phong cảnh này trong vài giờ và sáng nay ta một lần nữa xem xét nó kỹ lưỡng từng phân một. Ta phải thú nhận rằng bức tranh này đã làm khó ta.

Tào Can vuốt ve bộ ria mép thừa thớt của mình, anh hỏi:

- Có thể nào, thừa đại nhân, một tờ giấy đã được che giấu ở mặt sau của bức tranh giữa lớp lót ?

- Ta đã suy nghĩ về khả năng đó - quan án trả lời - và do đó ta đã kiểm tra bức tranh trước một luồng sáng mạnh. Nếu có một tờ giấy nằm giữa lớp lót thì nó đã hiện ra.

- Khi tôi đang sống tại Quảng Đông - Tào Can cho biết - tôi đã học được nghệ thuật làm khung tranh. Khi tôi loại bỏ hoàn toàn lớp vải lót và khám phá khoảng trống kín đáo dưới đường viền kim tuyến. Đồng thời, tôi xem xét các con lằn bằng gỗ ở hai đầu trên và dưới của bức tranh có bị rỗng không? Nó có thể là nơi vị thống đốc già giấu một mảnh giấy cuộn nhỏ chặt chẽ vào bên trong.

- Nếu sau đó người có thể khôi phục lại hình dáng ban đầu cho nó - quan án trả lời - bằng mọi cách. Mặc dù ta thú nhận là một nơi giấu như thế có vẻ thô thiển với ta và không xứng đáng với trí thông minh của thống đốc. Nhưng chúng ta có thể đã không đủ khả năng để vượt qua trở ngại nhỏ để giải câu đố này.

Bức tranh Phật giáo này của Hứa, người bạn chúng ta là một vấn đề khác. Nó chứa một manh mối xác định.

Lão Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Làm thế nào, thừa đại nhân, Hứa lại có thể đưa bức tranh đó cho ngài ?

Địch công cười nhẹ:

- Đó là bởi vì Hứa không nhận ra anh ta tự tố cáo mình - ông trả lời - Hứa có thể không đánh giá cao về khả năng nghệ thuật của ta nhưng ta đã nhìn thấy điều gì đó trong bức tranh của anh ta mà anh ta đã bỏ qua.

Địch công nhắm nháp tách trà của mình. Sau đó ông ra lệnh cho Mã Tông gọi Phương đô đầu.

Khi Phương đô đầu đứng trước bàn của Địch công, ông nhìn anh ta chăm chú một lúc sau đó vui vẻ nói:

- Con gái Hắc Lan của người làm việc tốt, vợ cả của ta nói với ta đó là một cô gái cần cù và thông minh.

Viên đô đầu cúi đầu thật sâu.

- Ta rất là bất đắc dĩ - quan án tiếp tục - đưa con gái người từ nơi an toàn đi đến nơi khác, tất cả mọi chuyện là như thế kể từ khi không có tin tức về số phận của Bạch Lan. Mặt khác, Hắc Lan là người thích hợp nhất để thu thập các thông tin cho ta từ gia đình của tướng Đinh. Với tang lễ sắp xảy ra tại đó họ sẽ cần rất nhiều người phụ giúp. Nếu Hắc Lan có thể tìm được cho mình tại đó vị trí như người giúp việc tạm thời. Cô ta có thể tìm hiểu nhiều thông tin nội bộ từ những người giúp việc khác. Ta không muốn làm bất cứ điều gì mà không có sự đồng ý của người, cha cô ấy.

- Thừa đại nhân - viên đô đầu trả lời nhỏ nhẹ - tôi và gia đình tôi đặt dưới sự sai khiến của ngài. Hơn nữa, con gái út của tôi là một cô gái độc lập và tháo vát, nó chắc chắn sẽ thích thú với nhiệm vụ này.

Mã Tông ngo ngoáy trên chiếc ghế ngồi của mình. Anh chen vào :

- Công việc đó đúng ra phải dành cho Tào Can, thừa đại nhân !

Địch công liếc Mã Tông và nói :

- Không có nguồn thông tin nào tốt hơn về những chuyện xảy ra trong một gia đình hơn là những câu chuyện tào lao từ những người gia nhân nhiều chuyện. Hướng dẫn con gái người, đô đầu, đi đến dinh thự của Đinh ngay.

Hứa, người bạn của chúng ta, ta muốn có 2 sự theo dõi đối với y. Mã Tông sẽ đến đó tối nay như là người theo dõi trực tiếp. Người xuất hiện tại đó sao cho mọi người đều thấy và để Hứa biết người là người từ tòa án gửi đến theo dõi hắn ta. Người sẽ cho hắn ta cơ hội rời khỏi nhà mà người không quan sát được. Hãy cố gắng bằng tất cả kỹ năng và kinh nghiệm của người, Mã Tông. Hứa là một người trẻ tuổi cực kỳ thông minh.

Tào Can là người theo dõi thực sự, người nên ẩn nấp thật kỹ. Ngay sau khi Hứa thoát khỏi Mã Tông, Tào Can sẽ bí mật bám theo và tìm hiểu xem y đi đâu và làm những gì. Nếu hắn ta cố trốn khỏi thị trấn thì người có thể xuất hiện và bắt giữ y.

Tào Can có vẻ hài lòng, anh nói:

- Mã Tông và tôi đã từng thực hành kiểu theo dõi song song này, thừa đại nhân. Tôi bây giờ trước tiên sẽ dập nước lên bức tranh của Thống đốc Vũ rồi ngâm nước nó suốt đêm. Sau đó, tôi sẽ bắt đầu đi với Mã Tông.

Khi Tào Can và Mã Tông lui ra, quan án tham khảo ý kiến của Triệu Thái và Phương đô đầu về những công việc tại dinh thự của Chiến.

Địch công quyết định rằng vợ Chiến Môn và thê thiếp có thể được ở lại tại nhà mình. Gia nhân được phát trước một tháng lương ứng trước của tòa án. Chỉ có người quản gia bị

giam giữ để thẩm vấn thêm.

Triệu Thái báo cáo là anh rất hài lòng với kỷ luật của những người lính. Mỗi buổi sáng và chiều anh đều cho họ tập quân sự rất vất vả. Anh nói thêm là các người lính sợ đến chết dưới sự quản lý của hạ sĩ Linh.

Khi đô đầu và Triệu Thái lui ra. Địch công dựa lưng vào ghế bành của mình.

Ông nhớ rằng sau tất cả những năm làm việc cùng nhau, ông thực sự biết rất ít về Triệu Thái. Ông biết anh ta cùng với Mã Tông là "nghĩa hiệp rừng xanh" nhưng về cuộc sống trước đây của anh ta ông hầu như không biết gì. Địch công đã nghe toàn bộ câu chuyện về cuộc đời của Mã Tông và nhiều đoạn còn nghe đến hai lần. Tuy nhiên Triệu Thái rất kín đáo. Anh dường như có niềm vui rất lớn khi huấn luyện quân sự tại Lan Phương. Địch công tự hỏi có khi nào Triệu Thái trước đây từng là chỉ huy trong quân đội. Ông tự hứa rằng ông sẽ tìm ra điều đó trong tương lai không xa.

Nhưng hiện tại có nhiều việc khác cấp bách hơn cần giải quyết. Với một tiếng thở dài, Địch công bắt đầu nghiên cứu các tài liệu liên quan đến tội ác của Chiến Môn được Tào Can đặt trên bàn làm việc.

Chương XI

Tào Can có chuyến thám hiểm đến ngôi chùa cũ Mã Tông có mặt trong một cuộc thi uống rượu

Mã Tông nghĩ rằng không cần thiết để che giấu bản thân. Anh chỉ thay đổi chiếc mũ của công sai tòa án bằng chiếc mũ nhọn mà những người lao động thường đội. Tào Can thay thế chiếc mũ đang đội bằng một chiếc mũ xếp the đen.

Trước khi đi hai người đã tổ chức một buổi họp với các vệ sĩ.

- Thật là việc dễ dàng - Mã Tông nhận xét - làm cho bản thân mình bị chú ý và để cho Hứa hiểu rằng tôi ở đó để xem anh ta có rời quán rượu hay không. Nhưng chúng ta không biết tên khốn ấy sẽ phản ứng như thế nào ? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu hắn đi ra ngoài và cố gắng bắt tôi trên đường.

Tào Can lắc đầu.

- Hắn ta sẽ không làm điều đó - anh trả lời - vấn đề là Hứa không biết những gì anh đang làm. Hắn ta không có can đảm đi ra ngoài và liều lĩnh để bị bắt giữ, vi phạm lệnh cấm di chuyển của tòa án. Không, lo lắng duy nhất của tôi là Hứa sẽ không cố gắng trốn tránh anh và ở tại nhà như đã bị bắt buộc. Nhưng nếu hắn trốn ra, anh có thể yên tâm là tôi không để sống hắn !

Sau đó, họ rời tòa án. Mã Tông đi trước và Tào Can đi theo anh ta nhưng giữ khoảng cách.

Chấp sự Hồng đã chỉ đường cho Mã Tông. Anh ta tìm thấy quán rượu Thường Xuân không mấy khó khăn.

Phía trong quán rượu như mời gọi. Ánh sáng từ hai chiếc đèn lồng bằng giấy chiếu vào nhãn màu đỏ của các bình rượu. Chủ quán đang đong nửa bình rượu. Hai kẻ lười biếng ngồi dựa vào quầy phía trước nhàn nhã gấp cá muối từ một cái đĩa.

Mã Tông thấy đối diện với quán rượu là một ngôi nhà thuộc tầng lớp trung lưu. Anh đi đến đứng dưới hiên nhà và dựa lưng vào cánh cửa sơn đen.

Trên tầng hai của quán rượu đã có vài ngọn nến được thắp sáng. Mã Tông nhìn thấy một cái bóng di chuyển trên giấy dán cửa sổ. Rõ ràng là Hứa đã khó khăn trong công việc.

Mã Tông cúi mình về phía trước nhìn lên và xuống đường phố tối. Không thấy dấu hiệu của Tào Can. Anh khoanh tay và chuẩn bị chờ đợi trong một thời gian dài.

Khi hai gã say đã uống xong một bình rượu, cánh cửa phía sau lưng Mã Tông đột nhiên mở ra. Một người đàn ông lớn tuổi đi qua người gác cửa nhìn Mã Tông và hỏi:

- Chú em muốn gặp tôi ?

- Không phải tôi - Mã Tông trả lời cộc lốc. Anh quay lại và tựa lưng vào thanh dọc cửa.

- Bây giờ nghe đây - người đàn ông giận dữ - đây là nhà tôi. Vì anh thừa nhận không buồn bán gì ở đây nên tôi rất biết ơn nếu anh bước ra khỏi cổng nhà tôi.

- Đường phố này - Mã Tông gầm gừ - là tài sản công cộng. Không ai có thể cấm tôi đứng ở đây.

- Anh có thể biến đi - người đàn ông nói - hoặc là tôi sẽ gọi tuần canh !

- Nếu người không thích ta đứng ở đây, thẳng khốn - Mã Tông hét lên - người chỉ cần cố gắng đẩy ta đi chỗ khác!

Hai gã say chạy đến để xem trận đấu đả. Họ đứng khoanh tay để chờ xem cuộc chiến.

Một cửa sổ trên tầng hai mở ra. Hứa thò đầu ra ngoài và hét lên khích lệ hai người " Đánh nó trên đầu ấy !"

- Ta có thể gọi những người hầu khác, ông chủ - Người gác cửa hỏi.

- Gọi tất cả đến đây, bọn khốn - Mã Tông quát - tao chấp hết !

Người đàn ông thấy thái độ hiếu chiến ấy nên nghĩ rằng tốt nhất là nên nhịn.

- Tôi sẽ không đánh người nào trước cửa nhà mình - ông ngắt lời - người cứ đứng đây cho đến khi xương của người thối rữa, đồ nhà quê.

Sau đó, ông bỏ đi và làm bầm giận dữ.

Người gác cửa đóng sầm cửa lại và Mã Tông nghe tiếng thanh ngang được đẩy vào vị trí của nó.

Hứa thất vọng đóng cửa sổ lại.

Mã Tông bước vào quán rượu. Hai gã say vội vã chạy theo và mời anh ngồi cùng bàn.

Mã Tông nhìn họ với đôi mắt lơ đãng và nói chua chát:

- Ta hy vọng hai ông bạn đây không thuộc hộ gia đình để chịu đó.

- Không, chúng tôi ở con đường kế tiếp - một người trả lời - người bạn tôi đây là một thầy giáo và luôn gắt gỏng.

- Chúng tôi không đến đây để dạy học - người kia nói thêm - nhưng để cùng ăn bữa ăn nhẹ và uống với nhau vài bình.

Mã Tông cười ha hả. Anh đặt một vài đồng tiền lên quầy và gọi chủ quán :

- Mang ra đây một bình loại ngon nhất!

Ông chủ vội vàng chạy lên. Ông rót đầy một ly và đặt một đĩa mới với cá khô và rau muối trước mặt họ. Ông vui vẻ hỏi:

- Bạn từ đâu đến đây, người anh em ?

Mã Tông uống cạn ly trong một ngụm và chờ chủ quán rót đầy lại. Sau đó anh nói:

- Tôi là người đánh xe cho ông Vương, chủ của các hãng trà lớn tại kinh thành. Chúng tôi đến đây chiều nay với ba xe trà lớn để bán qua biên giới. Các ông chủ đã cho tôi ba miếng bạc và nói với tôi tự đi mà giải trí cho bản thân. Tôi muốn tìm một cô em xinh đẹp để giải trí nhưng tôi lại không biết đường đi đến đó.

- Vâng, trong trường hợp đó bạn chắc chắn phải đi một đoạn đường dài để đến nơi bạn muốn đến - chủ quán trả lời - các người đẹp man di vượt biên giới để hành nghề ở trong Khu Bắc, gần một giờ đi bộ từ đây. Các phụ nữ Trung quốc ở Khu Nam, nằm bên ngoài hồ sen góc đông nam thị trấn.

Sau đó, ông nói thêm với vẻ cầu cạnh:

- Tuy nhiên những phụ nữ ở đây có vẻ không tốt cho một quý ông tinh tế xuất thân từ kinh đô như bạn. Nào, nghề của bạn có vẻ rất sống động. Tại sao bạn lại không cùng ngồi với chúng tôi và cho chúng tôi thưởng thức những câu chuyện phiêu lưu dọc đường của bạn ?

Nói xong, ông đẩy mấy đồng tiền về phía Mã Tông và nói:

- Đây là vòng đầu tiên trong quán.

Hai gã say ngay lập tức nhận thấy đây là cơ hội uống không mất tiền nên liền hăng hái tham gia.

- Một người vạm vỡ như anh - một người nói với Mã Tông - chắc chắn hạ một tên cướp

nguy hiểm chỉ trong một cú đánh.

Mã Tông cho phép mình tự hào về bản thân. Họ bước vào quán và ngồi tại cái bàn vuông. Mã Tông chọn chỗ ngồi đối diện với cầu thang.

Chủ quán tham gia với họ và sắp xếp ly xung quanh bàn với tốc độ đáng kinh ngạc.

Khi Mã Tông đang kể những câu chuyện dựng tóc gáy thì nhìn thấy Hứa đi xuống cầu thang.

Anh ta dừng lại giữa chừng và ném cho Mã Tông một cái nhìn sắc sảo.

- Tại sao không tham gia cùng chúng tôi, Hứa sư phụ - chủ quán mời gọi - người đàn ông này đang kể những câu chuyện giật gân nhất.

- Lúc này tôi đang bận - anh trả lời - nhưng tối nay tôi sẽ xuống. Hy vọng còn để lại chút gì đó cho tôi!

Nói xong, anh đi lên gác.

- Đó là người thuê nhà của tôi, một người vui vẻ - chủ quán nhận xét - bạn sẽ được thưởng thức điều đó khi nói chuyện với anh ta. Đừng rời khỏi đây trước khi anh ta xuống.

Và ông ta rót thêm một vòng nữa.

Trong lúc này Tào Can bắt đầu bận rộn.

Ngay sau khi thấy Mã Tông bước vào quán rượu, Tào Can đã đi vào một con hẻm tối tăm. Anh nhanh chóng cởi áo và lộn trái ra.

Chiếc áo của Tào Can được làm đặc biệt. Bên ngoài là vải lụa tốt màu nâu và trông rất sang trọng. Tuy nhiên bên trong may bằng vải gai thô với những vết bẩn và vài miếng vá vụng về. Tào Can vỗ nhẹ vào chiếc mũ đang đội, nó bẹp ra và biến thành chiếc mũ mà những tên ăn xin thường đội.

Trong bộ trang phục thảm hại này Tào Can bước vào khoảng không hẹp chia dãy nhà trên đường phố của Hứa với các bức tường phía sau.

Giữa các bức tường đó rất tối, mặt đất đầy rác. Tào Can phải bước đi rất cẩn thận. Anh dừng lại vì đoán đã đến được phía sau của quán rượu. Tào Can nhón chân và thấy rằng mới chỉ ngang bức tường. Anh cố gắng chống tay lên đầu tường nhắc mình lên để nhìn phía bên kia.

Phía sau của quán rượu rất tối. Tuy nhiên ở tầng gác tất cả các cửa sổ đều sáng. Sân sau có các bình rượu trống xếp gọn gàng thành hai hàng. Không nghi ngờ gì đây chính là phía sau ngôi nhà của Hứa.

Tào Can hạ mình xuống, anh lục lọi trong đồng bình rượu rỗng lấy một cái bình có vẻ chắc chắn và đem đến chân tường. Đứng trên bình rượu anh có thể đặt khuỷu tay lên tường. Anh đặt cầm lên cánh tay và đứng đó quan sát tình hình.

Một ban công nhỏ hẹp chạy dọc phía sau xưởng vẽ của Hứa. Họa sĩ đặt ở đó một hàng cây trồng trong chậu. Phía dưới là bức tường phía sau của quán rượu. Một cánh cửa hẹp khép hờ. Bên cạnh đó Tào Can thấy một nhà ngang nhỏ mà anh đoán đó là nhà bếp. Anh nghĩ rằng Hứa sẽ dễ dàng thoát ra khỏi phòng mình bằng cách leo xuống từ ban công.

Anh kiên nhẫn chờ đợi.

Sau khoảng nửa giờ, một cánh cửa sổ phòng Hứa từ từ mở. Hứa thò đầu nhìn ra ngoài.

Tào Can đứng im. Anh biết là Hứa không thể nhìn thấy được anh vì bóng tối phía sau che phủ.

Hứa bước qua cửa sổ. Y di chuyển nhẹ nhàng như con mèo dọc theo ban công cho đến mái nhà ngang. Tại đó y trèo qua lan can và đi theo mái nhà dốc. Trong khoảng khắc y cúi nhìn xuống mái ngói như tìm kiếm chỗ trống giữa các bình rượu rỗng bên dưới. Sau đó y nhảy xuống gọn gàng giữa hai hàng bình rượu rỗng bên dưới và nhanh chóng men theo lối đi hẹp giữa quán rượu và nhà kế bên.

Tào Can rời bỏ vị trí quan sát. Anh chạy ra khỏi con hẻm nhanh hết mức có thể. Anh gần như bị gãy chân khi vấp vào một cái hộp cũ bằng gỗ. Khi anh quay lại góc con hẻm anh đụng vào Hứa.

Tào Can thốt ra tiếng nguyên rủa của bọn ăn may. Nhưng Hứa vội vã bước đi mà không thèm nhìn lại, đi thẳng ra phố chính.

Tào Can bám theo ở một khoảng cách nhất định.

Có một đám đông lớn trên các đường phố và Tào Can phải cẩn thận không để lộ mình. Hứa rất dễ nhận ra nhờ cái khăn xếp lạ lùng trên đầu nổi bật giữa những cái mũ màu đen của đám đông.

Hứa tiếp tục đi về hướng nam. Đột nhiên y rẽ vào một con phố nhỏ.

Ở đây có ít người hơn. Vẫn giữ nguyên bước chân, Tào Can kéo cái nút trên chóp mũ của mình cho đến khi nó trở thành cái mũ nhọn bình thường mà mọi người vẫn đội. Anh lấy từ

tay áo ra một ống tre. Đây là một trong những thiết bị thông minh của Tào Can. Nó là một ống tre gồm sáu khúc lồng vào nhau. Anh kéo nó ra và nó thành một cây tre dài. Tào Can thay đổi dáng đi của mình thành dáng đi nghiêm trang của một ông già đang tản bộ.

Anh đi bộ như thế cho đến khi đến khá gần Hứa.

Họa sĩ bước vào một con hẻm và Tào Can đi sau anh ta. Họ đang ở trong một khu vực yên tĩnh, Tào Can nghĩ rằng họ cách không xa các bức tường phía đông thị trấn. Hứa dường như khá quen thuộc với khu vực này. Anh ta bước vào một con phố nhỏ hẹp dường như hoang vắng hoàn toàn.

Tào Can nhìn quanh trước khi bước theo Hứa. Anh thấy rằng đó là con đường tối tăm và cuối đường là cánh cổng tò vò của một ngôi chùa nhỏ. Nó dường như đã bị bỏ hoang, cánh cửa gỗ bị phá hủy và không thấy ánh sáng bên trong. Không có một ai trong đó.

Hứa đi thẳng và bước lên bậc thềm đá đổ nát dẫn đến các cổng tò vò. Tại đó anh dừng lại và nhìn về phía sau. Tào Can vội vàng lẩn vào bóng tối.

Khi anh nhìn ra thì Hứa đã biến mất vào chùa.

Tào Can chờ đợi một lúc, rồi xuất hiện mở cửa và điềm tĩnh đi bộ vào chùa. Trên cánh cổng tò vò anh nhìn thấy lò mờ ba chữ đã bị thời tiết làm cho phai màu. Hàng chữ ghi " Chùa Tam Bảo".

Tào Can bước lên cầu thang và đi vào.

Ngôi chùa dường như đã bị bỏ hoang nhiều năm trước đây. Tất cả các đồ nội thất đều bị lấy mất và bàn thờ trống rỗng. Anh không nhìn thấy gì ngoài bức tường đá. Một vài chỗ trên mái nhà ngói đã bị vỡ và anh có thể nhìn thấy những ngôi sao trên nền trời đêm.

Tào Can đi rón rén kiểm tra bên trong chùa. Không thấy dấu vết của Hứa.

Cuối cùng anh nhìn ra cửa sau. Anh vội vàng đứng núp sau thanh dọc cửa.

Có một khu vườn nhỏ với ao nuôi cá ở giữa được bao quanh bởi bức tường. Một ghế đá cũ đặt trên bờ ao. Hứa đang ngồi đó một mình.

Anh lấy tay chống cằm và nhìn say mê cái ao trước mặt.

- Đây đúng là nơi hẹn hò bí mật - Tào Can tự nói với mình.

Anh tìm thấy một ngách cửa nơi có thể ngồi xuống và theo dõi Hứa nhưng vẫn giấu mình trước kẻ nào mới đến.

Sau khi ngồi yên chỗ Tào Can khoanh tay và nhắm mắt, căng tai ra để nghe ngóng. Anh không dám nhìn Hứa quá thường xuyên vì biết rằng có nhiều người nhạy cảm khi bị nhìn trộm.

Anh ngồi đó trong một khoảng thời gian, không có gì xảy ra.

Hứa thỉnh thoảng thay đổi tư thế ngồi. Một hoặc hai lần anh ta nhặt một viên sỏi và thích thú ném xuống ao. Cuối cùng, anh đứng lên và đi qua đi lại, chìm trong suy nghĩ.

Nửa giờ nữa trôi qua.

Đột nhiên Hứa quay lại và rời khỏi chùa.

Tào Can nép mình vào chỗ nấp, ép sát thân thể vào bức tường đá ẩm ướt.

Hứa quay trở về nhà rất nhanh, không nhìn trái hay phải.

Trở lại con hẻm của mình, anh đứng ở góc phố và nhìn ra ngoài. Rõ ràng, anh muốn kiểm tra xem Mã Tông có ở ngoài đường không. Sau đó, anh nhanh chóng bước đi và biến mất vào lối đi hẹp giữa quán rượu và nhà hàng xóm.

Tào Can thở dài cam chịu và tản bộ quay trở lại tòa án. Không khí trong quán rượu lúc này rất là khí thế. Sau khi Mã Tông hết chuyện để kể, tới phiên chủ quán tiếp tục bằng các câu chuyện của mình. Hai gã say chứng tỏ là những khán giả có lòng. Họ vỗ tay mạnh mẽ sau mỗi câu chuyện.

Cuối cùng Hứa đi xuống cầu thang và gia nhập bàn nhậu. Mã Tông đã uống nhiều vòng và anh chẳng quan tâm là đã uống bao nhiêu nữa. Tuy nhiên, tửu lượng anh khá cao và đầu óc anh vẫn còn tỉnh táo. Anh nghĩ rằng nếu có thể làm cho Hứa say rượu thì có thể moi ra một số thông tin hữu ích từ anh ta. Vì thế anh ca ngợi Hứa mãnh liệt như là một công dân gương mẫu của thị trấn và rót cho anh ta một ly.

Đó là khởi đầu cho một cuộc thi uống rượu được nói đến tại thị trấn này trong nhiều tháng sau đó.

Hứa phàn nàn là anh bắt đầu sau những người khác. Để tạ lỗi anh trút hết nửa bình rượu vào một cái bát lớn và làm một hơi hết bát rượu. Dường như rượu chẳng có ảnh hưởng đến anh ta vì anh uống nó như uống nước.

Sau đó, anh cùng với Mã Tông cưa đôi một bình rượu và kể một câu chuyện dài nhưng rất thú vị.

Mã Tông bắt đầu cảm thấy say. Anh cố gắng giữ tỉnh táo và kể một câu chuyện ồn ào. Với một chút khó khăn, anh đã chấm dứt được câu chuyện.

Hứa hét lên tán thưởng. Anh uống cạn 3 ly rượu nhanh chóng. Sau đó, anh đẩy khăn xếp lên trán, đặt khuỷu tay lên bàn và bắt đầu kể say sưa những câu chuyện xảy ra ở kinh thành, thỉnh thoảng dừng lại để uống.

Cuộc đọ sức uống rượu tại quán rượu Thường Xuân

Đây là một bạn nhậu tuyệt vời, luôn luôn uống cạn ly chỉ trong một ngụm.

Mã Tông giữ mình như một người bạn trung thành. Anh nghĩ mơ hồ rằng Hứa là một người đàn ông rất trung thực. Anh nhớ rằng anh muốn hỏi y một điều gì đó nhưng không nghĩ ra nó là cái gì. Mã Tông đề nghị làm thêm một vòng nữa.

Hai gã say là người đầu tiên gục tại bàn. Chủ quán rủ về thêm một số người bạn hàng xóm. Mã Tông kết luận là anh đã rất say. Anh bắt đầu kể một câu chuyện thô tục nhưng bằng cách này hay cách khác anh đã lẫn lộn khi kết thúc. Hứa uống cạn ly và kể một câu chuyện cười tục tĩu chế giễu bản thân mình. Điểm chính của câu chuyện không lọt vào tai của Mã Tông nhưng anh vẫn nghĩ là nó buồn cười và cười rất to. Anh uống một vòng khác với Hứa.

Khuôn mặt của Hứa chuyển sang màu đỏ và mồ hôi chảy dài trên trán. Anh lật khăn xếp của

mình và ném nó vào góc.

Từ thời điểm đó cuộc nói chuyện rất lộn xộn. Mã Tông và Hứa mạnh ai nấy nói. Họ dừng lại chỉ để vỗ tay và cụng ly với nhau uống tiếp.

Lúc đó đã quá nửa đêm và Hứa tuyên bố rằng anh muốn đi ngủ. Anh đứng lên rất khó khăn từ ghế ngồi của mình và thành công trong việc đến được chân cầu thang, tất cả thời gian đó anh luôn nói với Mã Tông về tình bạn vĩnh cửu của họ. Khi chủ quán giúp Hứa leo lên gác Mã Tông nói rằng các quán rượu là nơi rất dễ chịu và hiếu khách. Anh lặng lẽ nằm dài xuống sàn nhà và ngay lập tức bắt đầu ngáy như sấm.

Chương XII

Địch công thảo luận về bí mật của hai bức tranh Một cô gái được phát hiện từ những bức thư tình

Sáng hôm sau khi Tào Can đi qua sân chính dẫn đến văn phòng của quan án thì nhìn thấy Mã Tông đang ngồi gập người trên ghế đá, hai tay ôm lấy đầu.

Tào Can dừng lại và quan sát trong im lặng. Sau đó anh hỏi:

- Điều gì xảy ra với anh, bạn của tôi ?

Mã Tông ra dấu một cách mơ hồ với bàn tay phải. Không nhìn lên anh nói bằng giọng khàn khàn:

- Đi đi, anh bạn, tôi đang nghĩ ngợi. Đêm qua tôi đã nhậu với Hứa. Khi kết thúc cuộc nhậu tôi quyết định ngủ tại quán, hy vọng rằng có thể tìm hiểu thêm về hoạt động của Hứa. Tôi vừa quay trở lại đây cách đây nửa giờ.

Tào Can ném cho Mã Tông cái nhìn nghi ngờ, sau đó sốt ruột nói:

- Đi nào, anh phải nghe tôi báo cáo với đại nhân và xem tôi đã đem về cái gì này !

Như đã nói, Tào Can cho Mã Tông thấy một gói nhỏ bọc trong giấy dầu.

Mã Tông miễn cưỡng đứng dậy. Họ rời khỏi sân và đi vào văn phòng riêng của quan án.

Quan án đang ngồi sau bàn làm việc và xem xét tài liệu. Lão Hồng ngồi ở một góc nhà nhắm nháp tách trà sáng. Quan án ngẩng đầu lên.

- Chào buổi sáng, các anh - ông nói - họa sĩ của chúng ta có đi ra ngoài tối qua không?

Mã Tông cọ sát bàn tay to lớn của mình lên trán.

- Thưa đại nhân - anh thiếu não nói - đầu tôi bây giờ như đeo đá, Tào Can có thể trình bày cho ngài công việc của chúng tôi.

Địch công quan sát vẻ hốc hác của Mã Tông. Sau đó ông quay sang nghe Tào Can báo cáo.

Tào Can kể lại việc anh đã theo Hứa đến chùa Tam Bảo như thế nào và anh đã quan sát được gì tại đó.

Khi anh kể xong, Địch công im lặng trong một lúc và chau mày suy nghĩ. Sau đó ông hỏi:

- Như vậy không có cô gái nào đến?

Lão Hồng và Tào Can ngạc nhiên nhìn quan án, thậm chí Mã Tông cũng tỏ ra quan tâm.

Quan án lấy bức tranh mà Hứa đã cho ông. Ông trải nó ra trên bàn làm việc và đặt hai chặn giấy ở hai đầu bức tranh.

Sau đó, ngài lấy vài tờ giấy bao phủ xung quanh bức tranh chỉ để lòi ra khuôn mặt của Phật bà Quan âm.

- Nhìn kỹ vào khuôn mặt này ! - ông ra lệnh.

Tào Can và lão Hồng đứng dậy. Họ cúi đầu nhìn xuống bức tranh. Mã Tông đứng lên khỏi ghế nhưng anh lập tức ngồi xuống với nét mặt đau đớn.

Tào Can chậm rãi nói :

- Điều này chắc chắn là một bất thường cho khuôn mặt của Phật bà, thừa đại nhân. Phật bà Quan âm luôn được miêu tả với khuôn mặt thanh thoát, hiền từ. Tuy nhiên đây lại là chân dung của một cô gái trẻ đầy sức sống.

Địch công có vẻ hài lòng.

- Đó chính xác là những gì bức tranh này thể hiện - ông kêu lên - hôm qua, khi nhìn thấy những bức tranh của Hứa cho ta một liên tưởng là tất cả các bức tranh vẽ Quan Âm cho thấy khuôn mặt đều là của một người.

Ta kết luận rằng Hứa phải yêu sâu sắc một cô gái nào đó. Hình ảnh cô ta luôn hiện trong tâm trí anh ta. Vì vậy, bất cứ khi nào anh ta vẽ một nữ thần thì anh lại vẽ nét mặt của cô gái này mà không nhận ra mình đang làm điều đó. Hứa chắc chắn là một họa sĩ tuyệt vời, hình ảnh phải là chân dung của cô gái bí ẩn đó. Nó cho thấy anh ta có một nhân cách rõ ràng.

Ta tin rằng cô gái này là lời giải thích lý do tại sao Hứa không thể rời Lan Phương. Cô ấy có thể là đầu mối để liên kết anh ta với vụ giết tướng Đinh.

- Không phải là quá khó khăn để tìm ra cô gái này - lão Hồng quan sát - chúng tôi sẽ tìm ở các khu phố xung quanh ngôi chùa.

- Đúng - Địch công nói - đó là một ý tưởng rất hay. Ba người hãy ghi nhớ khuôn mặt này vào đầu.

Mã Tông đứng dậy với một tiếng rên rỉ và cố gắng nhìn vào bức tranh.

Anh đặt tay của mình vào thái dương và nhắm mắt lại.

- Có gì xảy ra với anh thế, bọm nhậu ? - Tào Can hỏi châm chọc.

- Tôi chắc chắn - anh nói chậm rãi - tôi đã gặp cô gái này một lần. Không biết thế nào nhưng khuôn mặt cô ta rất quen thuộc với tôi. Nhưng tôi không thể nhớ nổi là tôi đã gặp cô ấy khi nào và ở đâu.

Địch công cuộn bức tranh lại.

- Tốt - khi nào đầu của người bình thường trở lại chắc chắn người sẽ nhớ ra gì đó. Nào, người mang theo cái gì đến đây, Tào Can ?

Tào Can mở gói giấy với sự cẩn thận thuyết đối. Nó chứa một bảng gỗ vuông với một tờ giấy nhỏ dán lên bề mặt của nó.

Anh đặt nó trước mặt quan án và nói rằng:

- Thừa đại nhân, xin hãy cẩn thận! Miếng giấy nhỏ ẩm ướt này rất dễ rách. Sáng sớm nay tôi đã lột nó ra từ bức tranh của thống đốc, tôi phát hiện ra miếng giấy này dán phía sau lớp vải lót bức tranh. Đây là di chúc của thống đốc Vũ !

Quan án cúi mình nhìn tấm giấy nhỏ.

Sau đó, sắc mặt ông biến đổi. Ông dựa lưng vào ghế và giậm dứ giậm mạnh râu của mình.

Tào Can nhún vai.

- Vâng, thừa đại nhân, điều này đã chứng minh rằng bà Vũ đã cố gắng để đánh lừa chúng ta.

Quan án đẩy tấm bảng gỗ sang tào Can.

- Đọc to lên ! - ông ra lệnh cộc lốc.

Tào Can đọc:

- Tôi, Vũ Nam Thiên, cảm thấy không còn sống được bao lâu nữa, đây là di chúc cuối cùng của tôi.

Kể từ khi Mai, người vợ thứ hai của tôi đã phạm tội ngoại tình và con trai cô ấy sinh ra không phải là máu thịt của tôi, tất cả tài sản của tôi sẽ để lại cho con trai cả của tôi, Vũ Kỳ, người sẽ tiếp tục thừa kế dòng dõi truyền thống của gia đình.

Ký và đóng dấu: Vũ Nam Thiên.

Sau khi đọc xong Tào Can nhận xét:

- Tất nhiên, tôi đã so sánh con dấu của bức di chúc này với con dấu bức tranh của thống đốc. Chúng hoàn toàn giống hệt nhau.

Một sự im lặng lan tỏa khắp phòng.

Sau đó, Địch công nghiêng người về phía trước và nắm mạnh tay trên bàn.

- Tất cả mọi thứ là giả dối ! ông kêu lên.

Tào Can ném một cái nhìn nghi ngờ cho lão Hồng. Lão Hồng âm thầm lắc đầu. Mã Tông tròn mắt nhìn quan án.

Địch công nói với một tiếng thở dài :

- Ta sẽ giải thích cho các người tại sao ta chắc chắn có cái gì không hợp lý tại đây.

Ta bắt đầu với việc Vũ Nam Thiên là người khôn ngoan và nhìn xa trông rộng. Ông hoàn toàn nhận ra rằng con trai cả Vũ Kỳ là một nhân vật xấu xa và bạo lực, luôn ghen tị với thời trai trẻ của mình. Cho đến trước khi Vũ San được sinh ra Vũ Kỳ luôn tự coi mình là người thừa kế duy nhất. Lúc cuối đời thống đốc đã suy nghĩ làm thế nào để bảo vệ người góa phụ trẻ và đưa con trai nhỏ của mình chống lại các âm mưu của Vũ Kỳ.

Thống đốc biết rằng nếu ông chia đều tài sản của mình cho hai người con trai của ông, chứ chưa nói đến chuyện tước quyền thừa kế của Vũ Kỳ, hẳn ta chắc chắn sẽ gây hại cho đứa em cùng cha khác mẹ với mình và thậm chí có thể giết chết ông để chiếm phần tài sản thừa kế. Do đó, thống đốc đã tuyên bố như là anh ta được quyền hưởng luôn phần di sản của Vũ San.

Lão Hồng gật đầu và cho Tào Can một cái nhìn đầy ý nghĩa.

- Đồng thời - quan án nói tiếp - ông đã giấu trong bức tranh này bằng chứng rằng một nửa hoặc phần lớn tài sản của mình là dành cho Vũ San. Điều này là hiển nhiên từ cách thức mà thống đốc già đã sử dụng khi ông vội vã nói trước khi chết. Ông nói rõ ràng bức tranh là cho Vũ San và "phần còn lại" là cho Vũ Kỳ. Ông đã rất cẩn thận không nói rõ "phần còn lại" đó là gì.

Ý tưởng của thống đốc là thông qua di chúc bảo vệ đứa con trai nhỏ của mình cho đến khi nó lớn lên thành người đàn ông trẻ tuổi có thể chiếm hữu quyền thừa kế của mình. Ông hy vọng là sau 10 năm hoặc lâu hơn một thẩm phán khôn ngoan sẽ khám phá ra thông điệp ẩn của di chúc và khôi phục lại cho Vũ San quyền thừa kế hợp pháp của mình. Do đó, ông hướng dẫn người vợ góa của mình đem bức tranh đến cho tất cả các thẩm phán mới được bổ nhiệm tại huyện này.

- Lời chỉ dẫn đó, thừa đại nhân - Tào Can ngắt lời - có lẽ không bao giờ có. Chúng ta chỉ có từ bà Vũ bức tranh này. Theo tôi bức di chúc này chứng minh Vũ San là một đứa con hoang. Thống đốc là người đàn ông dễ tha thứ, ông muốn ngăn chặn Vũ Kỳ trả thù cho những sai lầm của người cha. Đồng thời ông muốn chắc chắn là theo thời gian sự thật sẽ biến thành nghi ngờ. Đây là lý do tại sao ông giấu di chúc trong bức tranh. Khi một thẩm phán thông minh phát hiện ra nó, ông ta sẽ bác bỏ những yêu cầu đòi bồi thường mà bà Vũ dùng để kiện Vũ Kỳ.

Địch công lắng nghe cẩn thận lập luận này. Ông hỏi:

- Vậy người giải thích thế nào về việc bà Vũ lại mong muốn bí mật trong bức tranh này được tìm ra ?

- Phụ nữ - Tào Can trả lời - thường tự đánh giá quá cao ảnh hưởng của họ đối với người đàn ông yêu thương họ. Tôi tin rằng bà Vũ hy vọng thống đốc già vì lòng nhân từ đã giấu trong bức tranh một số ngân phiếu hoặc tờ hướng dẫn để tìm thấy một số tiền bí mật nhằm bù đắp cho bà ta một phần tài sản bị mất.

Địch công lắc đầu.

- Những gì người nói - ông nhận xét - là khá hợp lý. Nhưng nó lại không phù hợp với con người của vị thống đốc già. Ta tin rằng di chúc này là di chúc giả được Vũ Kỳ làm ra. Theo suy nghĩ của ta thì thống đốc giấu một số tài liệu không quan trọng vào bức tranh này để dẫn Vũ Kỳ vào con đường sai lầm. Như ta đã nói trước đây, đây là một thiết bị mà thống đốc Vũ đã sử dụng để che giấu một cái gì đó có tầm quan trọng thực sự. Đầu mối này không đúng. Bức tranh phải ẩn chứa một thông điệp thực sự được che giấu một cách khéo léo hơn nhiều.

Kể từ khi thống đốc sợ rằng Vũ Kỳ nghi ngờ trong bức tranh này có chứa một cái gì đó giá trị và nó sẽ bị phá hủy, ông đưa vào một số tài liệu trong lớp lót để Vũ Kỳ dễ tìm. Vì vậy, ông chắc chắn khi Vũ Kỳ phát hiện ra nó rồi thì sẽ không tìm kiếm thêm các đầu mối thực sự.

Bà Vũ nói với ta rằng Vũ Kỳ đã giữ bức tranh trong hơn một tuần. Điều đó cho phép anh ta đủ thời gian phát hiện ra các tài liệu. Dù các tài liệu đó là gì thì cũng đã bị anh ta thay thế

bằng di chúc giả mạo này, điều này làm cho anh ta được an toàn mặc kệ bà Vũ sẽ làm gì với bức tranh này.

Tào Can gật đầu, anh nói :

- Tôi thừa nhận, thừa đại nhân, đó cũng là một giả thuyết hấp dẫn. Nhưng tôi vẫn cho rằng giả thuyết của tôi đơn giản hơn.

- Không phải là quá khó khăn - lão Hồng nhận xét - để tìm mẫu chữ viết tay của thống đốc Vũ. Thật không may, ông đã dùng chữ triện để ghi trên bức tranh phong cảnh này.

Địch công trầm ngâm nói :

- Ta đã lên kế hoạch sẽ đến thăm Vũ Kỳ bất cứ lúc nào. Ta sẽ đến đó vào chiều nay và cố gắng lấy được một mẫu chữ viết tay của thống đốc và con dấu của ông. Bác Hồng, ông sẽ cầm danh thiếp của ta đến đó và thông báo chuyến viếng thăm của ta.

Khi họ đi qua sân lão Hồng nói:

- Mã Tông, những gì anh cần lúc này là một ấm trà lớn đắng và nóng. Hãy để chúng tôi ngồi tại nhà bảo vệ một lúc. Tôi không muốn rời khỏi tòa án trước khi chúng tôi thấy anh đã tỉnh táo trở lại.

Mã Tông đồng ý.

Trong nhà bảo vệ họ thấy Phương đô đầu ngồi nói chuyện nghiêm túc với con trai mình tại cái bàn vuông. Họ vội vã đứng lên khi nhìn thấy ba người đi vào và kiểm ghế để ba người ngồi.

Tất cả họ ngồi xuống và lão Hồng ra lệnh cho lính hầu đem đến một ấm trà đắng.

Sau khi nói vài câu chuyện rời rạc, Phương đô đầu nói:

- Khi các người đến, tôi đang thảo luận với con trai tôi là nên đi đâu để tìm kiếm đứa con gái lớn của tôi.

Lão Hồng nhăm nháp trà của mình. Sau đó ông nói chậm rãi:

- Tôi không muốn đề cập đến vấn đề có thể gây đau đớn cho ông, đô đầu. Tuy nhiên, tôi cảm thấy rằng chúng ta không nên bỏ qua khả năng là Bạch Lan có một người tình bí mật và chạy trốn cùng anh ta.

Phương lắc đầu dứt khoát.

- Con gái lớn - ông nói - khác hoàn toàn với đứa con gái út. Hắc Lan rất cứng đầu, là một cô gái tự chủ. Nó biết chính xác những gì nó muốn từ lúc nó mới cao bằng đầu gối của tôi và biết cách làm thế nào để có được nó. Hắc Lan đúng ra phải là một đứa con trai. Con trai cả của tôi, trái lại luôn im lặng và biết vâng lời. con gái lớn là người mềm dẻo và dễ bảo. Tôi có thể đảm bảo với ông là nó thậm chí còn không nghĩ rằng sẽ có người yêu, có thể nó bỏ trốn một mình!

- Có thể là như thế - Tào Can nhận xét - tôi lo sợ rằng chúng ta phải chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất. Tại sao không nghĩ rằng một tên côn đồ nào đó đã bắt cóc cô và bán cho nhà chứa ?

- Vâng - ông nói với một tiếng thở dài - anh nói hoàn toàn đúng, tôi cũng nghĩ rằng chúng ta nên kiểm tra các khu nhà thổ. Anh nên biết rằng có hai khu nhà thổ như thế trong thị trấn này. Một nơi được gọi là Khu Bắc nằm ở góc phía tây bắc của bức tường thành phố. Các cô gái ở đó chủ yếu là dân nhập cư qua biên giới, nó rất thịnh vượng trong suốt thời gian khi các tuyến đường phía tây còn đi qua Lan Phương. Bây giờ Khu Bắc đã hết thời, nó là nơi lui tới ưa thích cho bọn cặn bã của thị trấn này.

Một nơi khác được biết đến là Khu Nam, bao gồm các cơ sở cao cấp. Các cô gái ở đây đều là người Trung Quốc và một số được giáo dục khá tốt. Họ không giống như các kỹ nữ và ca kỹ tại các thành phố lớn.

Tào Can vuốt 3 sợi lông trên má trái của mình.

- Tôi nghĩ rằng - anh nhận xét - chúng ta nên bắt đầu với Khu Bắc, qua những gì ông kể tôi cho rằng bọn ở Khu Nam sẽ không dám bắt cóc các cô gái. Những ông chủ chứa cao cấp luôn cẩn thận không để vi phạm pháp luật. Họ mua các cô gái của họ theo cách thông thường.

Mã Tông đặt bàn tay to lớn của mình lên vai đồ đầu.

- Ngay sau khi quan án của chúng tôi làm sáng tỏ cái chết của tướng Đinh - anh nói - tôi sẽ yêu cầu công việc tìm kiếm con gái anh giao phó cho Tào Can và tôi. Nếu có bất kỳ người đàn ông nào dám bắt cóc cô ấy, một con cáo già quỷ quyết, tôi sẽ sử dụng bàn tay mạnh mẽ này để giải quyết hắn ta !

Phương đồ đầu cảm ơn Mã Tông với những giọt nước mắt.

Vào lúc đó Hắc Lan bước vào cổng với trang phục của cô hầu gái.

- Cô có thích công việc đó, cô gái của tôi ? Mã Tông gọi.

Hắc Lan không thềm chú ý đến anh. Cô cúi đầu trước cha cô và nói:

- Con muốn báo cáo công việc cho đại nhân, thưa cha. Cha có thể đưa con vào đó ?

Phương đứng lên và đi ngay. Lão Hồng đã đi ra ngoài để truyền thông điệp của Địch công cho Vũ Kỳ. Đầu đầu đi trước theo sau là con gái của ông.

Họ tìm thấy Địch công ngồi một mình trong văn phòng của ông, tay chống cằm. Ông đang chìm trong suy nghĩ.

Khi ông ngẩng lên và thấy Phương cùng con gái, khuôn mặt ông sáng lên. Ông nhận sự thi lễ của họ với cái gật đầu thân thiện và sau đó háo hức nói:

- Hãy kể cho ta nghe, cô gái, những gì cô nghe được trong gia đình Đình !

- Không nghi ngờ gì nữa, thưa đại nhân - Hắc Lan bắt đầu nói - ông tướng già luôn lo sợ trong cuộc sống của ông ta. Những người giúp việc trong nhà nói rằng tất cả thức ăn đều phải cho chó ăn trước để chứng minh nó không bị hạ độc. Cửa trước và cửa hông đều bị khóa cả ngày lẫn đêm, đó là một phiền toái lớn cho những gia nhân vì phải mở cửa cho mọi người khách hoặc thương nhân đến thăm nhà. Mọi người không thích làm việc ở đây, tất cả mọi người là đối tượng nghi ngờ của lão tướng già và luôn bị Đình thiếu gia tra vấn. Không ai có thể làm việc ở đây lâu hơn vài tháng.

- Mô tả các thành viên của gia đình - quan án ra lệnh.

- Bà cả của tướng quân chết vài năm trước đây và bây giờ bà Hai quản lý gia đình. Bà ấy luôn sống trong lo lắng vì sợ những người khác xem thường mình và bà ấy rất khó khăn khi sắp xếp công việc. Bà Ba là một người thất học, béo và lười biếng, nhưng không khó để làm hài lòng bà ấy. Bà Tư rất trẻ. Ông tướng già kiếm được cô ấy tại Lan Phương. Tôi cho rằng cô ấy là loại người mà đàn ông thấy hấp dẫn. Nhưng trong khi cô mặc quần áo vào buổi sáng tôi nhận thấy cô ta có một nốt ruồi xấu xí trên ngực trái.. Cô ta dành phần lớn thời gian trong ngày để soi gương, nếu cô không phải cố gắng suy nghĩ tìm cách xoay xở một ít tiền từ bà Hai.

Đình Cần sống với vợ trong một khoảng sân nhỏ riêng biệt. Họ không có con. Cô ấy không xinh đẹp và lớn hơn chồng vài tuổi. Nhưng mọi người nói rằng cô ấy được giáo dục tốt và đọc rất nhiều sách. Đình thiếu gia đôi khi đặt vấn đề về việc cưới thêm một người vợ thứ hai, nhưng cô ta không bao giờ cho phép điều đó. Ông quay sang ve vãn các cô hầu gái trẻ nhưng không thành công. Không ai thích làm việc trong nhà này và những người giúp việc không quan tâm là họ có bị xúc phạm bởi thiếu gia hay không.

Sáng nay khi dọn dẹp phòng cho Đình Cần, tôi lục lọi một chút các giấy tờ riêng tư của y.

- Đó không phải là những gì ta đã ra lệnh - quan án nhận xét khô khan.

Phương ném cho con gái mình một cái nhìn giận dữ.

Hắc Lan đỏ mặt và nói tiếp:

- Tôi tìm thấy trong mặt sau của ngăn kéo một cái gói chứa các bài thơ và thư từ do Đinh Cần viết. Phong cách văn chương là quá khó hiểu đối với tôi, nhưng tôi có thể hiểu được vài từ trong câu và biết rằng nội dung của nó rất đặc biệt. Tôi đem theo gói ấy về đây để đưa cho đại nhân xem.

Khi cô nói, cô đưa bàn tay mảnh mai của cô vào tay áo và lấy ra một gói giấy tờ. Cô đưa cho Địch công với một cái cúi mình.

Địch công nhìn chế giễu viên đô đầu đang bực tức, sau đó liếc nhanh qua các giấy tờ.

Ông đặt chúng xuống và nói :

- Những bài thơ nói về một mối tình bị cấm, và trong ngôn ngữ say đắm đó là tất cả những điều tốt đẹp mà người không thể hiểu chúng. Những lá thư có nội dung tương tự và đều được ký tên " Kẻ nô lệ Đinh". Rõ ràng Đinh Cần đã viết nó để bày tỏ niềm đam mê của mình, vì dường như chúng chẳng bao giờ được gửi đến đích.

- Đinh thiếu gia chắc rằng không thể viết những từ ca ngợi như thế cho con gấu mẹ vĩ đại, vợ của anh ta - Hắc Lan nhận xét.

Cha cô bịt tai lại và hét lên:

- Mày đừng có nói những điều láo xược như thế khi không được hỏi, con ranh kia ! - quay sang Địch công ông nói thêm về hối lỗi - Đó là bởi vì người vợ tôi không giáo dục nó đàng hoàng, thừa đại nhân !

Địch công mỉm cười.

- Khi chúng ta giải quyết được vụ án giết người này, đô đầu - ông nói - ta sẽ thu xếp một cuộc hôn nhân thích hợp cho con gái của người. Không có gì tốt hơn cho một cô gái trẻ bướng bỉnh là lập gia đình cho cô ta.

Phương đô đầu trân trọng cảm ơn quan án. Hắc Lan nhìn cha tức giận nhưng không dám nói gì.

Cầm gói giấy trên những ngón tay, Địch công cho biết:

- Ta sẽ cho sao chép ra ngay lập tức. Chiều nay người sẽ đặt lại các bản gốc này vào đúng

chỗ của chúng. Việc người làm không phải không tốt, cô gái trẻ. Hãy mở to đôi tai và đôi mắt nhưng cẩn thận đừng có mà đặt nó vào ngăn kéo và tủ kín. Báo cáo lại cho ta một lần nữa vào ngày mai.

Sau khi Phương và con gái ông cáo từ, Địch công gọi Tào Can :

- Ta đã có ở đây một bộ sưu tập các bức thư và thơ tình - ông nói - người sẽ sao chép nó ra một cách cẩn thận và cố gắng để suy ra từ chúng manh mối của người phụ nữ và địa chỉ của cô ta.

Tào Can liếc nhìn những bài thơ. Lòng mày anh nhúu lại.

Chương XIII

Vũ Kỳ tiếp đãi khách quý bằng trà Địch công quyết định thăm lại thư viện của tướng Đinh

Quan án đi đến dinh thự của Vũ Kỳ cùng với lão Hồng và bốn bộ đầu.

Khi kiệu ông đi trên cây cầu bằng đá cẩm thạch có trang trí ông ngắm nhìn và trầm trồ khen ngợi một tòa tháp chín tầng xây cạnh hồ sen bên trái.

Sau đó, họ quay về hướng tây và đi dọc theo bờ sông cho đến góc tây nam vắng vẻ của thị trấn.

Dinh thự của Vũ Kỳ nằm trên một bãi đất hoang. Quan án lưu ý đến một bức tường kiên cố bao quanh dinh thự. Ông nghĩ rằng dinh thự này gần bến sông, mọi người cần phải xây dựng nhà thật kiên cố để phòng bọn man rợ tấn công từ bên kia sông.

Ngay sau khi viên chấp sự gõ cửa, cổng chính với hai cánh cửa lớn bật mở. Hai lính canh cúi mình chào khi kiệu của Địch công đi qua và tiến vào sân chính.

Vũ Kỳ chào đón Địch công đến dinh thự của anh ta

Khi quan án xuống kiệu một người đàn ông tầm thước mập mạp vội vã bước xuống bậc thềm của phòng khách. Ông ta có khuôn mặt tròn đầy đặn điểm thêm bộ ria mép ngắn và nhọn. Đôi mắt nhỏ đảo nhanh dưới đôi lông mày mỏng, phù hợp với lối di chuyển nhanh nhẹn và giọng nói hấp tấp của ông ta.

Cúi người chào trân trọng, ông nói:

- Người chủ nhà Vũ Kỳ xin ra mắt đại nhân, chuyến viếng thăm của đại nhân là một vinh dự cho tệt xá của tôi. Mời ngài vào nhà.

Vũ Kỳ dẫn quan án lên cầu thang và qua cánh cửa cao để vào phòng khách. Ông đề nghị khách của mình ngồi chỗ danh dự trước cái bàn thờ lớn dựa lưng vào bức tường phía sau.

Địch công liếc mắt nhìn phòng khách được trang trí theo một phong cách tinh tế, yên tĩnh. Ông cho rằng những chiếc ghế cổ với cái bàn và những bức tranh tuyệt đẹp trên các bức tường là bộ sưu tập của thống đốc già họ Vũ.

Trong khi gia nhân rót trà trong bộ đồ sứ cổ, quan án bắt đầu:

- Ta có một thói quen là luôn luôn đến thăm các công dân nổi bật của huyện mà ta được bổ nhiệm làm án sát. Trong trường hợp của ngươi, phải nói là ta cảm thấy dễ chịu nhất vì trước mặt ta là con của vị thống đốc nổi tiếng Vũ Nam Thiên.

Vũ Kỳ nhảy khỏi ghế. Anh nhanh chóng cúi đầu ba lần liên tiếp trước quan án. Khi anh ngồi trở lại ghế, anh nói huyên thuyên:

- Muôn ngàn lời cảm tạ đại nhân. Vâng, cha tôi là người đàn ông xuất chúng, xuất chúng thật sự! Nhưng không may trước mặt ngài lại là một người con không xứng đáng với người cha vĩ đại như thế ! Than ôi, tài năng chỉ có thể được trời ban cho. Hơn nữa đạo đức chỉ có thể được trau dồi thông qua học tập. Tuy nhiên trong trường hợp của bản thân tôi, thừa đại nhân, tôi không có nền tảng đó. Có học từ sáng đến tối cũng chẳng ích gì. Tự bản thân tôi đã nhận ra những hạn chế của mình. Tôi không phải là người đàn ông tài năng do đó tôi không bao giờ dám mong mình sẽ kiếm được một chức quan trong triều. Tôi cố gắng sống lặng lẽ qua ngày, giám sát ngôi nhà và đất đai của tôi !

Anh ta mỉm cười xun xoe, xoa xoa hai bàn tay mập mạp của mình. Địch công định mở miệng nói nhưng anh ta nói tiếp:

- Tôi lấy làm xấu hổ vì tôi không xứng đáng nói chuyện với một người thông thái như đại nhân. Thật là khó khăn cho tôi, và tôi rất lấy làm vinh dự khi một vị thẩm phán nổi tiếng như ngài lại hạ cố đến thăm tệt xá của tôi. Tôi cúi mình chúc mừng đại nhân đã bắt giữ tên vô lại Chiến Môn. Thật là một thành tựu rực rỡ. Cựu thẩm phán trước đây đã quy phục Chiến,

thật là đáng tiếc ! Tôi nhớ rằng người cha tôn kính của tôi thường không đánh giá cao những tiêu chuẩn đạo đức của các viên quan trẻ. E hèm, đại nhân là một trường hợp ngoại lệ. Tôi muốn nói, như là nổi tiếng ...

Vũ Kỳ do dự một lúc. Địch công nhanh chóng ngắt lời anh ta:

- Vị thống đốc quá cố đã để lại cho người khá nhiều tài sản ?

- Đúng, thực sự rất nhiều - anh ta nói - và tại sao tôi coi đó lại là điều bất hạnh, bởi vì tôi thực là ngu ngốc ! Nó làm cho tôi phải bỏ tất cả thời gian để quản lý vùng đất này. Và những người tá điền, thừa đại nhân, những người tá điền ! Tất nhiên họ là những người trung thực, những người tốt. Nhưng tôi nói là trong bọn họ có những người nợ tiền. Những người địa phương tại đây khác với những người ở kinh thành. Tôi luôn nói ...

- Ta biết được - Địch công nói chắc chắn - người có một miếng đất xinh đẹp nằm ngoài cổng thành phía đông.

- Đúng thế - Vũ Kỳ trả lời - đó là một mảnh đất tốt.

Sau đó, trong một lúc, anh ta dừng lại.

- Một ngày nào đó - Địch công cho biết - ta muốn nhìn thấy cái mê cung nổi tiếng đó.

- Thật vinh dự ! Thật vinh dự! - Vũ Kỳ thốt lên hào hứng - Thật không may là nơi này đang trong tình trạng xấu. Tôi muốn sửa sang lại ngôi biệt thự nhưng người cha đáng kính của tôi rất yêu thích nó và thậm chí đã ra lệnh là không được đụng vào nơi này. Vâng, thừa đại nhân, tôi là một người đàn ông ngu ngốc nhưng không thiếu lòng hiếu thảo. Tôi hy vọng là thế. Cha tôi đã cho một đôi vợ chồng già trông nom nơi đó, một thuộc hạ cũ trung thành của ông, nhưng hoàn toàn không có khả năng quản lý bất động sản. Nhưng ngài biết làm thế nào với những gia nhân già, họ không muốn bị làm phiền. Tôi không bao giờ đến nơi đó, đó là thực tế, thừa đại nhân, đôi vợ chồng già có thể nghĩ ...

- Ta đặc biệt quan tâm đến mê cung đó - Địch công kiên nhẫn nói - Ta nghe nói rằng nó cực kỳ tinh xảo. Đã bao giờ người vào được bên trong ?

Đôi mắt ti hí của Vũ Kỳ loé lên một tia nhìn khó chịu.

- Không, nói thế nào nhỉ ... Không, tôi chưa bao giờ mạo hiểm vào bên trong. Tôi nói cho đại nhân một sự thật, cha tôi là ngoại lệ, chỉ mình ông biết bí mật ...

- Ta cho rằng - Địch công làm như tình cờ nói - vợ góa của thống đốc muốn biết bí mật của mê cung đó ?

- Thật là đáng buồn - Vũ Kỳ khóc - đại nhân phải biết là mẹ tôi qua đời khi tôi còn nhỏ. Đó là một bất hạnh ! Sau một thời gian dài chống chọi với bệnh tật !

- Thực tế là - Địch công quan sát - ta muốn nói tới người vợ thứ hai của thống đốc, mẹ kế của người.

Vũ Kỳ nhảy khỏi ghế của mình với một sự nhanh nhẹn tuyệt vời. Khi anh ta bước lên và quỳ trước quan án, anh kêu lên:

- Đó là một chuyện đau buồn, không may là chúng ta phải nói về điều này. Đại nhân sẽ nhận ra nó đau đớn như thế nào khi một người con trai tận tụy với cha mình bị ép buộc phải thừa nhận người cha tôn kính của mình phạm sai lầm. Một sai lầm của người đàn ông, tôi dám chắc, và một bản chất cao thượng duy nhất của ông ấy, bản chất hào phóng.

Than ôi, thưa đại nhân, cha tôi đã bị lừa dối bởi một người phụ nữ thông minh. Cô ta đã thành công trong việc khơi dậy lòng trắc ẩn của ông và ông đã cưới cô ta. Thay vì biết ơn cô đã lừa dối ông, dan díu với một tên bất lương. Thông dâm, thưa đại nhân, một tội ác ghê tởm. Cha tôi biết điều đó nhưng ông phải chịu đựng trong im lặng. Ngay cả với tôi, con trai riêng của ông, ông cũng không nói ra điều này. Chỉ đến lúc hấp hối trên giường, trong lời trăng trối cuối cùng ông mới tiết lộ bí mật khủng khiếp này.

Địch công cố gắng nói điều gì đó nhưng Vũ Kỳ tiếp tục :

- Tôi biết đại nhân sẽ nói tôi nên cáo buộc người phụ nữ trong tòa án. Nhưng tôi không chịu được ý nghĩ rằng vấn đề riêng tư của người cha già của tôi lại bị phơi bày trước đám đông thô tục. Tôi không thể chịu đựng nổi điều đó !

Vũ Kỳ che mặt với hai bàn tay của mình.

- Đó là nỗi ân hận lớn của ta - quan án nói khô khan - mối quan hệ này sẽ được thảo luận tại tòa án. Mẹ kế người lại kiện người lần nữa, thưa kiện bằng miệng đòi phân nửa tài sản thừa kế.

- Đồ vong ân bội nghĩa - Vũ Kỳ khóc - con đàn bà ghê tởm ! Nó phải là hiện thân của hồ ly, thưa đại nhân. Không có người nào có thể hèn hạ như thế ! Anh bật khóc nức nở.

Địch công chậm rãi uống trà. Ông chờ cho đến khi Vũ Kỳ ngồi xuống và điềm tĩnh trở lại. Sau đó ông nói với giọng đều đều:

- Ta luôn hối tiếc về điều đó, đã không bao giờ cho ta được gặp người cha quá cố của anh. Tuy nhiên, một người đàn ông luôn để lại tinh thần của mình đằng sau chữ viết tay của ông ta. Có phiền không nếu ta muốn xem một vài bản thư pháp của ông. Thống đốc nổi tiếng với biệt tài thư pháp của mình.

- A ! - Vũ Kỳ kêu lên - thật là bất hạnh. Tôi phải nói rằng tôi rất xấu hổ khi không thể tuân theo đề nghị của đại nhân. Đây là đặc điểm khác thường của cha tôi. Không, hãy để tôi nói một cách chính xác, một bằng chứng tuyệt vời cho sự khiêm tốn của ông. Khi ông cảm thấy đã đến lúc sắp gần đất xa trời, ông gọi tôi đến và bảo đốt tất cả những bản viết tay của ông. Ông bảo rằng những chữ viết của ông không xứng đáng truyền lại cho hậu thế. Đó là một người cao cả !

Địch công lẩm bẩm một lời nhận xét phù hợp. Sau đó ông hỏi:

- Thống đốc là người nổi tiếng như thế, ta nghĩ rằng có nhiều người tại Lan Phương muốn kết bạn với ông ?

Vũ Kỳ mỉm cười khinh khỉnh.

- Nơi đây là gần biên giới - anh nói - không phải ai cũng muốn trò chuyện với người cha quá cổ của tôi. Trừ ra, tất nhiên, đại nhân. Tại sao người cha tôn kính của tôi lại thích nói chuyện với đại nhân ! Ông luôn quan tâm đến các vấn đề hành chính ... Không, cha tôi đã giành phần lớn thời gian cho việc nghiên cứu văn chương và dành thời gian rảnh rỗi của mình để giám sát các người nông dân làm việc trên đất của mình. Đó là lý do tại sao một người phụ nữ đã làm cho ông... Ồ , ồ tại sao tôi lại huyền thuyên về việc này!

Vũ Kỳ vỗ tay ra hiệu mang thêm trà.

Địch công lặng lẽ vuốt râu. Ông biết rằng đối diện ông là một người vô cùng tinh ranh. Hắn nói rất nhiều nhưng thực tế là không để ai biết điều gì.

Trong khi Vũ Kỳ nói lan man về chuyện thời tiết khắc nghiệt của Lan Phương, Địch công từ từ nhắm nháp trà trong tách.

Đột nhiên ông hỏi:

- Cha người đề tranh của ông ấy vẽ ở đâu ?

Vũ Kỳ ngơ ngác nhìn quan án. Anh ta im lặng trong vài phút. Anh gãi cằm sau đó trả lời:

- Chà, bản thân tôi không phải là một nghệ sĩ...Để tôi nhớ xem nào. Vâng, cha tôi đề tranh của ông ấy trong cái căn phòng phía sau tòa dinh thự. Một căn phòng xinh xắn, ngay phía sau khu vườn cạnh lối vào mê cung. Tôi tin rằng cái bàn lớn mà cha tôi làm việc vẫn còn ở đó. Tất nhiên là nếu người gác cổng già giữ gìn nó cẩn thận. Đại nhân có biết, những người gia nhân già...

Quan án đứng lên.

Vũ Kỳ nài nỉ quan án ở lại lâu hơn. Anh bắt đầu nói một câu chuyện lộn xộn khác.

Không phải là khó khăn khi cuối cùng quan án đã thành công trong việc cáo từ chủ nhà.

Chấp sự Hồng đang chờ đợi quan án tại nhà nghỉ của người gác cổng. Họ quay về tòa án.

Địch công ngồi xuống bàn làm việc và thở ra một hơi dài.

- Thế nào là một người đàn ông khó chịu, đó là Vũ Kỳ - ông nhận xét với lão Hồng.

- Đại nhân có khám phá ra điều gì mới không ? lão Hồng hỏi hăng hái.

- Không - quan án trả lời - nhưng Vũ Kỳ có nói một hoặc hai điều có lẽ quan trọng. Ta đã không thành công trong việc kiếm một mẫu chữ viết tay của thống đốc để so sánh với chúc thư mà Tào Can tìm được trong bức tranh. Vũ Kỳ tuyên bố là cha hấn đã bảo hấn đốt tất cả những bức thư ông viết sau khi ông chết. Ta nghĩ rằng một người bạn nào đó của Thống đốc có lẽ còn giữ bút tích của ông ta nhưng Vũ Kỳ nói rằng cha hấn không có một người bạn nào. Cảm tưởng của ông về ngôi biệt thự này thế nào, chấp sự ?

- Trong khi tôi chờ đợi tại nhà nghỉ của người gác cổng - lão Hồng trả lời - tôi đã có một cuộc trò chuyện dài với hai người gác cổng. Họ nghĩ rằng chủ nhân của họ có chút kỳ quặc. Anh ta lập dị như cha anh ta nhưng lại thiếu sự thông minh xuất chúng của Thống đốc.

Mặc dù bản thân Vũ Kỳ còn lâu mới có thể là vận động viên nhưng anh ta có một niềm đam mê với đấu vật, võ thuật và đấu kiếm. Hầu hết các gia nhân trong biệt thự được tuyển chọn dựa trên sức mạnh thể chất của họ. Vũ Kỳ thích nhất là xem họ tập luyện. Anh ta có một cái sân thứ hai để làm đấu trường và anh ngồi đó hàng giờ đồng hồ la hét, khuyến khích các đấu sĩ và ban thưởng cho người chiến thắng.

Địch công từ từ gật đầu.

- Người đàn ông yếu ớt - ông nói - thường sẽ thích những gì về sức mạnh thể chất.

- Các gia nhân nói - lão Hồng tiếp tục - có một lần Vũ Kỳ mua chuộc người bảo vệ của Chiến Môn về với mình bằng số tiền khổng lồ. Chiến rất là giận dữ. Vũ Kỳ không phải là người đàn ông gan dạ, anh ta lo sợ mỗi ngày là bọn man rợ sẽ đến và tấn công thị trấn. Đó là lý do tại sao anh ta nhấn mạnh rằng thuộc hạ của mình phải là những đấu sĩ. Anh ta thậm chí thuê hai chiến binh Uigur từ bên kia sông để hướng dẫn thuộc hạ của mình phương pháp chiến đấu Uigur.

- Gia nhân có nói bất cứ điều gì về thái độ của vị Thống đốc già đối với Vũ Kỳ ?

- Vũ Kỳ sợ hãi đến chết cứng mỗi khi đứng trước cha mình - lão Hồng trả lời - ngay cả cái chết của Thống đốc già cũng không thay đổi được điều này. Sau khi chôn cất cha của mình, Vũ Kỳ cho tất cả gia nhân cũ nghỉ việc bởi vì họ nhắc nhở anh ta đến sự hiện diện khủng khiếp của vị Thống đốc già. Vũ Kỳ thực hiện tất cả những gì cha anh viết trong chúc thư. Trong đó tất cả mọi thứ trong khu vườn đều không được đụng tới. Vũ Kỳ không bao giờ đến nơi đó kể từ sau cái chết của cha mình. Các gia nhân nói rằng khuôn mặt anh ta sẽ biến sắc nếu có ai nhắc đến nơi đó.

Địch công vuốt râu của mình.

- Một trong những ngày này - ông trầm ngâm nói - ta sẽ ghé thăm ngôi nhà ngoại thành và nhìn qua mê cung nổi tiếng. Trong khi chờ đợi, ông tìm xem bà Vũ và con trai sống tại đâu và đem họ đến gặp ta. Có lẽ bà Vũ còn giữ vài mẫu chữ viết tay của Thống đốc già. Khi đó ta sẽ xác minh xem Vũ Kỳ có nói thật về việc cha mình không có bạn bè tại Lan Phương.

Đối với vụ giết quan án Phan, ta chưa hoàn toàn từ bỏ hy vọng của mình có được đầu mối về người khách lạ bí ẩn của Chiến Môn. Ta đã hướng dẫn cho Triệu Thái đặt câu hỏi với tất cả các vệ sĩ cũ trong dinh thự của Chiến, Phương đô đầu sẽ thẩm vấn các quân sư của Chiến ở trong tù. Ta cũng xem xét đến việc bảo Mã Tông đến hang ổ bọn tội phạm cấp thấp trong thị trấn này để điều tra. Nếu người đàn ông bí ẩn đó đã giết quan án Phan thì chắc chắn y phải có đồng lõa.

- Và cùng lúc đó - lão Hồng nhận xét - Mã Tông có thể điều tra về đứa con gái lớn của Phương đô đầu, Bạch Lan. Chúng tôi đã nói chuyện với Phương sáng nay và ông thừa nhận rất có khả năng cô ấy bị bắt cóc và bán cho một nhà thổ.

Quan án nói với một tiếng thở dài:

- Phải, ta lo sợ rằng đó chính là những gì đã xảy ra với cô gái nghèo.

Sau một lúc Địch công tiếp tục:

- Như đã nói, chúng ta tiến bộ rất ít trong việc điều tra vụ giết tướng Đinh. Ta sẽ ra lệnh cho Tào Can đêm nay đến chùa Tam Bảo để theo dõi Hứa hoặc người phụ nữ bí ẩn mà anh ta rất thích thể hiện khuôn mặt cô ta trên các bức tranh.

Quan án lấy một tài liệu từ đồng tài liệu mà Tào Can mang đến trong thời gian ông vắng mặt. Lão Hồng, tuy nhiên, dường như không muốn đi. Sau một lúc do dự ông nói:

- Thừa đại nhân, tôi không thể vứt bỏ suy nghĩ là chúng ta đã bỏ qua một điều gì đó trong thư viện của tướng Đinh. Càng nghĩ về nó tôi càng tin chắc rằng các đầu mối bí ẩn nhất định phải được tìm thấy tại đó !

Địch công đặt tài liệu xuống và nhìn chăm chú vào lão Hồng.

Ông mở hộp sơn mài nhỏ và lấy ra bản sao con dao găm mà Tào Can đã làm cho ông. Trong khi để nó nằm yên trong tay, ông chậm rãi nói:

- Bác Hồng, bác biết là chẳng có bí mật gì giữa hai chúng ta. Mặc dù ta đang xem xét các giả thuyết khác nhau về cách thức giết tướng Đinh, ta phải thừa nhận là ta không có ý tưởng về việc con dao găm này được sử dụng như thế nào hoặc làm thế nào những kẻ giết người có thể vào và trốn thoát khỏi thư viện.

Cả hai đều im lặng trong một lúc.

Đột nhiên quan án đưa ra quyết định.

- Sáng mai, bác Hồng, chúng ta lại đến dinh thự của tướng Đinh một lần nữa và tìm kiếm trong thư viện. Có lẽ ông nói đúng, nó nằm ở đó và chúng ta phải tìm kiếm đáp án của tội ác này.

Chương XIV

Một manh mối được tìm thấy tại phòng người chết Địch công ra lệnh cho thuộc hạ bắt giữ một tên tội phạm

Sáng hôm sau thời tiết tốt, nó hứa hẹn một ngày đẹp trời và đầy nắng.

Sau khi ăn sáng xong Địch công thông báo cho lão Hồng là ông quyết định đi bộ đến dinh thự tướng Đinh.

- Kêu Tào Can đi cùng - ông nói thêm - một cuộc vận động nho nhỏ sẽ tốt cho sức khỏe anh ta.

Họ rời khỏi huyện đường bằng cổng phía tây.

Quan án không thông báo cho Đinh Cầm về cuộc viếng thăm của mình. Họ phát hiện dinh thự đang chuẩn bị cho đám tang.

Người quản gia dẫn quan án và hai người đồng hành cùng ông vào phòng bên cạnh. Đại sảnh đã được chuẩn bị để làm lễ tang, thi hài của tướng Đinh được quàn trong một hòm gỗ sơn mài khổng lồ và phía trước có 12 thầy chùa đang đọc kinh. Tiếng tụng kinh và gõ mõ vang lên khắp dinh thự, mùi hương phảng phất trong không khí.

Địch công nhận thấy trong hành lang có một cái bàn trên đó bày vô số quà tặng, tất cả đều được gói trong giấy đỏ kèm theo tờ giấy ghi lời chúc mừng.

Người quản gia thấy cái nhìn ngạc nhiên của Địch công nên vội vã nói lời tạ lỗi. Ông nói rằng tại thời điểm này những món quà là một điều chướng mắt và lẽ ra phải bị dẹp đi từ lâu, nó còn nằm tại đây là do gia nhân đã phải lo chuẩn bị mai táng không có thời gian dọn dẹp.

Đinh Cầm chạy vào phòng trong chiếc áo tang trắng bằng vải gai. Anh xin lỗi về sự lộn xộn trong nhà mình.

Địch công ngắt lời xin lỗi của anh:

- Hôm nay hoặc ngày mai - ông nói - Ta sẽ nghe người giải thích tại tòa án. Vì có hai hoặc ba điểm ta cần thẩm tra lại, ta báo cho người biết đây là một chuyến viếng thăm không chính thức.

Bây giờ ta sẽ xem xét một lần nữa thư viện nơi người cha quá cố của người qua đời. Người không cần phải đi theo chúng ta.

Họ tìm thấy hai lính gác trong hành lang tối dẫn đến thư viện. Hai người này báo cáo là không có ai tìm cách đến gần thư viện.

Địch công phá vỡ niêm phong và mở cửa.

Ông vội vàng bước giật lùi và dùng tay áo rộng che mặt lại.

Một mùi thối kinh tởm xông thẳng vào mũi họ.

- Có một cái gì đó chết trong này - quan án nói - Tào Can, người hãy đến đại sảnh chỗ các thầy chùa và mang vài bó hương trầm đến đây !

Tào Can vội vã ra đi.

Anh quay lại với ba bó hương ở mỗi bàn tay. Họ xông hương dày đặc vào phòng.

Quan án cầm lấy bó hương và một lần nữa bước vào thư viện. Ông vẩy hương xung quanh để bao bọc thân mình trong một đám khói màu xanh.

Lão Hồng và Tào Can chờ đợi bên ngoài.

Sau một lúc quan án xuất hiện. Ông cầm trong tay hai thanh gỗ mỏng dùng để treo tranh lên tường. Một đầu của hai thanh này gấp một con chuột đã chết.

Ông đưa con chuột chết cho Tào Can và ra lệnh:

- Bảo bộ đầu bỏ con chuột chết này vào hộp kín !

Địch công vẫn đứng trước cánh cửa mở. Ông đặt bó hương vào lọ đựng bút, đám mây khói tỏa ra ngoài cửa.

Trong khi họ chờ đợi mùi hôi thối hết hẳn, lão Hồng nhận xét với nụ cười:

- Con vật nhỏ bé này làm cho tôi sợ hãi đấy, thưa đại nhân !

Địch công khuôn mặt vẫn bình thản.

- Ông sẽ không cười, lão Hồng, sau khi ông bước vào căn phòng đó. Trong đó tràn ngập không khí của một vụ giết người dã man.

Khi Tào Can trở lại, ba người bước vào thư viện.

Địch công chỉ một hộp giấy nhỏ nằm trên sàn nhà.

- Hôm trước - ông nói - ta đã đặt cái hộp này lên bàn làm việc cạnh nghiên mực. Đó là cái hộp đựng mứt mận mà ta tìm thấy trong tay áo tướng Đình. Một con chuột đã ngửi thấy mùi mứt. Hãy xem những dấu chân nhỏ xíu của nó in trên mặt bàn làm việc này.

Quan án khom người xuống và nhặt cái hộp cẩn thận bằng hai ngón tay. Ông đặt nó lên bàn làm việc.

Họ nhìn thấy một góc của cái hộp bị gặm mất.

Quan án mở hộp. Một quả mận bị mất.

- Đây là vũ khí thứ hai của kẻ sát nhân - quan án nói với vẻ nghiêm trọng - những quả mận độc !

Ông ra lệnh cho Tào Can:

- Tìm kiếm quả mận trên sàn nhà, đừng chạm vào nó !

Tào Can bò bằng đầu gối trên sàn nhà. Anh tìm thấy quả mận đã bị ăn mất một nửa dưới chân kệ sách.

Địch công lấy một cây tăm từ gấu áo và ghim nó vào quả mận. Ông đặt nó vào hộp và đóng nắp lại.

- Bọc hộp này lại bằng giấy dầu - ông nói với lão Hồng - chúng ta mang nó về tòa án để điều tra thêm.

Quan án nhìn quanh, sau đó ông lắc đầu.

- Chúng ta quay về tòa án - ông nói - Tào Can sẽ niêm phong cánh cửa này lại một lần nữa và hai lính gác vẫn bảo vệ bên ngoài.

Họ đi trong im lặng.

Khi ông bước vào văn phòng riêng của mình, ông gọi lính hầu mang đến một ấm trà nóng.

Ông ngồi xuống sau bàn làm việc. Tào Can và lão Hồng ngồi xuống trên chiếc ghế của họ.

Họ yên lặng uống trà.

Sau đó, Địch công nói:

- Lão Hồng, cho một người đi ra ngoài gọi nhân viên điều tra già đến đây.

Khi viên chấp sự ra khỏi phòng quan án nói với Tào Can:

- Vụ giết người này ngày càng trở nên phức tạp hơn. Trước khi chúng ta xác định tên sát nhân đã giết người bằng cách nào thì lại tìm thấy một vũ khí sát nhân thứ hai dự trữ. Ngay khi chúng ta tìm ra một cô gái bí ẩn là bạn gái của bị cáo Hứa thì đồng thời Đinh Cần cũng có một người yêu bí mật!

- Có thể nào, thưa đại nhân - Tào Can kín đáo nói - là cùng cô gái đó. Nếu Hứa và Đinh là tình địch với nhau thì chúng ta có một cách giải thích khác cho lời buộc tội này ?

Địch công nhìn Tào Can với vẻ hài lòng.

- Đúng - ông nói - đó là một gợi ý rất thú vị !

Sau khi tạm dừng một lúc Tào Can nói tiếp:

- Tôi vẫn không hiểu bằng cách nào kẻ sát nhân đã thành công trong việc buộc tướng Đinh phải nhận hợp hận độc. Tên sát nhân đã trao nó tận tay cho ông ta. Chúng ta nhìn thấy cả đồng quà tặng nằm trên bàn trong hành lang. Tên sát nhân đã không đặt nó tại bàn bởi vì làm sao biết chắc tướng Đinh sẽ lấy đúng hợp hận đặc biệt đó. Việc này có thể được thực hiện bởi Đinh Cần hoặc một gia nhân nào đó trong nhà.

- Và sau đó - lão Hồng nhận xét - chúng ta có vấn đề này : tại sao tên sát nhân không lấy nó từ tay áo tướng quân sau khi giết chết ông ? Tại sao không lấy đi bằng chứng từ hiện trường vụ án ?

Tào Can lắc đầu bối rối. Sau một thời gian anh nói:

- Hiếm khi chúng ta đối mặt với nhiều vấn đề xảy ra cùng một lúc. Ngoài vụ giết người này chúng ta có một thông tin bí ẩn từ bức tranh sơn thủy trên tường. Và thỉnh thoảng một người khách bí ẩn của Chiến Môn đến viếng thăm y mỗi khi cần lập một kế hoạch độc ác. Đây là đầu mối và hẳn ta là ai ?

Địch công mỉm cười chán chường.

- Không có gì cả - ông trả lời - đêm qua Triệu Thái nói với ta rằng anh ta đã thẩm vấn bảo vệ của Chiến và cố vấn của hắn. Không ai trong số họ có thể cung cấp bất cứ thông tin nào. Người lạ bí ẩn luôn đến muộn vào ban đêm với chiếc áo choàng dài che kín thân hình. Hắn không bao giờ nói một lời. Phía dưới khuôn mặt hắn được che kín bằng một chiếc khăn còn phía trên thì bị che khuất bởi mũ trùm đầu của áo choàng. Hẳn ta thậm chí còn không để ai thấy được bàn tay của mình, hẳn luôn giữ chúng bên trong tay áo của mình !

Họ uống một tách trà.

Sau đó lính hầu báo là nhân viên điều tra đã đến.

Địch công cho ông chủ tiệm thuốc già một cái nhìn sắc nét.

- Hôm trước khi người xét nghiệm tử thi của tướng quân - ông nói với người điều tra - người nói rằng chất độc được sử dụng có thể được xác định. Bây giờ ta có ở đây một hộp mứt mặn. Một con chuột ăn nó và đã chết tại chỗ. Người sẽ xem xét những quả mận này dưới sự giám sát của ta và cố gắng xác định nó chứa chất độc gì. Nếu cần thiết, người có thể kiểm tra con chuột chết.

Địch công đưa hộp giấy cho nhân viên điều tra.

Ông già mở gói nhỏ mang theo lấy ra một cái bao da. Nó chứa nhiều lưỡi dao mỏng có lưỡi ngắn và cán dài. Ông chọn trong đó một lưỡi dao mỏng bén ngọt.

Sau đó ông lấy một tờ giấy vuông màu trắng từ tay áo của mình và đặt nó vào góc bàn làm việc. Ông dùng kẹp gấp quả mận chuột đã ăn và đặt nó lên tờ giấy. Với sự khéo léo khác thường, ông cắt một lát mận mỏng như tờ giấy lụa.

Quan án và hai phụ tá háo hức theo dõi mọi động tác của ông.

Ông làm nhẵn mặt ngoài lát cắt bằng lưỡi dao và nhìn chăm chú vào nó. Sau đó ông ngừng lên và yêu cầu đem đến một ly nước sôi, một cây bút lông và một cây nến.

Khi người giúp việc mang đến các vật dụng được yêu cầu, nhân viên điều tra nhúng bút lông vào nước và làm ẩm lát mận. Sau đó, ông lấy một miếng giấy bóng hình vuông màu trắng, đặt lát mận vào và ép nó lại bằng lòng bàn tay.

Điều tra viên thắp sáng ngọn nến. Ông cầm tấm giấy bóng màu trắng và đưa nó cho quan án xem, nó dính dấu vết ẩm ướt của lát mận. Sau đó ông hơ nó lên ngọn lửa đến khi nó khô.

Ông cầm tờ giấy đến cửa sổ và xem xét kỹ lưỡng trong một lúc, nhẹ nhàng dùng ngón tay trở vuốt trên bề mặt tờ giấy. Tào Can rời ghế ngồi của mình và đến nhìn qua vai của điều tra viên.

Điều tra viên quay lại đưa tờ giấy cho quan án và nói:

- Tôi xin báo cáo là quả mận này chứa một lượng lớn thuốc độc thường dùng làm màu vẽ. Nó được bơm vào quả mận bằng một cái kim rỗng.

Địch công chậm rãi vuốt râu. Sau khi nhìn vào tờ giấy ông hỏi:

- Người chứng minh điều này như thế nào ?

- Phương pháp này - điều tra viên nói với nụ cười - đã được chúng tôi sử dụng trong thương mại từ nhiều thế kỷ trước. Một người nào đó đã dùng chất độc thường được sử dụng trong màu vẽ này. Nếu đại nhân quan sát kỹ dấu vết này ngài sẽ nhận ra màu vàng rất rõ và sự khác biệt chỉ có thể cảm nhận qua những ngón tay nhạy cảm của người từng bào chế thuốc nhiều năm. Miếng cắt mỏng cho thấy có những điểm tròn nhỏ do đó kẻ hèn này kết luận rằng thuốc độc đã được bơm vào quả mận bằng một cái kim rỗng.

- Làm rất tốt - ông nhận xét - bây giờ người hãy kiểm tra các quả mận khác.

Khi điều tra viên kiểm tra các quả mận khác. Địch công ngồi nghịch ngợm cái hộp giấy rỗng. Ông tò mò kéo tờ giấy trắng lót dưới đáy hộp. Đột nhiên ông cúi xuống và nhìn chăm chú vào một dấu đỏ mờ nhạt trên cạnh tờ giấy.

- Á, à - ông nhận xét - chuyện bất cẩn này là thế nào ?

Lão Hồng và Tào Can đứng lên và háo hức cúi đầu xuống tờ giấy. Địch công chỉ ngón tay vào con dấu màu đỏ.

- Đó là nửa con dấu của Hứa - lão Hồng kêu lên - con dấu tương tự như con dấu đóng trên bức tranh anh ta tặng cho đại nhân.

Quan án dựa lưng vào ghế bành của mình.

- Vì vậy, hai đầu mối chỉ thẳng đến người họa sĩ của chúng ta - ông nói - Thứ nhất, chất độc được sử dụng. Nó là loại thuốc vẽ màu vàng mà các họa sĩ thường sử dụng và ai cũng biết nó là chất độc nguy hiểm. Thứ hai, tờ giấy lót dưới đáy hộp. Ta giả thuyết rằng Hứa dùng nó để lót dưới bức tranh anh ta đóng dấu và vô tình một nửa con dấu này in vào tờ giấy bên dưới.

- Đây là điều mà chúng ta chờ đợi - Tào Can thốt lên hào hứng.

Quan án không bình luận. Ông lặng yên chờ đợi cho đến khi điều tra viên hoàn thành việc kiểm tra các quả mận khác.

Cuối cùng ông điều tra viên già báo cáo :

- Tất cả những quả mận này đều có chứa chất độc, thưa đại nhân !

Quan án lấy một tờ giấy viết trên bàn làm việc của mình và đưa nó cho điều tra viên:

- Ghi lại lời khai của người vào tờ giấy này - ông ra lệnh - và điểm chỉ vào đó !

Điều tra viên chấm bút vào mực và ghi lại đầy đủ lời khai của mình. Sau khi ông điểm chỉ vào, quan án cho ông lui ra với những lời khen tốt đẹp. Sau đó quan án ra lệnh cho lính hầu gọi Phương đô đầu.

Khi Phương đô đầu đến, quan án ra lệnh cộc lốc:

- Mang theo bốn bộ đầu và bắt giữ họa sĩ Hứa Phong !

Chương XV

Họa sĩ Hứa tiết lộ bí mật của mình trong tòa án Địch công yêu cầu một cuộc tìm kiếm phía đông thị trấn

Ba tiếng chiêng vang lên khắp tòa án báo hiệu buổi thăng đường xử án buổi chiều bắt đầu.

Một đám đông dân chúng đứng chật cả tòa án. Tướng Đinh là một người nổi tiếng tại Lan Phương.

Địch công ngồi vào bàn xử án. Ông ra lệnh cho Đinh Cần bước lên phía trước.

Khi anh ta đã quỳ trước bàn, Địch công nói:

- Mấy hôm trước người đã xuất hiện tại tòa án và cáo buộc Hứa Phong đã giết chết cha người. Ta đã thực hiện một cuộc điều tra tỉ mỉ và tìm thấy một số bằng chứng để bắt giữ Hứa. Tuy nhiên, không phải là không có vài điểm cần phải làm rõ.

Bây giờ ta lắng nghe và người hãy kể thật cẩn thận. Nếu có bất cứ điểm nào liên quan đến vụ án mà người có thể cung cấp thêm thông tin thì người không được giấu diếm.

Địch công điền vào giấy giao cho cai ngục. Chẳng bao lâu hai bộ đầu dẫn Hứa vào đại sảnh tòa án. Khi anh ta đến gần Địch công nhận thấy anh ta trông khá bình thản.

Hứa quỳ xuống và kính cẩn chờ đợi quan án gọi đến anh ta.

- Tên và nghề nghiệp của người ? - quan án nói cộc lốc.

- Kẻ hèn này - Hứa trả lời - được gọi là Hứa Phong. Tôi là một khóa sinh và bây giờ là họa sĩ vì sở thích.

- Người - quan án nghiêm khắc nói - bị cáo buộc đã sát hại tướng quân Đinh. Hãy nói sự thật !

- Thừa đại nhân - Hứa bình tĩnh nói - tôi dứt khoát phủ nhận lời buộc tội. Tôi biết tên nạn nhân và những tội lỗi mà ông ta được miễn trừ bởi hội đồng quân sự là do tôi thường nghe cha tôi nói về câu chuyện đáng hổ thẹn đó. Nhưng tôi xin nói trước tòa là tôi chưa từng gặp tướng Đinh, thậm chí tôi chẳng biết là ông ta sống ở Lan Phương cho đến khi con trai ông ta lan truyền các tin đồn ác ý về tôi. Những tin đồn ấy tôi bỏ qua vì chúng rất lố bịch và đặt điều vu khống tôi.

- Nếu điều đó là đúng - Địch công lạnh lùng hỏi - tại sao tướng Đinh lại tỏ ra sợ hãi người ?

Tại sao ông ta phải khóa kín cửa dinh thự cả ngày lẫn đêm và tự nhốt mình trong thư viện ? Và nếu người không lập kế hoạch bắt thủ chống lại tướng Đinh thì tại sao người thuê một số tên côn đồ theo dõi dinh thự của ông ta ?

- Đại nhân đã đặt cho tôi hai câu hỏi - Hứa trả lời - nó liên quan đến các vấn đề nội bộ của gia đình tướng Đinh. Thứ nhất tôi không quan tâm đến ông ta nên tôi không bày tỏ ý kiến về việc tại sao ông ta lo sợ tôi. Liên quan đến câu hỏi thứ hai, tôi phủ nhận đã từng thuê bất kỳ người nào theo dõi gia đình Đinh. Tôi thách bất cứ người nào tố cáo tôi đã dùng người theo dõi hãy đem anh ta ra đối chất với tôi.

- Đừng quá chắc chắn, anh bạn trẻ - quan án nghiêm khắc nói - thực tế là ta đã bắt được một trong những tên côn đồ. Người sẽ phải đối mặt với hấn ta trong thời gian sắp tới !

Hứa hét lên giận dữ:

- Đó là tên vô lại Đinh Cần đã hối lộ để y nói sai sự thật !

Khi nhìn thấy cuối cùng Hứa đã mất bình tĩnh, Địch công tự nói với mình rằng đây là thời điểm thích hợp để tung một đòn bất ngờ cho bị cáo.

Ông nghiêng người về phía trước trong chiếc ghế của mình và đột ngột nói :

- Ta, quan án, sẽ cho người biết lý do tại sao người ghét gia đình Đinh. Không phải vì mối thù giữa cha người và tướng Đinh. Không, bởi vì người đã có một động cơ cá nhân và hèn hạ. Hãy nhìn người phụ nữ này !

Trong khi nói, ông lấy từ tay áo của mình một phần cắt ra từ bức tranh của Hứa chỉ hiển thị gương mặt của Phật bà Quan âm.

Khi ông đưa bức tranh cho Phương đồ đầu để chuyển cho Hứa, Địch công nhìn cả hai người Hứa Phong và Đinh Cần. Ông nhận thấy khi ông đề cập đến một người phụ nữ trong trường hợp này cả hai người đàn ông trẻ đều tái mặt. Đinh Cần mở to mắt trong sự sợ hãi đột ngột.

Địch công nghe thấy tiếng kêu tắt nghẹn cạnh ông.

Phương đồ đầu đứng đó với bức tranh trên tay. Khuôn mặt của ông tái mét như thể ông vừa nhìn thấy một con ma.

- Thừa đại nhân - ông la lên - đây là con gái lớn của tôi, Bạch Lan !

Một tiếng xôn xao nổi lên từ đám đông vì khám phá bất ngờ này.

- Im lặng ! - quan án hét lên bằng giọng nói như sấm.

Ông không tiết lộ sự ngạc nhiên của mình nhưng nói khẽ:

- Đồ đầu, đưa bức tranh cho bị cáo!

Địch công không quên quan sát, trong khi Hứa tỏ ra lo lắng khi Phương đồ đầu đưa bức tranh thì Đinh Cần lại thở dài nhẹ nhõm. Người đàn ông trẻ thở ra một hơi sâu và màu hồng trở lại trên má anh ta.

Hứa nhìn chăm chăm vào bức tranh.

- Nói ! - quan án quát - quan hệ của người với cô gái này ?

Hứa tái nhợt cả người nhưng giọng nói vẫn điềm tĩnh, anh trả lời : "Tôi từ chối trả lời !"

Quan án dựa lưng vào ghế và lạnh lùng nói :

- Bị cáo dường như quên rằng mình đang trong tòa án. Ta yêu cầu người phải trả lời câu hỏi của ta.

- Ngài có thể tra tấn tôi đến chết - Hứa trả lời bằng giọng nói rõ ràng - nhưng ngài không thể bắt tôi trả lời câu hỏi !

Địch công thở dài, ông nói:

- Người đang phạm tội khinh miệt tòa án !

Quan án ra hiệu, hai bộ đầu xé áo của Hứa. Hai người khác nắm lấy cánh tay anh và ép anh về phía trước cho đến khi khuôn mặt chạm vào nền nhà. Sau đó họ chờ đợi Phương đồ đầu đang đứng đó với chiếc roi da nặng trong tay.

Viên đồ đầu nhìn lên quan án với nét mặt đầy sát khí.

Địch công hiểu. Phương là người nóng tính, trong cơn nóng giận ông ta có thể đánh chết Hứa. Quan án chỉ vào một người bộ đầu mạnh mẽ.

Anh ta nhận lấy roi da từ Phương. Anh giơ cánh tay đầy cơ bắp của mình vung roi và quát xuống tám lưng trần của Hứa.

Hứa rên rỉ khi chiếc roi da hằn lên da thịt mình. Sau roi thứ mười, máu chảy ra trên da thịt bị rách của anh. Tuy nhiên anh không đưa ra dấu hiệu là sẽ khai.

Sau hai mươi roi thân thể anh mềm nhũn.

Bộ đầu báo là anh đã ngất xỉu. Địch công ra dấu và hai bộ đầu xốc anh ta dậy. Họ đốt giấm dưới mũi cho đến khi anh tỉnh lại.

- Nhìn thẳng vào ta - Địch công ra lệnh.

Một bộ đầu nắm tóc Hứa và kéo giật đầu anh quay lại.

Địch công chồm người về phía trước và nhìn chăm chú vào khuôn mặt méo mó của anh ta.

Hứa di chuyển đôi môi. Sau đó anh nói bằng giọng nói thiếu sinh khí:

- Tôi sẽ không nói !

Người bộ đầu cầm roi chuẩn bị đánh một đòn nặng vào mặt Hứa. Tuy nhiên Địch công ngăn lại. Ông nói với Hứa bằng giọng bình thường:

- Hứa, ngươi là người thông minh. Ngươi phải nhận ra thái độ của ngươi là hoàn toàn ngu ngốc như thế nào. Để ta cho ngươi biết, ta biết nhiều về mối quan hệ vụng trộm của ngươi với cô gái nghèo đó hơn là ngươi nghĩ.

Hứa chỉ lắc đầu.

- Ta biết - quan án vẫn tiếp tục nói - tất cả về cuộc gặp gỡ của ngươi với Bạch Lan trong Chùa Tam Bảo, gần cổng phía đông và ...

Đột nhiên Hứa đứng lên. Anh lão đảo trên đôi chân của mình và bộ đầu phải nắm chặt tay để giữ anh ta. Hứa không quan tâm đến điều đó. Anh nâng cánh tay phải đầy máu của mình lên. Anh dứ nắm tay của mình trước mặt quan án và nói bằng giọng gay gắt:

- Bây giờ cô ta đã mất tích ! Chính là ngươi, tên cầu quan, ngươi đã giết chết cô ta !

Một tiếng xôn xao nổi lên từ đám đông. Phương đô đầu bước về phía trước và lấp bấp điều gì đó, các bộ đầu không biết phải làm gì.

Địch công đập búa lên bàn, ông hét lên bằng giọng sang sảng:

- Im lặng và trật tự !

Tiếng rì rầm tắt hẳn.

- Nếu ta đã cảnh báo - Địch công nghiêm khắc nói - ta có trách nhiệm thực hiện điều đó.

Mọi người đứng nguyên tại vị trí của mình.

Hứa sụp đổ trên nền nhà. Anh lảo nhển và khóc nức nở. Phương đồ đầu đứng chết trân. Ông cắn môi đến bật máu.

Địch công chậm rãi vuốt râu.

Sau đó với giọng nói sâu sắc ông đã phá vỡ sự im lặng khó chịu.

- Hứa Phong, người sẽ nhận thức rằng nên nói ra toàn bộ câu chuyện. Từ những gì ta thu thập được từ hành động cuối cùng của người, ta biết rằng cuộc sống của Bạch Lan bị đe dọa kể từ lần gặp gỡ với người tại ngôi chùa hoang vắng. Không phải người thì còn ai vào đây phải chịu trách nhiệm về cô gái khốn khổ đó. Người nên nói toàn bộ mọi việc cho ta.

Quan án ra dấu cho bộ đầu. Họ mang đến Hứa một tách trà đậm. Anh uống cạn sau đó nói bằng giọng tuyệt vọng:

- Bí mật của cô ấy bây giờ cả thị trấn đều biết. Cô ấy sẽ không được cứu !

Địch công lạnh lùng nói:

- Hãy để chuyện này cho tòa án quyết định cô ấy có được cứu hay không. Ta nhắc lại, kể toàn bộ câu chuyện !

Hứa tự chủ lại. Anh bắt đầu kể bằng giọng thấp:

- Gần cửa đông của thị trấn có một ngôi chùa phật giáo nhỏ gọi là Chùa Tam Bảo. Nhiều năm trước khi các tuyến đường phía tây dẫn qua thị trấn này, các nhà sư từ Khotan đã xây dựng nó. Sau đó, họ bỏ đi và ngôi chùa bị bỏ hoang. Người dân nơi đây đã lấy đi các cửa gỗ và đồ mộc để làm củi. Nhưng những bức tranh tường tuyệt đẹp được vẽ bởi các nhà sư thì vẫn còn.

Tôi phát hiện ra các bức tranh tường này khi tôi đi lang thang khắp thị trấn để tìm kiếm tác phẩm nghệ thuật về phật giáo. Tôi thường đến đó và sao chép lại các bức tranh tường. Tôi rất thích một khu vườn nhỏ nằm phía sau ngôi chùa hẻo lánh này. Tôi thường đến đó đi dạo vào ban đêm và ngắm trăng.

Một buổi tối khoảng ba tuần trước đây tôi đã uống hơi nhiều. Tôi quyết định thả bộ đến ngôi chùa cho thư thả đầu óc.

Khi tôi đang ngồi trên ghế đá, tôi bất chợt thấy một cô gái bước vào khu vườn.

Hứa cúi thấp đầu xuống. Một sự im lặng ngột ngạt trong tòa án.

Hứa nhìn lên với đôi mắt vô hồn, anh tiếp tục:

- Đối với tôi, cô ấy dường như là Phật bà Quan âm giáng xuống trần thế. Cô mặc một chiếc áo choàng mỏng bằng lụa trắng. Một chiếc khăn lụa trắng choàng trên đầu. Khuôn mặt đáng yêu của cô mang một nỗi buồn sâu thẳm không thể diễn tả được, nước mắt chảy dài lấp lánh trên đôi má nhợt nhạt của cô. Tất cả những nét đẹp thiên thần của cô khắc sâu vào tâm trí của tôi. Tôi sẽ luôn nhớ mãi về nét đẹp ấy khi tôi còn sống.

Hứa Phong và cuộc gặp gỡ kỳ lạ trong khu vườn

Anh che mặt với đôi tay của mình. Sau đó anh buông lỏng tay xuống và nói tiếp:

Tôi chạy đến bên cô ấy, tôi lấp bấp những từ gì đó mà bây giờ tôi không nhớ rõ. Cô quay lại và thì thầm : " Đừng nói gì cả, hãy đi đi. Tôi sợ lắm !". Tôi quỳ trước mặt cô và van xin cô hãy tin tưởng tôi.

Cô quấn áo choàng quanh mình và nói bằng giọng thì thầm : " Tôi đã được cảnh cáo là không được rời khỏi nhà nhưng tối nay tôi đã trốn ra. Tôi phải trở lại đó ngay bây giờ nếu không tôi sẽ bị giết ! Đừng nói với ai điều này, tôi sẽ quay lại đây lần nữa !"

Sau đó, một đám mây che khuất mặt trăng. Trong bóng tối tôi nghe thấy tiếng bước chân

yếu ớt của cô ấy nhanh chóng chạy đi.

Đêm đó tôi tìm kiếm trong chùa và các khu vực xung quanh trong nhiều giờ. Nhưng tôi không thể tìm thấy dấu vết của cô ấy.

Hứa dừng lại. Định công ra dầu mang đến cho anh ta một tách trà. Hứa sốt ruột lắc đầu và tiếp tục:

- Kể từ buổi tối đáng nhớ đó, tôi đã đi đến ngôi chùa gần như mỗi đêm để mong gặp lại cô ấy. Nhưng cô không bao giờ đến, rõ ràng là cô đang bị giam giữ như một tù nhân. Bây giờ chuyển đi bí mật của cô ấy đến ngôi chùa đã bị tiết lộ, con quái vật đang giam giữ cô ấy sẽ giết chết cô ta!

Hứa oà khóc tức tưởi.

Sau khi tạm ngưng chốc lát chờ Hứa trấn tĩnh lại Định công nói:

- Bây giờ người thấy người đã đem lại nguy hiểm cho cô gái đó như thế nào nếu không nói ra toàn bộ sự thật. Tòa án sẽ làm tất cả những gì có thể để xác định nơi giam giữ cô gái ấy. Còn người, ngay bây giờ, tốt hơn là kể rõ chi tiết người đã sát hại tướng Đinh như thế nào !

Hứa khóc :

- Tôi sẽ thú nhận bất cứ gì ngài muốn. Nhưng không phải bây giờ. Tôi cầu xin đại nhân hãy phái người đi tìm kiếm cô ấy ngay bây giờ. Nó có thể đã muộn nhưng dù sao thì còn nước còn tát.

Định công nhún vai. Ông gật đầu với những bộ đầu. Họ kéo Hứa trở lại phòng giam.

- Đinh Cầm - quan án nói - đây là một tình tiết khá bất ngờ. Rõ ràng là Hứa chẳng có lý do gì để giết cha của người. Đó là chắc chắn, tuy nhiên, không có điều kiện để thẩm vấn thêm bị cáo.

Ta sẽ tạm ngưng trường hợp của người tại đây. Nó sẽ được tiếp tục trong thời gian tới.

Quan án đập búa lên bàn ra lệnh bãi đường. Sau đó ông đứng lên và đi vào phòng riêng.

Đám đông khán giả từ từ rời khỏi tòa án, họ kháo nhau về tình tiết mới của vụ án.

Trong khi Định công thay đổi trang phục huyện lệnh thành bộ thường phục thoải mái, ông ra lệnh cho lão Hồng gọi Phương đồ dầu.

Mã Tông và Tào Can ngồi xuống ghế đặt cạnh bàn làm việc của quan án.

Khi Phương đô đầu đến Địch công cho biết:

- Đô đầu, đây là một cú sốc lớn cho ông. Thật là đáng tiếc khi ta không cho ông thấy bức tranh trước đó, nhưng ta không thể nào phỏng đoán được rằng điều đó lại có liên hệ với đứa con gái mất tích của ông. Tuy nhiên, đây là dấu hiệu rõ ràng về nơi ở đầu tiên của cô ta.

Trong khi nói chuyện quan án đã cầm bút đỏ điền vào ba tờ lệnh chính thức.

- Ngay bây giờ - ông tiếp tục - ông sẽ đem theo hai mươi bộ đầu vũ trang đầy đủ và đi ngay lập tức đến Chùa Tam Bảo. Mã Tông và Tào Can sẽ đi theo giúp đỡ ông. Họ là hai người đàn ông tốt nhất mà ta có, với kinh nghiệm tuyệt vời trong những việc như thế này. Những tờ lệnh này sẽ cho phép ông khám xét và tìm kiếm tất cả các ngôi nhà trong khu vực đó.

Quan án đóng con dấu lớn của huyện nha lên các tờ lệnh và đưa nó cho Mã Tông.

Mã Tông vội vàng nhét chúng vào tay áo của mình. Sau đó cả ba vội vã ra đi.

Địch công ra lệnh cho gia nhân đem đến một ấm trà nóng. Sau khi uống một ly ông nói với lão Hồng:

- Ta vui mừng vì đô đầu đã có vài thông tin về đứa con gái mất tích của mình. Bây giờ đã rõ ràng, cô ta chính là người được miêu tả trên bức tranh của Hứa, ta nhận ra một số nét giống như Hắc Lan, đứa con gái út của Phương. Đáng ra ta phải nhận thấy điều đó ngay lập tức!

- Người duy nhất nhận thấy sự giống nhau, thừa đại nhân - lão Hồng kín đáo nói - là anh bạn dũng cảm Mã Tông của chúng ta !

Quan án cười nhẹ.

- Có vẻ như - ông nói - Mã Tông chú ý đến Hắc Lan nhiều hơn ông và ta!

Sau đó, khuôn mặt của quan án trở lại vẻ nghiêm trang thường ngày. Ông nói chậm rãi:

- Có trời biết họ tìm thấy cô gái nghèo như thế nào, đó là sự thật. Với những vần thơ miêu tả vẻ đẹp mà người bạn nghệ thuật dễ bị kích động của chúng ta đưa vào ngôn ngữ hàng ngày, rõ ràng người con gái đến ngôi chùa chính là Bạch Lan trong chiếc áo ngủ. Điều đó có nghĩa là cô ta bị giam cầm trong một ngôi nhà khá gần ngôi chùa đó, có thể là do một số kẻ suy đồi về đạo đức. Khi y phát hiện rằng cô đã bí mật rời khỏi nơi giam giữ, y có thể sợ hãi và giết chết cô. Một ngày nào đó, thi thể của cô sẽ được phát hiện ...

- Trong khi chờ đợi - lão Hồng quan sát - điều này không mang lại cho chúng ta phát hiện mới về các phương pháp giết tướng Đinh. Tôi sợ rằng chúng ta phải tra tấn Hứa để lấy lời khai của anh ta.

Quan án không phản ứng trước nhận xét thứ hai của lão Hồng. Ông nói:

- Ta chú ý đến một chi tiết thú vị. Trong phiên tòa khi ta đề cập đến một người phụ nữ thì lúc đó cả hai người Đinh và Hứa đều tái mặt. Rõ ràng là họ lo sợ về điều đó. Nhưng ngay sau khi Đinh Cần nghe rằng cô gái đó là con của Phương đồ đầu thì anh ta thở phào nhẹ nhõm. Điều này có nghĩa có một người phụ nữ khác liên quan trong vụ giết tướng Đinh. Rõ ràng người đó mới chính là người mà Đinh Cần viết nên những vần thơ để bày tỏ niềm đam mê của mình.

Một tiếng gõ nhẹ vang lên trên cửa.

Lão Hồng đứng dậy mở cửa, Hắc Lan đến.

Hắc Lan báo cáo cho Định công

Cô cúi đầu chào quan án và nói:

- Tôi không thể tìm thấy cha tôi, thừa đại nhân. Do đó tôi mạo muội đến đây để báo cáo với ngài.

- Rất hoan nghênh sự có mặt của cô, cô gái trẻ - Địch công hãm hờ nói - chúng tôi đang thảo luận về dinh thự Đình. Hãy nói cho ta biết, cô có biết Đình Cần thường dành phần lớn thời gian của mình ở bên ngoài.

Hắc Lan lắc đầu dứt khoát.

- Không, thừa đại nhân - cô trả lời - các gia nhân luôn mong ước y đi ra ngoài. Nhưng thực tế là y ở nhà cả ngày, rình mò và cố gắng tìm ra sai lầm hoặc thiếu sót gì đó của họ. Một trong những gia nhân còn phát hiện anh ta lén lút đi bộ xuống hành lang vào nửa đêm. Có lẽ y đi kiểm tra xem các gia nhân có đánh bạc hay không !

- Phản ứng của anh ta thế nào trước chuyến viếng thăm bất ngờ vào sáng nay của ta ? - quan án hỏi.

- Tôi đang ngồi trong phòng của anh ta khi một người gia nhân vào báo đại nhân đến. Anh ta ngồi đó vẽ lên các ước tính về chi phí tang lễ với vợ của mình. Anh ta rất hài lòng khi đại nhân đến một lần nữa. Anh nói với vợ : " Ta chưa nói cho cô biết rằng cuộc điều tra đầu tiên đến thư viện của cha ta là rất hời hợt ? Ta vui mừng khi quan án đã trở lại, ta cảm thấy chắc chắn rằng họ đã bỏ qua nhiều manh mối !" Vợ anh ta nhận xét chua chát rằng " Anh đừng có nghĩ mình thông minh hơn một thẩm phán" và sau đó anh ta vội vã ra đón đại nhân.

Quan án lặng lẽ nhắm nháp trà của mình. Sau đó ông nói:

- Rất tốt, ta rất biết ơn cô về công việc đang thực hiện. Cô có đôi tai thính và đôi mắt tinh tường. Nhưng bây giờ điều cần thiết là cô quay về dinh thự Đình. Chiều nay, chúng tôi tìm được một số thông tin về chị của cô và cha của cô đã lên đường tìm kiếm cô ấy trong thị trấn. Ta hy vọng khi ông ấy quay trở lại, ông sẽ có tin vui !

Hắc Lan vội vàng quay ra.

- Thật là tò mò - lão Hồng nhận xét - Đình Cần đã không thường xuyên ra ngoài vào ban đêm. Chúng ta nghĩ rằng y có một chỗ hẹn hò bí mật với người phụ nữ không rõ danh tính.

Địch công gạt đầu.

- Mặt khác - ông nói - nó có thể là mối tình cũ đã lâu bây giờ gặp lại. Những người đa cảm thường có thói quen lưu giữ những kỷ vật của mối tình đầu. Tuy nhiên những bức thư mà Hắc Lan mang đến cho ta dường như được viết gần đây. Tào Can có tìm thấy bất kỳ đầu mối nào để nhận dạng người phụ nữ từ những bức thư anh ta sao chép ra ?

- Không - lão Hồng trả lời - nhưng Tào Can chắc chắn rất thích công việc này ! Anh ta sao chép các văn bản trong thư pháp tốt nhất của mình và cười khúc khích suốt thời gian làm việc đó.

Địch công mỉm cười khoan dung. Ông lục lại trong đồng tài liệu trên bàn làm việc của mình cho đến khi ông tìm thấy bản sao của Tào Can, viết gọn gàng trên giấy trắng.

Dựa lưng vào ghế bành của mình quan án bắt đầu đọc. Sau một thời gian ông nói:

- Đúng, tất cả đều cùng một chủ đề thể hiện bằng nhiều cách khác nhau. Đinh Cầm chìm đắm trong niềm say mê của mình. Những vần thơ phục vụ cho mục đích ấy, nghe này:

"Cánh cửa gỗ đã bị khóa, màn che giường đã khép lại;

Khăn thêu phủ giường mềm mại như căn nhà của tình yêu;

Ai có thể kiểm soát được Lễ nghi và Hạnh kiểm trong tình huống này?

Sự đồng cảm trong tình yêu chẳng cần quan tâm đến chuẩn mực đạo đức;

Đôi chân nàng như búp sen, đôi môi nàng đỏ như quả lựu;

Đùi nàng tròn, đôi bông đào nàng như tuyết trắng;

Ai nghĩ rằng vàng trắng tròn có thể làm hoen ố nó ?

Đó là khuyết điểm ngăn vẻ đẹp hoàn toàn của mã não

Ai ca ngợi nước hoa hiếm hoi của phương Tây xa xôi ?

Hương thơm từ tay chân cô làm tâm trí mê mẩn

Anh trở thành kẻ ngây ngốc với vẻ đẹp như thể hiện ra trước mắt anh

Một chuyến đi xa và yên lặng, một nhiệm vụ vô dụng ... "

Quan án với vẻ mặt khinh khỉnh ném tờ giấy trên bàn.

- Đó là những câu thơ có vần - ông nhận xét khô khan - đó là tất cả những gì nó nói lên ! Ông chậm rãi vuốt bộ râu dài của mình.

Đột nhiên quan án cứng người. Ông nhặt tờ giấy mà ông vừa đọc và háo hức đọc lại lần nữa.

Lão Hồng biết rằng Địch công vừa khám phá ra điều gì đó. Ông đứng dậy và nhìn qua vai quan án.

Địch công đấm tay lên bàn.

- Hãy đưa cho ta lời khai của người quản gia cung cấp trong buổi điều tra sơ bộ trong dinh thự Đình! Ông ra lệnh.

Lão Hồng lấy hộp da chứa tất cả giấy tờ liên quan đến vụ giết tướng Đình. Ông lấy ra một tài liệu niêm phong.

Địch công đọc nó từ đầu đến cuối.

Sau đó, ông đặt nó trở lại trong hộp. Ông rời khỏi ghế bành của mình và bắt đầu đi qua đi lại trên sàn nhà.

- Không thể nào tin được những kẻ ngu ngốc đang yêu - quan án đột nhiên kêu lên - ta đã tìm thấy một nửa cách thức giết tướng Đình. Thật là một tội ác đê hèn đáng ghê tởm !

Chương XVI

Mã Tông điều tra tại một nhà chứa Anh được mời tham gia một âm mưu bất chính

Tiếng mõ cầm canh đầu tiên đã vang lên khi Mã Tông, Tào Can và Phương đô đầu tụ tập tại nhà cai ngục ở phía đông thị trấn. Khuôn mặt họ lộ vẻ mệt mỏi và buồn rầu dưới ánh sáng của những ngọn nến. Họ ngồi im lặng tại bàn.

Họ đã kiểm tra toàn bộ thị trấn nhưng vô ích.

Mã Tông đã chia bộ đầu thành ba nhóm mỗi nhóm bảy người. Một nhóm được lãnh đạo bởi Tào Can, một nhóm do Phương đô đầu và nhóm thứ ba do chính mình phụ trách. Họ đã đi vào thị trấn một cách kín đáo bằng những nhóm nhỏ từ hai đến ba người theo những con đường khác nhau. Bằng nhiều cách khác nhau họ đã kiểm tra các cửa hiệu, các nơi công cộng và sau đó đột nhập vào các nhà riêng và tiến hành một cuộc kiểm soát kỹ lưỡng.

Phương đô đầu phá vỡ một cuộc họp bí mật của những tên trộm, Mã Tông phá một ổ cờ bạc và Tào Can bối rối trước hai người hoảng sợ vì bị phát hiện đang lén lút vụng trộm tại một nhà chứa. Nhưng không có một dấu vết nào của Bạch Lan được phát hiện.

Tào Can đặt câu hỏi với người phụ nữ tại nhà chứa. Anh biết rằng nếu một cô gái bị bắt cóc và giam giữ tại một nơi nào đó, một người phụ nữ như thế này sớm hay muộn sẽ đến và biết về điều đó. Tuy nhiên sau nửa giờ đặt câu hỏi và khéo léo thuyết phục, Tào Can thấy bà ta không hề biết gì về Bạch Lan, anh ta chỉ biết được từ bà ta một hoặc ba sự kiện liên quan đến những người có tiếng tại thị trấn.

Cuối cùng họ đã kiểm tra từng hộ gia đình, kiểm tra các cư dân sinh sống tại đó với quyển sổ thống kê dân số của cai ngục. Nhưng đến bây giờ họ phải thừa nhận cuộc tìm kiếm đã thất bại.

Sau một lúc Tào Can cho biết:

- Chỉ có thể có một khả năng còn lại, đó là cô gái đã bị giấu trong vài ngày ở một căn nhà gần đây. Khi người bắt giữ phát hiện ra cô đã thực hiện một chuyến đi bí mật đến ngôi chùa, y đã cảnh giác và di chuyển cô đến một nơi giam giữ bí mật khác trong thị trấn hoặc bán cô vào nhà chứa.

Phương đô đầu lắc đầu chán nản.

- Tôi không tin - ông nói - là họ có thể bán con tôi vào một nhà chứa. Chúng tôi sống ở đây rất lâu và bọn chúng sẽ gặp nguy hiểm nếu có ai đó vào nhà chứa nhận ra con gái tôi và

thông báo cho tôi.

Một nhà giam bí mật là có khả năng nhất. Tuy nhiên kiểm tra tất cả các nhà trong thị trấn sẽ mất nhiều ngày.

- Tôi có nghe nói - Mã Tông nhận xét - cái gọi là Khu Bắc, nó được cấp giấy phép hành nghề mại dâm ở góc tây bắc của thị trấn. Hiếm có người Trung Quốc nào đến đó ?

Phương gật đầu.

- Đó là nơi hạ cấp - ông trả lời - chỉ có bọn Uigur, Thổ Nhĩ Kỳ và bọn man rợ khác từ bên kia biên giới mới đến thôi. Các cô gái tại đó là một đám hỗn tạp, còn sót lại từ những ngày phồn thịnh của thị trấn khi nơi này còn bọn man rợ giàu có và các thương nhân từ các nước phương tây.

Mã Tông đứng lên và thắt chặt thắt lưng của mình.

- Tôi sẽ đến đó ngay bây giờ - anh nói cộc lốc - để tránh sự nghi ngờ không đáng có tôi sẽ đi một mình. Hẹn gặp các người vào tối nay tại tòa án.

Tào Can vuốt ba sợi lông trên má trái.

- Đó là một ý kiến hay - anh trầm ngâm nói - chúng ta tốt hơn nên hành động nhanh chóng, bởi vì ngày mai những tin tức về cuộc lục soát này sẽ lan truyền khắp cả thị trấn. Tôi sẽ đi ngay đến Khu Nam và có cuộc nói chuyện với các chủ chứa tại đó. Tôi không hy vọng lắm về điều này nhưng chúng ta không thể bỏ qua dù là một khả năng nhỏ nhất !

Phương nhấn mạnh rằng ông phải đi kèm với Mã Tông.

- Bọn cận bã của thị trấn này tập hợp tại Khu Bắc - ông nói - đi đến đó một mình là bị sát hại ngay tại chỗ !

- Đừng lo lắng - Mã Tông nói - tôi biết làm thế nào để đối phó với bọn bất lương !

Anh ném mũ của mình cho Tào Can và buộc mái tóc của mình bằng một băng vải bản thiêu. Sau đó anh nhét vật áo vào thắt lưng và xắn tay áo lên.

Bỏ qua sự phản đối của Phương đô đầu, Mã Tông bước ra đường.

Trên đường phố chính vẫn còn nhiều người qua lại. Tuy nhiên, Mã Tông đã di chuyển rất nhanh, tất cả người qua đường dạt ra khi nhìn thấy một tên côn đồ to lớn đi đến gần.

Khi anh vượt qua khu chợ của Tháp Trống anh thấy mình đi vào khu vực của người nghèo.

Các ngôi nhà thấp lè tè xếp hàng trên đường phố chật hẹp. Đây đó có vài ngọn đèn dầu của những người bán hàng rong. Họ bán các bánh bột rế tiền và rượu cặn.

Khi anh tiếp cận Khu Bắc thì quang cảnh sống động hơn. Những người mặc trang phục nước ngoài say sưa lãng vãng trước các quán rượu, nói chuyện bằng ngôn ngữ xa lạ với giọng khàn khàn. Họ chẳng thèm để ý Mã Tông bởi vì nơi đây những tên lưu manh như thế này là điều bình thường.

Tại một ngã rẽ, anh nhìn thấy một ngôi nhà trang trí lòe loẹt thấp sáng bằng chiếc lồng đèn bọc giấy dầu màu. Từ đó phát ra tiếng đàn guitar man rợ và tiếng sáo đinh tai nhức óc rít xé không khí.

Đột nhiên, một người đàn ông gầy ốm trong chiếc áo choàng rách rưới xuất hiện từ trong bóng tối. Ông ta hỏi bằng tiếng Trung quốc lơ lớ:

- Sư phụ muốn tìm một công chúa Uigur ?

Mã Tông đứng im nhìn hắn ta từ trên xuống dưới. Hắn cười cầu tài khoe hàm răng gãy của hắn.

- Nếu tao phải đánh nát mặt mày - Mã Tông chưa chát nói - tao cũng không làm mày xấu hơn. Dẫn đường cho tao đến một nơi tốt. Tuy nhiên, giá rẻ nghe chưa !

Sau khi nói xong Mã Tông nắm lấy hắn xoay người lại và cho hắn một cú đá vào mông.

Yah, Yah ! - người kia khóc. Y nhanh chóng dẫn Mã Tông đến một nhà chứa.

Đó là một căn nhà hai tầng. Mặt tiền của nó được trang trí bằng phù điêu thạch cao. Tuy nhiên gió mưa đã làm phai màu sắc và không ai buồn sửa chữa nó.

Cửa chính được che bởi tấm màn cửa vá víu và dính đầy dầu mỡ. Khi họ đến gần một cô gái nặng nề ăn mặc sặc sỡ và rách rưới kéo màn cửa sang một bên và mời họ bước vào căn phòng vang lên tiếng Trung Quốc trộn lẫn với tiếng nước ngoài.

Tên dốt mồi dẫn Mã Tông đến một ngôi nhà trông có vẻ hơi tốt hơn những nhà khác. Hai chiếc đèn lồng lớn bằng giấy treo ngoài cửa.

- Tại đây, sư phụ ! - Tên dốt mồi nói - Tất cả các công chúa Uigur đều rất máu. Hắn ta nói thêm một nhận xét khiêu dâm sau đó ngửa lòng bàn tay bắn thỉu của mình ra.

Mã Tông siết chặt cổ họng hắn và đập đầu hắn vào cánh cửa xiêu vẹo.

- Đây là cách thông báo khi ta đến - anh nói - hoa hồng của mày, mày sẽ nhận được từ nhà

chứa này. Đừng cố gắng kiếm một khoản gấp đôi, thẳng khốn !

Cánh cửa bật mở và một người cao lớn ở trần xuất hiện. Hắn không đội mũ để lộ cái đầu trọc. Hắn nhìn Mã Tông bằng một con mắt hiểm ác, con mắt còn lại bị một cái sẹo đỏ xấu xí vắt ngang.

- Thằng khốn này - Mã Tông nói thô lỗ - muốn kiếm thêm tiền hoa hồng từ tôi !

Người đó giận dữ nói với tên dốt mồi:

- Cút ngay - y quát - mày có thể quay lại sau để nhận hoa hồng của mày !

Và quay lại nói với Mã Tông :

- Vào đi, khách lạ !

Một mùi da cừu cháy đáng sợ lan tỏa khắp phòng. Căn phòng nóng ngọt ngọt. Ở giữa phòng là một bếp lò bằng đất đang bập bùng cháy sáng. Khoảng nửa tá người đang ngồi vây quanh nó trên những ghế gỗ thấp. Họ đang nướng những xâu thịt nướng quanh lò lửa. Có ba người đàn ông. Họ đã cởi bỏ chiếc quần rộng thùng thình, ánh sáng của một chiếc đèn lồng giấy màu tỏa sáng trên khuôn mặt đẫm mồ hôi của họ. Những người phụ nữ đi theo họ mặc váy xếp ly rộng màu đỏ và áo khoác ngắn tay bằng vải mỏng màu xanh lá cây. Tóc của họ quấn tít được buộc bằng dây len màu đỏ. Áo khoác của họ trễ xuống để lộ bộ ngực trần.

Người giữ cửa nhìn Mã Tông với vẻ nghi ngờ.

"Năm mươi tiền đồng cho một người phụ nữ và bữa ăn, trả trước !" y nói.

Mã Tông lăm bắm điều gì đó và bắt đầu mò mẫm trong tay áo của mình. Anh lấy ra một xâu tiền và cởi nút buộc. Sau đó, anh từ từ đếm 50 đồng để trên quầy hàng bán thịt.

Chủ quầy vươn tay ra. Tuy nhiên Mã Tông nhanh chóng nắm chặt bàn tay mình và ấn tay xuống quầy trước khi chủ quầy có thể lấy được tiền.

- Anh bạn không phục vụ đồ uống trong bữa ăn ?- anh gầm gừ.

Người đàn ông nhăn nhó như là Mã Tông đụng chạm vào hầu bao của mình.

- Không ! y gầm gừ.

Mã Tông đẩy y ra một cách thô bạo. Anh bắt đầu lụm tiền và nói xằng:

- Không chơi ở đây ! Thiếu gì những chỗ khác còn tốt hơn ở xung quanh đây !

Chủ quầy nhìn một cách thèm khát chỗ tiền đồng vừa biến mất.

- Thôi được - y nói - anh có thể có một bình rượu !

- Phải thế chứ ! Mã Tông nói.

Anh quay lại và chuẩn bị sẵn sàng để tham gia vào nhóm người ngồi quanh lò than. Anh cởi áo ra và buộc nó quanh bụng rồi buông mình ngồi xuống chiếc ghế trống.

Những người khác ngắm nghía thân hình to lớn và đầy sẹo của anh.

Mã Tông lấy một xâu thịt cừu nướng từ đồng lửa. Anh là người sành ăn và mùi ôi từ xâu thịt cừu làm anh buồn nôn. Tuy nhiên anh dùng răng cắn một miếng và ăn nó.

Một trong ba tên Uigur là rất say. Y đặt cánh tay của mình quanh eo cô gái bên cạnh y và đu đưa thân mình, sau đó nhẹ nhàng ngán nga một giai điệu ngắn. Mồ hôi chảy xuống đầu và vai của y.

Hai người khác còn tỉnh táo. Họ tuy gầy nhưng Mã Tông biết rằng không được xem thường những cơ bắp dẻo dai của họ. Họ trao đổi với nhau rất nhanh bằng ngôn ngữ của họ.

Chủ quán đặt một cái bình bằng đất nung nhỏ trên sàn nhà bên cạnh Mã Tông.

Một trong những cô gái đứng lên và bước tới quầy. Cô lấy một cây đàn guitar ba dây từ một trong những cái kệ. Dựa vào tường cô bắt đầu gảy đàn và hát. Giọng của cô khàn khàn nhưng bài hát có âm điệu đều đều như tụng kinh không hấp dẫn lắm. Mã Tông nhận thấy những chiếc váy rộng bằng vải muslin của các cô gái mỏng đến nỗi người ta có thể thấy hết bên trong.

Từ cánh cửa mở ở phía sau xuất hiện một cô gái thứ tư, không kém hấp dẫn một cách thô tục. Cô đi chân trần và chỉ mặc một chiếc váy xếp nếp bằng lụa đã cũ. Thân hình khỏa thân của cô rất quyến rũ nhưng ngực và cánh tay của cô dính đầy bồ hóng. Hiển nhiên cô đã giúp đỡ trong nhà bếp.

Mã Tông gặp Mật Ong

Một nụ cười nhẹ xuất hiện trên khuôn mặt tròn của cô khi cô ngồi xuống cạnh Mã Tông.

Anh đặt ly rượu lên môi và nuốt một ngụm rượu nặng đến cháy cổ. Sau đó, anh nhổ vọt vào lửa và hỏi:

- Tên cô là gì, người đẹp ?

Cô ta lắc đầu và mỉm cười. Cô không hiểu tiếng Trung Quốc.

- May mắn thật, cuộc mua bán của tôi với cô gái này không bao gồm cuộc trò chuyện - Mã Tông nhận xét với hai người đàn ông đối diện.

Người cao hơn trong hai người đàn ông cười hô hố. Y hỏi một cách hung bạo:

- Tên mi là gì, người lạ?

- Tên tôi là Tông Bảo - Mã Tông trả lời - còn anh?

- Tôi được gọi là Thợ Săn - người kia trả lời - biệt hiệu của cô gái là Mật Ong. Điều gì

mang bạn đến đây?

Mã Tông nhìn y đầy ý nghĩa. Anh đặt tay lên đùi cô gái ngồi bên cạnh.

- Bạn không cần phải đến đây để làm điều đó! Thợ Săn nói với nụ cười mỉa mai.

Mã Tông cau mày giận dữ. Anh đứng dậy. Cô gái cố gắng kéo anh ngồi xuống nhưng anh gạt tay cô ra. Anh đi vòng qua bếp than và xốc lấy Thợ Săn bằng cánh tay của mình, vừa lắc vừa quát:

- Mày cho rằng mày có quyền cật vắn tao, đồ chó bản thỉu?

Thợ Săn nhìn những người khác. Tên Uigur thứ hai tập trung vào miếng thịt nướng. Chủ quầy đứng dựa vào quầy xĩa răng. Họ không tỏ ra dấu hiệu gì sẽ đến giúp đỡ y. Thợ Săn nói ử rữ: "Đừng mích lòng, Tông Bảo, tôi chỉ hỏi thế vì người Trung Quốc hiếm khi đến đây."

Mã Tông buông y ra và trở về chỗ ngồi của mình. Cô gái đưa cánh tay ôm lấy anh ta và anh vuốt ve cô trong một lúc. Sau đó anh uống cạn ly rượu trong một ngụm.

Lau miệng bằng mu bàn tay anh nói:

- Vâng, kể từ khi chúng ta tụ họp tại đây như những người bạn cũ, tôi không nhớ sau khi trả lời tất cả câu hỏi của bạn. Một vài tuần trước tôi có cuộc tranh luận thân thiện với một thành viên trong quân đội vừa nhận nhiệm vụ được ba ngày ở đây. Tôi vỗ nhẹ lên đầu anh ta và hộp sọ anh ta bị vỡ. Các nhà chức trách thường hiểu sai về sự cố như thế. Tôi nghĩ rằng tốt hơn là mình nên đi du lịch một thời gian. Bây giờ tôi có mặt tại đây và tiền của tôi sụt giảm nghiêm trọng. Nếu có bất kỳ công việc nào có thể kiếm ra tiền, tôi sẽ phục vụ bạn !

Thợ săn nhanh chóng dịch câu đó cho người đàn ông khác, một người bạn của y ngồi xỏm kế bên với cái đầu hình quả trứng. Họ nhìn và đánh giá Mã Tông.

- Không có gì để làm bây giờ, người anh em ! Thợ Săn thận trọng nói.

- Vâng - Mã Tông nói - anh nghĩ sao nếu bắt cóc một cô gái ? Mặt hàng này luôn luôn có người cần !

- Không có ở thị trấn này, người anh em - người kia nói - tất cả các nhà chứa đã có đủ người. Một vài năm trước đây, khi tuyến đường còn đi ngang qua nơi đây, đúng, khi đó người ta sẽ bỏ ra nhiều bạc cho một cô gái. Nhưng bây giờ thì không !

- Không có cô gái Trung Quốc nào trong khu này ? Mã Tông hỏi.

Thợ Săn lắc đầu.

- Không - y trả lời - nhưng có gì xấu ở cô gái ngồi cạnh anh ?

Mã Tông kéo váy của cô gái kể bên.

- Không có gì - anh trả lời - dù sao tôi cũng không phải là ngoại lệ !

- Nó chứng tỏ bạn là một người Trung Quốc kiêu căng coi thường một cô gái Uigur ! - người kia nói với vẻ gay gắt.

Mã Tông nghĩ rằng tốt hơn là không nên tranh cãi, Vì vậy anh nói:

- Không phải tôi ! Tôi thích cô gái của bạn vì phong cách của họ - và lúc này cô gái tự cố gắng thể hiện bản thân lần nữa, anh nói tiếp - họ không làm bộ tỏ ra đoan trang !

- Đúng - Thợ Săn cho biết - chủng tộc chúng tôi rất mạnh mẽ. Chúng tôi có sức mạnh tình dục hơn người Trung Quốc. Một ngày nào đó chúng tôi sẽ tràn xuống từ phía bắc và phía tây và sẽ chinh phục toàn bộ đất nước của bạn !

- Chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của tôi - Mã Tông vui vẻ nói.

Thợ Săn nhìn Mã Tông chăm chú. Sau đó y bắt đầu một câu chuyện dài với một Uigur khác. Lúc đầu người này lắc đầu dứt khoát. Sau đó hần dờng như đồng ý.

Thợ Săn đứng lên và đi đến bên Mã Tông. Y chẳng cần lịch sự đẩy cô gái đi chỗ khác và ngồi xuống bên cạnh Mã tông.

- Nghe này, người anh em - y kín đáo nói - chúng tôi có thể kiếm cho bạn một công việc tốt đẹp ! Bạn có sử dụng thành thạo các vũ khí trong quân đội ?

Mã Tông nghĩ rằng đây là câu hỏi tò mò. Anh trả lời háo hức:

- Tôi đã là người lính trong nhiều năm, bạn của tôi. Tôi sử dụng thành thạo tất cả vũ khí !

Thợ Săn gật đầu:

- Cần một chút chiến đấu ở đây - y nói - và một người đàn ông tốt cần thiết phải biết điều đó !

Mã Tông xòe tay của mình.

- Không - Thợ Săn nói - không có tiền. Nhưng khi chúng ta bắt đầu trong vài ngày tới, bạn muốn cướp bao nhiêu cũng được !

- Tôi sẵn sàng - Mã Tông la lên nhiệt tình - tôi sẽ tham gia với bạn ?

Thợ Săn lại nói chuyện với người đàn ông khác. Sau đó, y đứng lên và nói :

- Đi nào, người anh em, tôi sẽ đưa anh đến gặp thủ lĩnh của chúng tôi !

Mã Tông đứng lên và lấy áo mặc vào người. Anh cho cô gái một cái vỗ nhẹ thân tình và nói:

- Tôi sẽ trở lại, Mật Ong !

Họ rời khỏi nhà, Thợ Săn đi bộ phía trước.

Thợ Săn dẫn Mã Tông đi qua hai con hẻm tối tăm, sau đó bước vào một khu vực đồ nát. Họ dừng trước một ngôi nhà nhỏ bẩn thỉu.

Y gõ cửa, không có tiếng trả lời.

Thợ Săn nhún vai và đẩy cánh cửa mở ra, y vẫy tay cho Mã Tông đi theo.

Họ ngồi xuống trên ghế thấp bọc da cừu. Căn phòng trống trơn chỉ có một chiếc trường kỷ thấp.

- Các ông chủ sẽ quay lại sớm thôi - Thợ săn nói.

Mã Tông gật đầu và chuẩn bị cho mình một sự chờ đợi lâu.

Đột nhiên cánh cửa bật mở và một người đàn ông vai rộng chạy đến. Hắn hét lên hào hứng với Thợ Săn.

- Hắn nói liên thoảng gì thế ? - Mã Tông hỏi.

Thợ Săn có vẻ sợ hãi.

- Hắn nói rằng những tên bộ đầu đã lục soát khu phía đông !

Mã Tông nhảy lên.

- Tôi phải chuồn khỏi đây - anh kêu lên - nếu bọn chúng đến đây tôi sẽ bị bắt ! Tôi sẽ quay lại đây vào ngày mai. Làm thế nào để tôi có thể tìm được nơi này ?

Chỉ cần gặp một ai đó và nói Orolakche ! - người kia trả lời.

- Tôi chuẩn đây. Cô gái đang chờ !

Và Mã Tông chạy ra ngoài.

Anh thấy Địch công ngồi một mình trong văn phòng riêng của ông, đắm chìm trong suy nghĩ.

Khi Địch công nhìn thấy Mã Tông, ông nói với một cái cau mày:

- Tào Can và Phương đồ đầu vừa đến đây ít phút trước. Họ báo cáo rằng cuộc tìm kiếm đã thất bại. Tào Can đến Khu Nam nhưng các ông chủ tại đó nói là họ đã không mua một cô gái mới nào trong nửa năm gần đây. Người có tìm thấy một đầu mối nào của Bạch Lan ở Khu Bắc ?

- Không có bất cứ tin tức nào của cô gái bị bắt cóc - Mã Tông trả lời - nhưng tôi nghe một câu chuyện đáng ngờ.

Sau đó anh kể với Địch công về cuộc phiêu lưu vừa trải qua với Thợ Săn và Mật Ong.

Địch công lơ đãng nghe. Ông nói:

- Những tên bất lương muốn người tham gia với chúng vào một cuộc đột kích. Ta sẽ không tham gia cùng với chúng vào cuộc tấn công ấy nếu ta là người.

Mã Tông lắc đầu nghi ngờ nhưng quan án tiếp tục:

- Sáng mai ta muốn người đi cùng ta và lão Hồng đến thăm viếng khu vườn của thống đốc Vũ. Tối mai người sẽ đến Khu Bắc một lần nữa và cố gắng tìm hiểu thêm về tên cầm đầu của những kẻ bất lương ấy.

Chương XVII

Bà Vũ lần thứ hai đến tòa án Một khám phá kỳ lạ tại dinh thự cũ

Địch công đặt ra kế hoạch thăm khu vườn của Thống đốc Vũ vào buổi sáng sớm. Tuy nhiên, sau khi ông uống xong buổi trà sáng của mình thì lão Hồng thông báo là bà Vũ và đứa con trai Vũ San của bà đã đến gặp quan án theo yêu cầu.

Địch công gọi họ đến trước mặt mình.

Vũ San cao lớn hơn so với tuổi của mình. Anh có một khuôn mặt cởi mở và thông minh, một phong thái tự tin trước mặt quan án.

Quan án mời bà Vũ và con trai ngồi trước bàn làm việc của mình. Sau vài câu chào hỏi xã giao thông thường ông nói:

- Ta rất tiếc, thưa phu nhân, vì áp lực công việc và những chuyện xảy ra gần đây đã ngăn cản ta dành nhiều thời gian cho trường hợp của bà mặc dù ta rất thích trường hợp này. Ta đã không thành công trong việc tìm hiểu câu đố bí ẩn từ bức tranh của Thống đốc. Tuy nhiên, ta có cảm giác rằng nếu ta biết thêm về tình hình chung của gia đình phu nhân lúc người chồng quá cố của bà vẫn còn sống, ta sẽ có một cái nhìn tốt hơn để giải quyết vấn đề. Do đó, ta muốn hỏi bà một số câu hỏi, để gợi ý cho ta.

Bà Vũ cúi đầu.

- Đầu tiên - ông tiếp tục - ta tự hỏi về thái độ của Thống đốc già về đứa con trai cả của mình, Vũ Kỳ. Theo lời khai của bà thì Vũ Kỳ là một người đàn ông nhẩn tâm. Đã có bao giờ Thống đốc nhận ra đứa con trai của mình là một người độc ác ?

- Đó là điều làm cho tôi khó hiểu. - bà Vũ trả lời - Cho đến trước khi cha anh ta qua đời, Vũ Kỳ cư xử vô cùng đúng mực. Tôi không bao giờ có thể tưởng tượng là anh ta lại có thể tàn ác như anh ta đã thể hiện sau đó. Chồng tôi luôn luôn nói với tôi về sự chu đáo của Vũ Kỳ, ông nói Vũ Kỳ là người siêng năng và đã giúp đỡ ông tuyệt vời trong việc quản lý các tài sản của gia đình. Và Vũ Kỳ đối xử với tôi như một người con gương mẫu, cố gắng thể hiện bản thân như những gì cha anh hằng mong ước.

- Bây giờ, thưa bà - Địch công tiếp tục - ta muốn bà cho biết tên một vài người bạn của Thống đốc tại Lan Phương.

Bà Vũ do dự, sau đó trả lời:

- Thống đốc không thích có bạn, thừa đại nhân. Ông sử dụng thời gian mỗi buổi sáng cho công việc đồng áng. Vào buổi chiều, ông vào mê cung và ở lại đó một giờ hoặc lâu hơn.

- Bà đã bao giờ đi vào bên trong mê cung? Quan án ngắt lời.

Bà Vũ lắc đầu.

- Không - bà nói - Thống đốc luôn nói rằng nơi đó quá ẩm ướt. Sau đó ông uống trà tại ngôi đình trong vườn phía sau biệt thự. Ông đọc một cuốn sách hoặc vẽ tranh. Tôi có biết bà Lý, bà ấy đúng là một họa sĩ nghiệp dư đầy tài năng. Thống đốc thường mời bà Lý đến ngôi đình và thảo luận về những bức tranh của ông.

- Bà Lý vẫn còn sống ? Định công hỏi.

- Vâng, tôi nghĩ thế. Trước đây bà ta sống không xa ngôi biệt thự của chúng tôi. Bà thường đến gặp tôi. Bà là một phụ nữ rất tốt bụng, đã bắt hạnh mất đi người chồng chỉ một thời gian ngắn sau cuộc hôn nhân của họ. Có lần tôi gặp bà khi bà đi ngang qua những cánh đồng lúa gần trang trại của chúng tôi và bà ấy có vẻ để ý đến tôi. Sau khi Thống đốc cưới tôi, bà ta vẫn giữ tình bạn với tôi và Thống đốc khuyến khích chuyện này.

Thống đốc rất quan tâm đến tôi, thừa đại nhân ! Ông hiểu rằng tôi là bà chủ của một ngôi biệt thự to lớn với đầy đủ những con người mà tôi không quen biết trước đó, và đôi khi tôi cảm thấy cô đơn. Tôi biết rằng vì lý do này ông đã khuyến khích bà Lý đến thăm tôi thường xuyên, mặc dù như một quy luật, ông không thích có khách.

- Bà Lý có cắt đứt quan hệ với phu nhân sau khi Thống đốc chết đi ? Định công hỏi.

Bà Vũ đỏ mặt.

- Không - bà nói - đó hoàn toàn là lỗi của tôi khi sau đó tôi không gặp lại bà ấy lần nào. Sau khi Vũ Kỳ trục xuất tôi ra khỏi biệt thự tôi cảm thấy nhục nhã và xấu hổ, tôi quay về sống tại nông trại của cha tôi. Tôi đã không bao giờ gặp lại bà Lý.

Quan án thấy rằng bà đã vô cùng xúc động, ông vội vàng hỏi:

- Vì vậy, Thống đốc không có một người bạn nào tại Lan Phương?

Bà Vũ tự chủ lại. Bà gật đầu và nói:

- Chồng tôi thích sống một mình. Tuy nhiên, có một lần ông nói với tôi rằng ở một nơi nào đó trong vùng núi gần thị trấn có một người bạn già rất thân thiết của ông sinh sống.

Định công nghiêng người về phía trước và háo hức hỏi:

- Người đó là ai, thưa phu nhân?

- Thống đốc không bao giờ đề cập đến tên người ấy, nhưng tôi có cảm tưởng rằng người ấy có tầm ảnh hưởng to lớn đến sự quan tâm và yêu mến của ông.

Địch công xụ mặt xuống.

- Điều này rất quan trọng, thưa phu nhân. Hãy cố gắng nghĩ lại xem bà có thể nhớ ra thêm một điều gì đó về người bạn này.

Bà Vũ từ từ uống trà sau đó nói:

- Tôi nhớ rằng ông ta đã gặp Thống đốc một lần, bởi vì đó là một sự xuất hiện đặc biệt. Chồng tôi tiếp các nông dân làm thuê cho mình mỗi tháng một lần. Tất cả những người muốn khiếu nại hay cần tư vấn có thể đến gặp ông vào ngày hôm đó.

Có lần một nông dân già đứng đợi Thống đốc trong sân. Ngay khi vừa nhìn thấy người đó, Thống đốc vội vàng chạy đến và cúi chào rất trân trọng. Ông dẫn người nông dân đó đến thư viện của mình và nói chuyện với ông ta trong vài giờ. Tôi nghĩ rằng đó là người bạn của Thống đốc, một người ẩn dật. Tôi không bao giờ hỏi về người ấy.

Địch công vuốt râu của mình.

- Ta cho rằng - ông nói sau khi tạm dừng giây lát - phu nhân có giữ một sổ bản viết tay được viết bởi chồng mình ?

Bà Vũ lắc đầu.

- Khi Thống đốc cưới tôi - bà nói đơn giản - tôi không biết đọc cũng chẳng biết viết. Chính ngài đã dạy tôi một chút, nhưng tất nhiên tôi không bao giờ tiến bộ đến mức có thể đánh giá được thư pháp. Chắc chắn là có một sổ mẫu thư pháp của Thống đốc trong biệt thự của Vũ Kỳ. Đại nhân có thể hỏi anh ta.

Địch công đứng dậy.

- Ta cảm thông với những lo lắng mà phu nhân phải chịu. Hãy yên tâm là ta sẽ làm hết sức để khám phá những thông điệp bí ẩn trong bức tranh của Thống đốc. Hãy để ta chúc mừng phu nhân về đứa con trai của bà. Anh ta dường như là một thanh niên rất thông minh.

Bà Vũ và Vũ San đứng lên và cúi chào. Sau đó, lão Hồng tiễn họ ra về.

Khi quay trở lại ông cho biết:

- Thật vô dụng, thừa đại nhân, đúng là khó khăn để tìm một mẫu chữ viết tay của Thống đốc. Có lẽ chúng ta nhờ viên Thư ký tại kinh thành , chắc chắn tại đó phải có nhiều bản tấu chương của Thống đốc.

- Điều đó sẽ mất vài tuần - quan án trả lời - có lẽ bà Lý có một bức tranh trên đó có chữ viết của Thống đốc. Cố gắng tìm ra bà ấy và nơi bà ấy đang sống. Những thông tin về người ẩn sĩ già bạn của Thống đốc Vũ là quá mơ hồ và ta có rất ít hy vọng có thể tìm thấy ông ta. Có lẽ ông ta đã chết.

- Đại nhân có muốn nói về trường hợp của Đinh Cần chiều nay ? viên chấp sự hỏi.

Đêm trước khi Định công đã thốt lên nhận xét về bài thơ của Đinh Cần và sau đó không nói gì thêm về khám phá của ông nên lão Hồng tò mò muốn biết.

Định công im lặng trong một lúc. Sau đó ông đứng lên và nói:

- Để cho ông biết sự thực, chấp sự, ta vẫn chưa muốn. Hãy để điều đó lại sau khi chúng ta trở về từ chuyến thám hiểm khu vườn của Thống đốc. Hãy đi ra xem kiệu của ta đã sẵn sàng chưa và gọi Mã Tông !

Lão Hồng biết rằng không nên cố nài nỉ nữa. Ông ra ngoài và thấy kiệu của Định công đã sẵn sàng với sáu người khiêng.

Quan án lên kiệu của mình, Mã Tông và lão Hồng cũng lên ngựa.

Họ rời khỏi thị trấn bằng cửa phía đông và di chuyển dọc theo con đường hẹp xuyên qua những cánh đồng lúa.

Khi họ đi đến vùng núi, Mã Tông hỏi đường một nông dân. Ông ta khuyên họ nên đi theo con đường đầu tiên bên phải.

Con đường mòn này đã bị bỏ hoang nhiều năm. Cỏ dại và cây bụi mọc che lấp cả con đường, chỉ còn một lối mòn ở giữa là còn nhận thấy lờ mờ.

Người khiêng kiệu hạ kiệu xuống, Định công bước ra ngoài.

- Chúng ta tốt hơn nên đi bộ, thừa đại nhân! - Mã Tông nhận xét - kiệu không thể đi qua đây.

Nói xong, anh cột dây cương ngựa vào một cái cây. Lão Hồng làm theo.

Họ đi theo một con đường duy nhất, quan án dẫn đầu.

Sau nhiều ngã rẽ, họ bất ngờ khi thấy cánh cửa lớn của ngôi nhà. Cánh cửa đôi đã từng được sơn phủ bằng vàng và sơn mài màu đỏ nhưng bây giờ đã mất cánh cửa bên trái và cánh cửa còn lại đã bị nứt vỡ. Một ô cửa treo lỏng lẻo.

- Bất cứ ai cũng có thể đi đến đây - quan án ngạc nhiên nói.

- Tuy nhiên, không có nơi nào an toàn hơn ở Lan Phương ! - lão Hồng nhận xét - ngay cả những tên cướp táo bạo nhất cũng không dám vượt qua cánh cửa này. Đây là căn nhà bị ma ám.

Quan án đẩy cánh cửa ọp ẹp ra và bước vào nơi đã từng là một khu vườn xinh đẹp.

Bây giờ nó là một vùng hoang dã. Rễ của cây tuyết tùng cao vút đã phá vỡ đá lát đường và những bụi cây mọc dày đặc che khuất lối vào. Một sự im lặng bao trùm khắp nơi. Ngay cả những con chim cũng không cất tiếng.

Con đường dường như biến mất vào một lùm cây. Mã Tông phải vạch những tán lá dày cho quan án đi qua. Họ nhìn thấy một dinh thự đồ nát bao quanh bởi một sân hiên rộng.

Đó là một tòa nhà một tầng, khá rộng rãi và rất ấn tượng trước mắt mọi người. Mái nhà đã hỏng một số nơi, gió mưa đã tàn phá các chạm khắc bằng gỗ trên cửa ra vào và các cây cột.

Mã Tông bước lên sân thượng đồ nát và nhìn quanh. Chẳng thấy bóng ai.

- Khách đã đến ! - anh hét lên bằng giọng rất to.

Tiếng vang là câu trả lời duy nhất.

Họ tiến vào sảnh chính.

Thạch cao bong ra từ các bức tường. Một vài mảnh đồ nội thất bị gãy nằm trong góc phòng.

Mã Tông hét lên một lần nữa. Nhưng vẫn không có câu trả lời. Định công cẩn thận ngồi vào một chiếc ghế cũ. Ông nói:

- Hai người tốt hơn đi nhìn quanh một vòng. Các người có thể tìm thấy một đôi vợ chồng già làm việc trong khu vườn phía sau nhà.

Định công khoanh tay lại. Một lần nữa ông ngạc nhiên trước sự im lặng kỳ lạ của nơi này.

Đột nhiên ông nghe tiếng chân chạy.

Mã Tông và lão Hồng chạy ào vào đại sảnh.

- Đại nhân - Mã Tông thở dốc - chúng tôi tìm thấy thi thể của đôi vợ chồng già !

- Ah - Địch công xác nhận - người chết không làm hại ai. Nào chúng ta đến nhìn xem nào.

Họ dẫn quan án đi qua một hành lang tối lờ mờ. Nó dẫn đến một khu vườn khá lớn được bao quanh bởi những cây thông già. Một cái đình hình bát giác nằm giữa khu vườn.

Mã Tông lặng lẽ chỉ một cây mộc lan đang nở rộ hoa trong góc vườn.

Địch công đi xuống cầu thang của sân thượng và bước qua đám cỏ cao. Trên một chiếc giường tre, ngay dưới gốc cây mộc lan ông nhìn thấy hài cốt của hai người.

Các thi thể phải nằm đó được vài tháng. Những cái xương quăn lầy nhau, áo quần rách rưới và mục nát. Những sợi tóc hoa râm gắn liền với hai chiếc sọ trần. Họ nằm cạnh nhau, tay người này đặt trên ngực người kia.

Địch công cúi xuống và xem xét kỹ lưỡng hai thi thể một cách chăm chú.

- Dường như đối với ta - ông nói - rằng hai người già đã chết một cái chết tự nhiên, ta nghĩ rằng khi một người trong số họ đã qua đời vì yếu đuối và tuổi già, người còn lại đã nằm xuống kế bên và cùng chết.

Ta có trách nhiệm kêu các bộ đầu mang hai thi thể này về tòa án để khám nghiệm tử thi. Nhưng ta không mong đợi có bất kỳ khám phá thú vị nào.

Mã Tông lắc đầu thất vọng.

- Nếu có bất kỳ thông tin nào có thể tìm thấy ở đây - anh nhận xét - chúng ta phải tìm ra nó bằng chính bản thân chúng ta !

Địch công đi ngang qua cái đình bát giác.

Những tấm rèm với hoa văn phức tạp trên các cửa sổ đã nói lên rằng trước đây nó là một nơi rất thanh lịch. Bây giờ còn lại gì ngoài các bức tường trống trơn và một cái bàn lớn.

- Nơi đây - Địch công cho biết - Thống đốc già đã dùng nó để vẽ và đọc sách. Ta tự hỏi cánh cổng phía sau hàng rào dẫn đến đâu.

Họ bỏ lại cái đình bát giác và tản bộ qua cánh cửa bằng gỗ. Mã Tông đẩy nó mở ra. Họ

thấy mình trong một sân lát đá bao quanh bởi hàng rào.

Ở phía trước, một cánh cổng bằng đá hiện ra lò mờ tương phản với màu xanh lá cây của những tán lá. Những mái cong được trang trí bằng gạch men xanh. Bên trái và bên phải là một bức tường cao bằng những bụi cây rậm rạp và cây trồng chen khít với nhau. Địch công nhìn lên phiến đá có khắc chữ được gắn bằng thạch cao bên trên cổng.

Ông quay lại và nói với những người đồng hành:

- Đây rõ ràng là lối vào mê cung nổi tiếng của Thống đốc. Hãy nhìn những câu thơ viết trên đó:

"Con đường uốn khúc vòng qua vòng lại

Dài hơn trăm dặm đường

Tuy nhiên đường vào trái tim một người

Ngắn hơn một phần ngàn của một ly"

Lão Hồng và Mã Tông nhìn chăm chú. Dòng chữ được viết bằng lối chữ thảo.

- Tôi không thể nhận ra bút pháp đó - lão Hồng kêu lên.

Địch công dường như không nghe thấy. Ông đứng đó nhìn mê mẩn dòng chữ.

- Đó là thư pháp tuyệt vời nhất mà ta từng thấy! - ông thở dài - thật không may là chữ ký đã bị rêu che phủ. Ta khó đọc được nó. Đúng, đó là " Ân sĩ mặc áo lông hạc " . Một cái tên kỳ lạ !

Địch công suy nghĩ một lát, sau đó ông tiếp tục:

- Ta không nhớ đã bao giờ nghe tên một người như thế. Nhưng bất cứ ông ta là ai, người đàn ông đó viết thư pháp tuyệt vời ! Nhìn thấy cách viết như thế, bạn của tôi, ta mới hiểu lý do tại sao người xưa ca ngợi thư pháp tuyệt vời bằng cách so sánh nó như sau " Sự uyển chuyển của một con phụng khi đang múa và sự mạnh mẽ của con rồng uốn lượn trong mưa và sấm sét" !

Địch công bước qua cánh cửa tò vò, vẫn lắc đầu trong sự ngỡ ngàng.

- Đưa tôi một bản chữ viết tay mà một người đàn ông có thể đọc được - Mã Tông thì thầm với lão Hồng.

Phía trước là một hàng cây tuyết tùng, khoảng trống giữa thân cây được lấp đầy bằng những tảng đá lớn và cây bụi gai góc. Các ngọn cây giao nhau ở trên cao, được chiếu sáng bởi mặt trời.

Không khí tràn ngập mùi lá cây mục nát.

Bên phải hai cây thông đứng chầu đầu nhau tạo thành một cánh cửa tự nhiên. Ở chân một cây thông có phiến đá với dòng chữ " Lối vào ". Con đường hầm ẩm ướt tối mờ đi thẳng vào sau đó biến mất trong một khúc quanh.

Sau khi nhìn vào con đường hầm xanh, Địch công đột nhiên cảm thấy một nỗi sợ hãi kỳ lạ.

Ông từ từ quay lại. Bên trái, ông thấy một đường hầm khác. Một số tảng đá lớn xếp chồng lên giữa các cây tuyết tùng. Một hòn đá có dòng chữ " Lối ra ".

Mã Tông và lão Hồng đứng đằng sau quan án. Họ không nói một lời. Họ cũng cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ, nguy hiểm đến tính mạng của nơi đây.

Địch công lại nhìn vào lối vào. Đường hầm dường như thở ra một luồng hơi lạnh trong không khí. Quan án cảm thấy xương sống lạnh toát. Tuy nhiên không khí vẫn bình thường. Không một chiếc lá nào di chuyển.

Địch công muốn quay đi nơi khác nhưng dường như đường hầm thôi miên ông. Ông cảm thấy một thôi thúc buộc ông phải đi vào. Ông nghĩ rằng mình vừa nhìn thấy hình dáng cao gầy của vị Thống đốc già thấp thoáng trong màu xanh mờ cạnh khúc quanh vẫy tay gọi ông.

Với một nỗ lực rất lớn quan án đã làm chủ được bản thân. Để giải thoát ra khỏi bầu không khí ma quái, ông buộc mình phải nhìn xuống mặt đất phủ một lớp dày lá cây mục nát.

Đột nhiên trái tim ông chùng xuống. Ở giữa vũng bùn ngay trước chân ông, ông nhìn thấy dấu vết của một bàn chân nhỏ, hướng về phía đường hầm. Những dấu vết kỳ lạ này dường như ra lệnh cho ông phải đi vào mê cung.

Địch công thở ra một tiếng dài, sau đó quay lại đột ngột. Ông thản nhiên nói:

- Phải, chúng ta tốt hơn không nên liều lĩnh đi vào mê cung này nếu không chuẩn bị đầy đủ !

Sau khi nói xong ông đi qua cánh cửa tò vò, vượt qua sân lát đá và quay trở lại khu vườn. Chưa bao giờ ông cảm thấy ánh nắng mặt trời lại ấm áp như thế.

Địch công nhìn lên một cây tuyết tùng khổng lồ đứng cao hơn các cây thông. Ông nói với Mã Tông:

- Ta muốn có ít nhất một ý tưởng cơ bản về kích thước và hình dạng của mê cung này. Chúng ta không cần phải đi vào bên trong để biết được điều đó. Nếu người leo lên cây này, người sẽ có thể nhìn toàn bộ khu vực.

- Điều đó dễ thôi ! Mã Tông kêu lên.

Anh nói lỏng thắt lưng và cởi áo khoác ngoài của mình. Sau đó anh nhảy lên và bắt đầu leo từ những nhánh thấp nhất. Anh kéo mình lên và chẳng mấy chốc biến mất giữa những tán lá dày.

Địch công và lão Hồng ngồi xuống trên một cái cây gãy. Chẳng ai nói lời nào.

Họ nghe thấy một âm thanh từ bên trên, Mã Tông nhảy xuống. Anh nhìn một cách buồn bã và rơi một giọt nước mắt.

- Tôi đã leo lên đến đỉnh, thưa đại nhân - anh nói - từ đó tôi có thể nhìn thấy mê cung. Nó hình tròn và mở rộng ra, có lẽ hàng dặm, kéo dài đến tận chân núi. Tôi không thể khám phá ra thiết kế của nó. Ngọn cây mọc khắp nơi và tôi chỉ có thể thấy một đoạn ngắn của con đường. Đây đó trong mê cung có vàng sáng hắt lên. Tôi tự hỏi có lẽ bên trong có một số ao hồ nước đọng.

- Người có thấy gì giống như mái nhà của đình hóng mát hay ngôi nhà nhỏ ? quan án hỏi.

- Không - Mã tông trả lời - tôi chỉ thấy một biển màu xanh của ngọn cây !

- Ta thật là tò mò - Địch công trầm ngâm - khi Thống đốc đã dành rất nhiều thời gian của mình trong mê cung đó. Ta mong rằng phải có thư viện hoặc phòng nhỏ bên trong đó.

Quan án đứng lên và kéo thẳng áo của mình.

- Bây giờ chúng ta xem kỹ hơn dinh thự của ông ta - ông nói.

Họ băng qua cái đình bát giác và hai bộ hài cốt vẫn còn dưới gốc cây mọc lan. Sau đó họ lên sân thượng.

Họ kiểm tra một số phòng lớn và nhỏ trống rỗng. Hầu hết các đồ gỗ đã bị mục nát, những viên gạch rơi khỏi bức tường thạch cao.

Khi quan án bước vào một hành lang mờ tối, Mã Tông dẫn đầu phía trước kêu lên:

- Đây có một cánh cửa đóng lại, thưa đại nhân !

Địch công và lão Hồng đi tới chỗ anh ta. Mã Tông chỉ vào một cánh cửa gỗ lớn đã được

sửa chữa hoàn hảo.

- Đây là cánh cửa đầu tiên chúng ta tìm thấy tại nơi này được đóng lại - lão Hồng nhận xét.

Mã Tông dùng vai đẩy nó và gần như ngã nhào vào trong. Cánh cửa bật mở trơn tru trên các bản lề được tra dầu.

Địch công bước vào trong.

Căn phòng chỉ có một cửa sổ, đã bị chắn bởi chấn song sắt. Căn phòng trống rỗng chỉ có một cái giường tre thô kệch ở góc nhà. Sàn nhà được quét sạch sẽ.

Lão Hồng bước vào phòng và đi về phía cửa sổ có chấn song.

Mã Tông vội vàng bước ra khỏi phòng.

Kể từ sau cuộc phiêu lưu của chúng ta dưới quả chuông đồng (xem truyện " Bí mật quả chuông ") - anh nói với Địch công từ bên ngoài - tôi rất thận trọng với không gian đóng kín. Trong khi đại nhân và lão Hồng vào bên trong, tôi sẽ đứng ở hành lang bên ngoài canh gác không để cánh cửa đóng lại nhốt đại nhân bên trong!

Địch công mỉm cười chán chường.

Sau khi quan sát cánh cửa có chấn song và trần nhà cao, ông nhận xét:

- Người nói rất đúng, Mã Tông. Khi cánh cửa bị khóa, chúng tôi không dễ gì thoát ra khỏi căn phòng này !

Cảm thấy mặt tre mịn của chiếc giường không một hạt bụi, ông nói thêm:

- Cách đây không lâu đã có ai đó sống tại đây !

- Một nơi ẩn náu không tồi - lão Hồng nhận xét - đây có thể coi như sào huyệt của một tên tội phạm !

- Một tội phạm hoặc một tù nhân - Địch công trầm ngâm nói.

Sau đó ông ra lệnh cho lão Hồng niêm phong cánh cửa.

Họ kiểm tra các phòng khác nhưng không phát hiện thêm điều gì. Khi đến trưa, Địch công quyết định quay trở lại tòa án.

Chương XVIII

Địch công quyết định hỏi ý kiến một ẩn sĩ già Mã Tông bắt được người đàn ông trong Tháp Trống

Khi họ trở về huyện đường Địch công ngay lập tức triệu tập Phương đô đầu. Ông ra lệnh cho Phương cùng với 10 bộ đầu và hai chiếc cang đến dinh thự trong vườn để lấy những gì còn lại của người gác cửa và vợ ông ta.

Sau đó quan án dùng cơm trưa trong văn phòng riêng của mình.

Trong khi đang ăn, ông ra lệnh gọi người đứng đầu của Cục lưu trữ. Đó là một người đàn ông hơn 60 tuổi, là người được ông chủ hiệu buôn tơ lụa gởi đến cho ông. Ông ta là người buôn tơ lụa đã về hưu và đã sống cả cuộc đời mình tại Lan Phương.

Sau khi Địch công ăn xong bát canh, ông hỏi:

- Ông đã bao giờ nghe nói về một học giả già của huyện này đã sử dụng bút danh "Ẩn sĩ mặc áo lông hạc" ?

Người này đáp:

- Tôi cho rằng đại nhân muốn nói đến "Bạch Hạc Cư Sĩ" ?

- Cũng có thể là người đàn ông đó - Địch công nói - ông ta phải sống ở nơi nào đó bên ngoài thị trấn.

- Đúng - người kia trả lời - đó là Bạch Hạc Cư Sĩ, như ông thường được gọi. Ông là một ẩn sĩ và sống ở vùng núi bên ngoài cổng thành phía nam của thị trấn nếu như tôi nhớ không lầm. Không ai biết ông ta bao nhiêu tuổi.

- Ta muốn gặp ông ấy - Địch công nói.

Viên thủ thư già có vẻ nghi ngờ.

- Đó là một đề nghị khó khăn, thưa đại nhân - ông nhận xét - vị ẩn sĩ già không bao giờ rời khỏi thung lũng nằm sâu trong núi nơi ông ta sống và không muốn tiếp ai. Tôi đã không biết ông ta vẫn còn sống nếu không phải tuần rồi tôi nghe hai tiểu phu nói rằng thấy ông đang làm việc trong khu vườn của ông. Ông là một người đàn ông rất khôn ngoan và thông thái, thưa đại nhân. Một số người thậm chí còn nói rằng ông đã phát hiện ra thuốc trường sinh và sẽ sớm rời khỏi thế giới này như một vị tiên.

Địch công chậm rãi vuốt bộ râu dài của mình.

- Ta đã nghe nhiều câu chuyện - ông nói - về những ẩn sĩ như thế. Thông thường họ chẳng là gì mà chỉ là những người đàn ông vô cùng lười biếng và dốt nát. Tuy nhiên ta đã nhìn thấy một mẫu thư pháp của người đàn ông này, nó hoàn toàn vượt trội. Ông ta có thể là ngoại lệ. Đi đến nơi đó như thế nào ?

- Đại nhân sẽ phải đi bộ rất nhiều trên đường đến đó - viên thủ thư trả lời - con đường núi dốc và hẹp đến một chiếc kiệu nhỏ cũng khó vượt qua.

Khi Địch công cảm ơn và tiễn người thủ thư ra về thì Triệu Thái bước vào. Anh có vẻ lo âu.

- Ta tin rằng không có gì bất ổn trong dinh thự của Chiến, Triệu Thái? - Quan án hỏi đầy lo lắng.

Triệu Thái ngồi xuống và vân vê ria mép, sau đó anh nói:

- Thật là khó nói, thưa đại nhân, để giải thích rằng có một sự thay đổi trong thái độ của những người lính. Tôi cảm nhận nó chủ yếu bằng trực giác. Trong hai ngày gần đây tôi cảm thấy có điều gì đó khác lạ nơi những người đàn ông này.

Tôi đã kiểm tra nơi hạ sĩ Linh và thấy rằng anh ta cũng lo lắng. Anh nói với tôi rằng có một số binh sĩ dường như tiêu nhiều tiền hơn mọi khi, hình như họ có một khoản thu nhập từ đâu đó.

Địch công chăm chú lắng nghe.

- Điều này có vẻ nghiêm trọng, Triệu Thái - ông chậm rãi nói - hãy lắng nghe một câu chuyện kỳ lạ của Mã Tông!

Mã Tông một lần nữa kể lại những gì anh nghe nói tại Khu Bắc.

Triệu Thái lắc đầu.

- Tôi lo sợ rằng sự cố này có ý nghĩa nào đó, thưa đại nhân! Mưu mẹo của chúng ta tạo ra một trung đoàn tượng tượng đi tuần tra biên giới đã đem lại hai vấn đề. Một mặt, nó cho phép chúng ta lật đổ tên Chiến và đồng bọn của hắn. Mặt khác, nó làm cho các bộ tộc man rợ lập kế hoạch đột kích thị trấn này và họ sẽ hành động ngay bây giờ hoặc không bao giờ, trước khi quân đội đến đồn trú tại đây.

Địch công vuốt râu của mình.

- Một cuộc tấn công của lũ man rợ vào thị trấn chúng ta là giọt nước làm tràn ly - ông kêu

lên giận dữ - chúng ta đã có đủ khó khăn trong tay rồi. Ta nghi ngờ rằng những rắc rối này được kẻ bí ẩn đứng sau Chiến Môn chỉ đạo. Có bao nhiêu người đàn ông mà người nghĩ rằng chúng ta có thể tin tưởng?

Triệu Thái trầm ngâm suy nghĩ. Sau đó anh nói:

- Tôi nghĩ không hơn 50 người, thưa đại nhân!

Tất cả đều im lặng.

Đột nhiên Dịch công nắm mạnh tay trên bàn.

- Nhưng vẫn chưa phải là quá muộn - ông kêu lên - từ nhận xét của người về mưu mẹo làm phát sinh ra hai vấn đề, Triệu Thái, đã cho ta một ý tưởng.

Mã Tông, chúng ta phải ngay lập tức tìm hiểu về tên lưu manh Uigur mà người đã gặp đêm qua. Người có thể bắt giữ tên này mà không thu hút sự chú ý của người dân tại đó?

Mã Tông có vẻ hài lòng. Anh đặt bàn tay to lớn của mình trên đầu gối và nói với nụ cười:

- Trong ánh sáng ban ngày không phải là thời điểm thích hợp để làm một việc như thế, thưa đại nhân, nhưng vẫn có thể thực hiện được!

- Hãy đến đó ngay lập tức cùng với Triệu Thái - quan án ra lệnh - nhưng hãy nhớ rằng đây là một vụ bắt giữ bí mật. Nếu người cảm thấy rằng không thể bắt được hắn mà không để ai hay biết, người phải rời bỏ hắn ta và quay về đây!

Mã Tông gật đầu. Anh đứng dậy và vẫy Triệu Thái theo mình.

Họ đi đến khu nhà của các vệ sĩ và ngồi xuống một góc. Ở đó, họ thì thầm trao đổi với nhau. Sau đó Mã Tông rời khỏi huyện đường một mình.

Anh đi vòng quanh tòa án và thong dong bước trên đường phố chính dẫn đến cổng thành phía bắc. Anh đứng một lúc trước một quán ăn nhỏ và đẩy cửa bước vào.

Mã Tông đã có lần đến đây. Người quản lý nhận ra và gọi tên anh.

- Tôi muốn có một bữa ăn trưa trong căn phòng nhỏ trên lầu ! Mã Tông nói và bước lên cầu thang.

Trên tầng hai anh tìm thấy một phòng trống. Khi anh gọi bữa ăn trưa cho mình thì cửa mở và Triệu Thái bước vào. Anh ta vào quán ăn bằng cửa sau.

Mã Tông vội vàng cởi áo khoác ngoài và mũ trên người đưa cho Triệu Thái. Trong khi Triệu Thái mặc vào, anh vò tóc mình rối lên và buộc nó bằng một miếng vải bần. Anh nhét vạt áo vào thắt lưng và xắn tay áo lên. Sau khi chào từ biệt vội vàng, anh rời khỏi phòng.

Bước rón rén xuống cầu thang, anh đi vào bếp.

- Mày không có một cái bánh dầu à, thằng mập khốn kiếp ! - Anh quát người đầu bếp thân thể đẫm mồ hôi cạnh bếp lửa.

Đầu bếp nhìn lên. Khi nhìn thấy tên côn đồ thô lỗ, ông vội vàng lấy cái bánh bột đang chiên trên chảo đưa cho Mã Tông.

Mã Tông lẩm bẩm điều gì đó, lấy bánh và rời khỏi nhà bếp bằng cửa sau.

Tầng trên Triệu Thái bắt đầu bữa ăn trưa của mình. Nhìn thấy chiếc áo khoác màu nâu quen thuộc và cái mũ nhọn màu đen của công sai huyện đường, những người phục vụ anh ta không nhận ra rằng đây không phải là người đàn ông lúc nãy bước vào quán ăn.

Triệu Thái lặng lẽ rời khỏi quán ăn lúc người quản lý đang bận rộn.

Trong khi chờ đợi, Mã Tông đã tản bộ ra khu chợ gần Tháp Trống.

Anh lảng vảng gần các người bán hàng rong trên đường sau đó đi về phía tháp.

Khu vực phía dưới Tháp Trống vắng tanh. Vào những ngày mưa các người bán hàng thường tận dụng mái vòm để bày hàng nhưng bây giờ họ thích bày dưới ánh sáng mặt trời hơn.

Mã Tông nhìn qua vai anh. Khi thấy không ai chú ý đến mình anh liền nhanh chóng bước vào trong. Anh trèo lên cầu thang dẫn lên tầng hai.

Đây là một gác xép với những cánh cửa sổ lớn ở bốn mặt. Những ngày thời tiết oi bức đôi khi có vài người đến đây hóng gió nhưng hiện tại chẳng có ai. Cầu thang dẫn lên tầng ba đã bị chặn lại bởi một cánh cửa gỗ. Không có khóa trên cửa. Nó được đóng lại bằng một chốt cửa bằng sắt trên đó đóng dấu niêm phong của tòa án.

Mã Tông bình tĩnh phá dấu niêm phong và mở chốt cửa. Sau đó anh leo lên tầng ba.

Một cái trống tròn khổng lồ đặt trên bệ giữa sàn gỗ. Nó bị bao phủ bởi lớp bụi dày. Trống chỉ được đánh lên trong trường hợp khẩn cấp để cảnh báo người dân. Rõ ràng nó không được sử dụng trong nhiều năm qua.

Mã Tông gạt đầu. Anh nhanh chóng đi xuống và đóng cửa gỗ lại. Anh nhìn quanh quan sát.

Khi chắc rằng không có ai theo dõi mình, anh lén đi về phía Khu Bắc.

Trong ánh sáng ban ngày Khu Bắc nhìn còn tàn tạ hơn là ban đêm. Không thấy bóng một ai. Rõ ràng mọi người còn ngủ sau một đêm thác loạn.

Mã Tông lang thang một lúc nhưng anh không thể xác định vị trí ngôi nhà mà anh đã đến hôm qua.

Anh đẩy một cánh cửa ngẫu nhiên. Một cô gái ăn mặc cầu thả nằm trên chiếc ghế dài bằng gỗ.

Anh cho chiếc ghế một cú đá. Cô gái từ từ lồm cồm bò dậy. Cô rầu rĩ nhìn Mã Tông và bắt đầu gãi đầu của mình.

Mã Tông nói thô lỗ:

"Orolakchee!"

Đột nhiên cô gái linh hoạt hẳn. Cô nhảy xuống khỏi ghế dài và biến mất vào bức rèm phía sau. Cô xuất hiện cùng với một thằng nhóc bần thủ. Chỉ vào Mã Tông cô nói chuyện với thằng nhóc. Sau đó cô nói một câu gì đó với Mã Tông. Anh gật đầu háo hức mặc dù trong bụng thầm nghĩ " Tao hiểu chết liền".

Thằng nhóc ra hiệu cho Mã Tông. Nó chạy ra đường phố, Mã Tông chạy theo sát gót.

Thằng nhóc đi vào khoảng không gian hẹp giữa hai ngôi nhà, Mã Tông gặp khó khăn trong việc ép thân thể to lớn của mình đi qua. Khi anh đi ngang bên dưới một cửa sổ nhỏ mở rộng khoảng hai tấc vuông, anh thầm nghĩ nếu có ai đó bên trong chọn thời điểm này để đập bể đầu anh thì anh chết chắc.

Một móng tay xé áo anh. Mã Tông đứng đó buồn bã rơi nước mắt. Sau đó, anh nhún vai, tất cả những điều này bổ sung cho việc giả dạng của anh.

Đột nhiên anh nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng kêu gọi từ trên cao:

- Tông Bảo, Tông Bảo !

Anh nhìn lên, cô gái tên Mật Ong nhìn ra ngoài trên cánh cửa sổ nhỏ phía trên đầu.

- Cô thế nào, cô gái của tôi ? - Mã Tông vui vẻ hỏi.

Mật Ong dường như rất vui mừng. Cô bắt đầu thì thầm một số từ và nhìn đắm đắm Mã Tông với đôi mắt to của cô.

Mã Tông lắc đầu.

- Tôi không biết cô lo lắng điều gì, cô gái của tôi, nhưng hiện giờ tôi đang rất vội, tôi sẽ quay lại sau.

Khi anh bước đi Mật Ong thò tay ra ngoài cửa sổ và nắm chặt cổ áo của Mã Tông. Cô chỉ theo hướng thẳng nhóc đã đi và lắc đầu dứt khoát. Sau đó cô ra dấu bằng cánh bàn tay cắt ngang cổ họng của cô.

- Phải, bọn chúng là những kẻ giết người, tôi biết ! - Mã Tông nói với nụ cười - nhưng đừng lo, tôi có thể bảo vệ bản thân mình !

Mật Ong nhanh chóng kéo anh đến gần cửa sổ. Trong một lúc gò má cô chạm vào mặt anh. Có một mùi thịt cừu tỏa ra từ cô ta nhưng Mã Tông cho rằng nó khá dễ chịu.

Sau đó, anh nhẹ nhàng rời lỏng cánh tay cô và tiếp tục bước đi. Khi anh xuất hiện ngoài đường thẳng nhóc vội chạy đến gặp anh. Nó hào hứng nói huyên thuyên, dường như nó lo sợ rằng đã để lạc mất Mã Tông.

Họ leo qua một đồng rác sau đó bước qua một bức tường đổ.

Thằng nhóc chỉ tay vào ngôi nhà trát thạch cao gọn gàng còn đứng vững giữa những túp lều đổ nát. Sau đó nó bỏ chạy đi.

Mã Tông nhận ra ngôi nhà đó chính là ngôi nhà nhỏ anh đã đến vào hôm trước cùng với Thợ Săn. Anh gõ cửa:

- Vào đi ! - Một giọng nói hét ra từ bên trong.

Mã Tông mở cửa. Anh đứng yên.

Một người đàn ông cao gầy đang đứng quay lưng lại bức tường đối diện. Mã Tông giữ cho đôi mắt của mình gắn chặt vào con dao dài đang nằm trong tay phải của người đàn ông. Nó sẵn sàng để ném ra.

Sau một lúc căng thẳng, người đàn ông nói:

- Thì ra là người, Tông Bảo. Ngồi xuống !

Y đặt con dao vào bao da và ngồi trên một cái ghế thấp. Mã Tông theo gương y ngồi xuống.

- Đêm qua - Mã Tông bắt đầu - Thợ Săn hướng dẫn tôi đến đây và ...

- Câm miệng - người kia ngắt lời - nếu ta không biết tất cả về người thì người đã chết ngay lập tức. Ta không bao giờ ném trệt con dao của ta !

Mã Tông mỉm cười lấy lòng.

- Tôi đã nói là ngài có thể giúp tôi kiếm một công việc với ít tiền từ nó !

- Người là kẻ phản bội - người kia khinh khỉnh nói - và những kẻ phản bội chỉ biết có tiền. Tuy nhiên, người có thể hữu ích. Nhưng trước khi ta cho người chỉ dẫn của ta, ta muốn làm rõ một điểm.

Nếu ta thấy bất kỳ dấu hiệu nào của sự phản bội, người sẽ thấy con dao cắm vào sau lưng người !

- Chắc chắn, thưa ngài - Mã Tông vội vàng nói - ngài biết tình hình của tôi. Tôi ...

- Đủ rồi - người kia hách dịch nói - lắng nghe cho kỹ, ta không bao giờ lặp lại hướng dẫn lần thứ hai.

Ba nhóm người sẽ tập hợp bên kia bờ sông. Ngày mai, vào lúc nửa đêm, họ sẽ chiếm thị trấn này. Bọn ta có thể chiếm thị trấn vào bất kỳ lúc nào bọn ta thích, nhưng bọn ta không muốn đổ máu quá nhiều. Nhà chức trách Trung Quốc của các người quá tự mãn và lười nhác, hơn nữa nơi đây là một nơi biên giới xa xôi. Nếu sự sụp đổ của thị trấn này không có tầm quan trọng với kinh đô thì các cơ quan có thẩm quyền sẽ không vội vàng gọi một đội quân đến đây. May mắn cho chúng ta là con đường đi về phía tây không còn đi ngang qua thị trấn này. Vì vậy triều đình không cần phải lo lắng chúng ta đánh cướp các đoàn lữ hành tiến cống từ các nước phương tây. Theo thời gian, khi họ quyết định phải hành động thì chúng ta đã thiết lập vương quốc của chúng ta tại đây và sẵn sàng chống trả lại mọi cuộc tấn công.

Điều quan trọng là bọn ta muốn chiếm thị trấn này bằng sự bất ngờ. Tất cả mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng để tiến vào tòa án giết tên huyện lệnh và những người đàn ông của hắn. Nhưng bọn ta cần vài người Trung Quốc để xử lý những tên gác cổng.

- Woa - Mã Tông kêu lên - thật là may mắn. Tình cờ tôi có quen một người bạn tại đây và đó chính là người mà ngài cần. Anh ta là trung sĩ trong quân đội chính quy, đã rời bỏ quân đội và ẩn cư vì anh gặp rắc rối với tên huyện lệnh mới nhậm chức tại đây. Tên huyện lệnh Dịch là một gã đàn ông khó chịu.

- Những người Trung Quốc luôn sợ các quan tòa - gã Uigur mỉa mai nói - ta không sợ bất kỳ tên nào trong bọn chúng. Một vài năm trước đây ta đã cắt cổ một tên bằng hai bàn tay

của ta !

Mã Tông nhìn y một cách ngưỡng mộ.

- Đúng - anh nói - ngài tốt nhất nên tiếp xúc với bạn của tôi. Anh ta là một kiếm sĩ và biết tất cả về mật khẩu và kiến thức quân sự.

- Hắn ta ở đâu ? - y hỏi.

- Không xa nơi đây, thưa ngài ! - Mã Tông trả lời - chúng tôi tìm thấy một nơi trú ẩn tuyệt vời cho anh ta. Anh ta chỉ ra ngoài vào ban đêm, ban ngày anh ta ngủ trên tầng ba của Tháp trống.

Gã Uigur cười.

- Đó không phải là một ý tồi - hắn nói - sẽ không ai tìm thấy hắn ta ở đây. Hãy đi đến đó và mang hắn ta về đây.

Mã Tông tỏ vẻ lưỡng lự. Anh cau mày nói:

- Như tôi đã nói, thưa ngài, anh ta không thể mạo hiểm ra ngoài vào ban ngày. Tại sao chúng ta không đi đến đó, nó ở gần đây.

Gã Uigur ném cho Mã Tông cái nhìn ngờ vực. Y suy nghĩ một lúc. Sau đó y đứng lên và chuyển con dao đang cầm trong tay vào ống tay áo.

- Ta hy vọng người, anh bạn - y nói - đừng có mà lập kế hoạch lừa bịp ta. Người đi bộ phía trước. Nếu có hành động đáng ngờ nào ta sẽ phóng con dao vào lưng người và chẳng ai biết nó xuất phát từ đâu !

Mã Tông nhún vai.

- Không cần phải cảnh báo về tất cả những điều đó - anh nhận xét - ngài không biết rằng chúng tôi hoàn toàn trong tay của ngài. Một cáo thị của tòa án đang truy lùng tôi và bạn của tôi.

- Miễn là người đừng quên điều đó, anh bạn ! - người kia nói.

Họ đi ra đường, gã Uigur đi sau Mã Tông một khoảng cách.

Khi Mã Tông bước vào khu chợ, anh thấy Triệu Thái đứng quay lưng lại với một tấm bia đá tưởng niệm. Khoanh tay trong tay áo anh ta nhìn nhả quan sát đám đông. Cái mũ nhọn, chiếc áo khoác nâu cùng với thắt lưng đen chỉ rõ anh là người có chức vị trong tòa án.

Mã Tông căng thẳng trong từng bước chân của mình.

Đây là lúc Mã Tông nắm lấy cơ may cho bản thân. Trong mọi lúc anh cảm thấy mũi dao của gã Uigur sẽ cắm phập vào lưng của mình.

Tuy nhiên, anh không thể di chuyển quá nhanh vì anh phải đảm bảo là Triệu Thái nhìn thấy mình. Mồ hôi lạnh đổ ròng ròng trên trán Mã Tông, anh phải cẩn thận hoàn thành vai trò mình đang đóng.

Anh giả vờ như do dự một lúc. Khi Triệu Thái nâng cánh tay của mình và từ từ vuốt ria mép, Mã Tông quay lại và đi vòng qua tấm bia đá.

Ngay khi anh đã an toàn đến mái vòm dưới Tháp Trống gã Uigur đến gặp anh.

- Ngài có nhìn thấy tên khốn dựa lưng vào bia đá - Mã Tông hào hứng thì thầm - đó là một tên công sai trong tòa án.

- Ta có thấy - người kia nói khô khan - nhanh lên !

Mã Tông leo cầu thang lên tầng hai. Anh đứng đợi gã Uigur lên cùng. Chỉ vào con dấu bị hỏng trên cánh cửa, Mã Tông cho biết:

- Nhìn kìa, đó là nơi người bạn tôi đã đi lên!

Gã Uigur kéo con dao ra khỏi vỏ, hấn vuốt ngón tay trên lưỡi dao sắc như nước.

- Leo lên! - hấn ra lệnh.

Mã Tông nhún vai cam chịu. Anh từ từ leo lên các bậc thang hẹp, gã Uigur theo sau.

Mã Tông dùng vai mở cánh cửa chặn cầu thang, anh kêu lên:

- À, con chó lười biếng đang ngủ !

Sau khi nói xong anh nhanh chóng leo lên tầng ba. Chỉ tay vào cái trống anh nói :

- Ông bạn nhìn này !

Gã Uigur nhanh chóng leo lên.

Khi đầu của hấn vừa lộ lên ngang với mặt sàn nhà, Mã Tông bất ngờ tung một cú đá khủng khiếp vào ngay mặt y.

Với một hơi thở hỗn hển, gã Uigur ngã lăn xuống các bậc thang.

Mã Tông để mình trượt xuống theo các bậc thang nhanh nhất có thể. Ở dưới cùng của bậc thang, anh chỉ có thể né tránh một cú đâm hiểm ác. Gã Uigur đang nằm trên sàn nhà tựa vào cánh tay trái của y. Rõ ràng hắn đã gãy một chân và máu phun ra từ vết thương trên chiếc đầu trọc của hắn. Nhưng đôi mắt màu xanh lá cây của y tỏa sáng và y nắm chặt con dao trong tay.

Mã Tông không để phí thời gian, anh tìm vị trí tốt hơn. Anh nhanh chóng bước ra phía sau hắn. Trước khi gã Uigur kịp quay lại Mã Tông tung một cú đá, đầu tên Uigur đập mạnh vào bậc thang. Con dao rời khỏi tay hắn và rơi xuống sàn. Hắn nằm im bất động.

Mã Tông nhặt con dao lên và nhét vào thắt lưng của mình. Sau đó, anh trói tay tên Uigur ra sau lưng. Anh kiểm tra chân hắn, nó đã bị gãy.

Mã Tông đi xuống. Anh rời khỏi tháp và tản bộ một cách thờ ơ vào khu chợ, đi về phía bia đá.

Khi anh vượt qua phía trước bia đá thì Triệu Thái tiến đến.

- Dừng lại - Triệu Thái hét lên và nắm chặt tay Mã Tông.

Mã Tông lắc cánh tay còn lại và cho Triệu Thái một cái nhìn sừng sộ.

- Bỏ bàn tay dơ bẩn của mày ra khỏi người tao, đồ chó ! anh quát.

- Ta là một người của tòa án - Triệu Thái nói cộc lốc - ta chắc rằng thẩm phán đại nhân muốn hỏi người một vài câu hỏi, anh bạn!

- Tôi - Mã Tông phẫn nộ kêu lên - tôi là một công dân trung thực, tên bộ đầu kia !

Một đám đông vô công rồi nghề đã tụ tập xung quanh họ, hăm hở theo dõi vụ xô xát.

- Người sẽ đi cùng ta hoặc ta đánh người nằm tại đây ? Triệu Thái hỏi với vẻ đe dọa.

- Chúng ta sao có thể để bị bắt nạt bởi những con chó chạy rong của tòa án ? Mã Tông hỏi đám đông.

Anh cảm thấy hài lòng vì sau câu nói kích động của mình không ai có hành động gì.

Mã Tông nhún vai.

- Thôi được - anh nói - xem tòa án làm gì được tôi !

Triệu Thái trối tay anh ra sau lưng.

Mã Tông quay lại.

- Nghe này - anh nói - tôi có một người bạn bị bệnh. Vừa rồi tôi đưa vài đồng tiền cho người bán bánh bột ở đây để mang thức ăn đến cho anh ta. Anh ta không thể di chuyển !

- Người đó ở đâu ? - Triệu Thái hỏi.

Mã Tông do dự một lúc sau đó miễn cưỡng nói:

- À, cho người biết sự thật, đêm qua anh ta đi lên Tháp Trống để hóng gió. Anh ta trượt ngã và bị gãy chân. Bây giờ anh ta đang nằm trên tầng hai.

Đám đông cười ồ.

- Ta nghĩ rằng - Triệu Thái cho biết -tòa án muốn thấy bệnh nhân của người !

Quay lại đám đông anh nói thêm:

- Một người nào đó chạy đến nhà tù gọi trương tuần đến đây cùng với bốn người đàn ông, nhớ mang theo một cái cang và một cái chèn cũ !

Một lúc sau trương tuần chạy đến cùng với bốn thanh niên mang theo cái cang bằng tre.

- Trương tuần, canh giữ tên côn đồ này ! - Triệu Thái ra lệnh.

Anh vẫy tay ra hiệu cho hai người thanh niên cùng đi đến Tháp Trống.

Triệu Thái leo lên cầu thang với cái chèn vắt trên vai. Gã Uigur vẫn còn bất tỉnh. Triệu Thái nhanh chóng dán một miếng giấy dầu vào miệng hắn. Sau đó anh bọc hắn trong chèn và gọi xuống cầu thang. Hai người do trương tuần phái đến leo lên thang và đem gã Uigur xuống.

Tên Uigur được đặt lên cang và đưa về tòa án. Triệu Thái dẫn đường kéo Mã Tông đi cùng.

Họ vào tòa án bằng cửa hông. Khi họ đã vào đến bên trong Triệu Thái nói với trương tuần:

- Đặt cang xuống. Ông và những người kia có thể đi !

Triệu Thái khóa cửa phía sau họ trong khi Mã Tông cởi sợi dây trói lỏng lẻo ra khỏi tay mình. Cùng với Triệu Thái anh mang cang đến nhà tù. Họ đặt gã Uigur lên một chiếc ghế dài

trong một phòng giam nhỏ.

Trong khi Mã Tông băng bó đầu cho y, Triệu Thái cắt ống quần rộng lưng thùng của y và dùng nẹp bó cái chân gãy.

Mã Tông vội vã đi báo cáo cho quan án.

Triệu Thái khóa cửa ngục. Anh đứng quay lưng về phía cửa. Khi cai ngục của nhà tù đến cùng với các thuộc hạ của ông ta, Triệu Thái nói với ông ta là mình vừa bắt được một tên côn đồ nguy hiểm. Anh sẽ đến hỏi tên của hắn sau khi anh bình tĩnh lại.

Văn phòng riêng của Địch công vắng vẻ chỉ có mình Tào Can ngồi ngủ gật ở một góc.

Mã Tông lay anh ta thức dậy và hỏi một cách phấn khích:

- Đại nhân đâu ?

Tào Can nhìn lên:

- Quan án ra ngoài cùng với lão Hồng ngay sau khi anh và Triệu Thái rời khỏi đây - anh trả lời - Sự phấn khích này là thế nào ? Có phải anh đã bắt được gã Uigur ?

- Còn hơn thế nữa - Mã Tông trả lời đầy tự hào - chúng tôi bắt được kẻ đã giết quan án Phan!

- Điều này sẽ làm anh phải bao một chầu rượu tối nay, người anh em ! - Tào Can nói với vẻ hài lòng - Phải, đại nhân ra lệnh cho tôi đi và mời Vũ Kỳ đến tòa án chiều nay. Tôi nghĩ ngài muốn hỏi Vũ Kỳ vài câu hỏi về cái chết của ông già trông nom khu vườn và vợ ông ta. Tôi may mắn được nghĩ ngợi.

Chương XIX

Một ẩn sĩ giảng dạy về mục đích của cuộc sống Địch công nghiên cứu bí mật của Thống đốc già

Sau khi Mã Tông và Triệu Thái đi khỏi. Địch công lấy một tờ giấy từ đồng giấy tờ trên bàn làm việc. Ông xem nó nhưng dường như chẳng có chữ nào vào được đầu ông.

Lão Hồng biết rằng quan án đang rất lo lắng.

Địch công sốt ruột ném tờ giấy xuống bàn và nói:

- Ta chưa nói cho ông biết, bác Hồng, nếu Mã Tông và Triệu Thái không thành công trong việc bắt gã đàn ông đó thì chúng ta sẽ đặt mình vào vị trí nguy hiểm nhất !

- Họ đã thành công trong những nhiệm vụ khó hơn nhiều, thừa đại nhân! - lão Hồng trấn an.

Địch công không nói gì. Trong nửa giờ, ông tập trung vào các văn bản chính thức.

Cuối cùng, ông đặt bút xuống.

- Không nên ngồi đây chờ đợi - ông nói cộc lốc - rõ ràng Mã Tông và Triệu Thái sẽ tìm thấy cơ hội để bắt giữ gã đàn ông đó mà không gây chú ý. Thời tiết hôm nay rất tốt. Chúng ta làm một chuyến du ngoạn xem có thể tìm thấy Bạch Hạc cư sĩ không.

Lão Hồng từ kinh nghiệm bản thân trong những năm qua biết rằng hành động luôn là thuốc an thần tốt nhất khi quan án bị bối rối. Ông nhanh chóng đi ra ngoài và mua hai con ngựa.

Họ rời khỏi tòa án bằng cổng chính, hướng về phía Nam. Họ phi nước đại qua cây cầu bằng đá hoa cương và đi qua cổng phía Nam thị trấn.

Sau khi họ cưỡi ngựa dọc theo đường chính một thời gian, một nông dân hướng dẫn họ theo một con đường hẹp dẫn lên núi. Con đường kết thúc dưới chân một sườn núi dốc.

Địch công và lão Hồng xuống ngựa. Lão Hồng đưa vài đồng tiền cho một tiểu phu nhờ anh ta giữ ngựa hộ trong vài giờ hoặc lâu hơn. Sau đó họ bắt đầu đi lên núi.

Sau khi vất vả vượt qua một sườn núi mọc đầy thông Địch công tạm dừng lại để lấy lại hơi thở. Nhìn xuống thung lũng xanh tươi trải dài dưới chân mình, ông nhấc cánh tay lên cho làn gió núi mát mẻ thổi vào ống tay áo rộng của mình.

Khi lão Hồng đã nghỉ ngơi lại sức, họ từ từ đi xuống bằng con đường quanh co.

Khi họ xuống đến thung lũng, bầu không khí trở nên bí ẩn. Tiếng rì rào của con suối là âm thanh duy nhất nơi đây.

Họ băng qua sông trên một cây cầu nhỏ hẹp bằng đá. Một con đường mòn dẫn đến một mái nhà tranh thấp thoáng ẩn hiện giữa những tán lá xanh. Con đường mòn đưa họ đi xuyên qua những bụi cây dày đặc dẫn đến một cánh cổng thô sơ làm bằng tre.

Bên trong họ nhìn thấy một khu vườn nhỏ. Bên trong vườn trồng vô số các loại hoa và Địch công nghĩ rằng ông chưa bao giờ nhìn thấy các loại hoa phong phú như thế.

Các bức tường thạch cao của ngôi nhà bám đầy các dây nho, chúng dường như chảy xệ dưới mái tranh, màu xanh của lá cây hòa lẫn với màu xanh của rêu. Những bậc thang ọp ẹp dẫn đến một cánh cửa duy nhất bằng gỗ không sơn. Nó chỉ khép hờ.

Địch công định lên tiếng gọi để báo rằng có khách nhưng bằng cách này hay cách khác ông không muốn phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này. Ông đẩy cánh cửa sang một bên và bước vào nhà.

Ông thấy một mái hiên mộc mạc được làm bằng cọc tre. Một người đàn ông rất già mặc chiếc áo rách rưới đang tưới hoa. Ông ta đội một cái mũ rơm lớn trên đầu. Hương thơm tinh tế của hoa lan tỏa ra trong không khí.

Địch công đẩy rộng thêm cánh cửa và gọi " Bạch Hạc cư sĩ có ở nhà không ?"

Ông già quay lại. Phần nửa dưới của khuôn mặt ông được che dấu bởi một bộ ria mép dày và một bộ râu dài màu trắng, phần còn lại bị che khuất bởi vành nón rộng. Ông không trả lời chỉ làm một cử chỉ mơ hồ về hướng ngôi nhà.

Sau đó, ông đặt đồ tưới nước xuống đất và biến mất về phía sau nhà mà không nói một lời.

Địch công không hài lòng với cách tiếp đón khách thế này. Ông cộc lốc bảo lão Hồng chờ đợi bên ngoài.

Khi lão Hồng ngồi trên chiếc ghế dài gần cổng. Địch công bước lên các bậc thang và vào nhà.

Ông thấy mình trong một căn phòng lớn và trống rỗng. Sàn nhà bằng gỗ và các bức tường quét thạch cao trắng. Đồ nội thất chỉ gồm một cái bàn gỗ thô sơ và hai chiếc ghế đặt trước một cửa sổ rộng và thấp, và một cái bàn bằng tre đặt sát bức tường phía sau. Nó trông giống như nội thất của nhà một nông dân nhưng tất cả đều rất sạch sẽ.

Không có dấu hiệu của chủ nhà. Địch công cảm thấy khó chịu và bắt đầu hối tiếc rằng mình

đã bỏ công để đến đây.

Với một tiếng thở dài, ông ngồi xuống một chiếc ghế và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mắt của ông dừng lại trên một hàng chậu hoa đặt trên kệ bên ngoài hiên. Hoa phong lan quý hiếm nở rộ trong những bát sứ và đất nung, mùi thơm tràn ngập trong phòng.

Khi đang ngồi đó Địch công cảm thấy sự yên tĩnh mênh mông của môi trường xung quanh đã từ từ làm cho đầu óc của mình thư thái. Lắng nghe tiếng vo ve của một con ong vô hình, thời gian dường như ngừng lại.

Nổi bực bội dường như tan biến. Ông đặt khuỷu tay lên bàn và nhàn nhã nhìn xung quanh. Ông chú ý đến một tấm bảng bằng tre trên đó có hai cuộn giấy, gắn trên bức tường thạch cao. Chúng có hai câu được viết bằng thư pháp mạnh mẽ.

Địch công nhìn các dòng chữ

"Có hai con đường dẫn đến vinh quang

Một là vùi đầu mình xuống bùn như con sâu

Hay là bay cao như con rồng trên bầu trời."

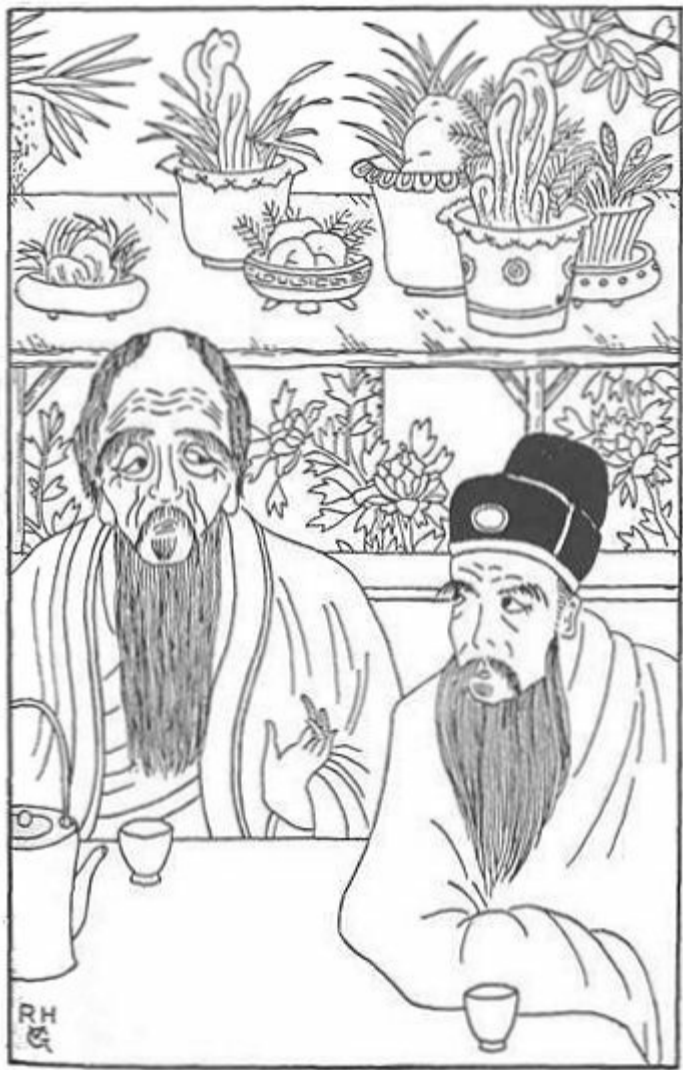
Địch công cho rằng hai dòng chữ này khá lạ thường. Nó có thể được hiểu theo nhiều cách khác nhau.

Hai cuộn giấy này đã được ký và đóng dấu nhưng từ chỗ ngồi của mình ông không thể đọc được các chữ nhỏ.

Bức rèm màu xanh nhạt phía sau được kéo sang bên và ông già bước vào.

Ông đã thay đổi chiếc áo rách rưới của mình bằng một chiếc áo dài rộng thùng thình bằng vải nâu và đội một cái mũ màu xám. Ông cầm một ấm đun nước trong tay.

Địch công vội vàng đứng lên và cúi đầu chào trân trọng. Ông già hồ hững gật đầu và nhàn nhã ngồi lên một ghế khác, quay lưng về phía cửa sổ. Sau một lúc do dự Địch công ngồi xuống.

Bạch Hạc cư sĩ và Địch công

Khuôn mặt ông già nhăn nheo như một quả táo héo. Tuy nhiên, môi ông lại đỏ như son. Khi chủ nhà cúi đầu đổ nước sôi vào ấm trà, lông mày màu trắng của ông rũ xuống mắt như một tấm rèm che phủ để quan án không thể nhìn thấy chúng.

Địch công kính cẩn chờ ông già nói trước.

Khi ông ta đã đóng nắp ấm trà, ông khoanh tay vào ống tay áo rộng và nhìn thẳng vào quan án. Dưới đôi lông mày rậm rạp của mình, đôi mắt ông sắc bén như mắt chim ưng.

Ông nói với giọng nói trầm vang:

- Xin thứ lỗi cho lão già này vì sự tiếp đón cầu thả. Ta hiếm khi có ai đến thăm.

Khi ông nói chuyện quan án thấy răng của ông còn đầy đủ và trắng như ngọc trai.

Địch công nhún nhường đáp:

- Tôi xin ông tha thứ vì chuyến viếng thăm bất ngờ này. Ông ...

- Ha, Vũ - ông lão ngắt lời quan án - như vậy ông là một người của dòng họ Vũ nổi tiếng !

- Không - quan án vội đính chính - tôi họ Địch. Tôi ...

- Phải, phải - chủ nhà trầm ngâm - đã lâu lắm rồi kể từ lúc tôi qua lại với ông bạn già họ Vũ. Để tôi nhớ xem nào, nó phải được tám năm kể từ lúc ông ta chết, hay là chín năm.

Địch công nhận thấy ông đang chìm đắm trong sự lẩn tránh của người già. Nhưng kể từ khi ông sai sót trong việc nhận nhầm người khách đến thăm, ông không cố gắng sửa chữa sai sót này.

Ông lão rót trà ra tách.

- Phải - ông tiếp tục trầm tư - một người đàn ông với mục đích tuyệt vời, Thống đốc già họ Vũ. Tại sao, lại là 70 năm trước đây khi chúng tôi cùng nhau nghiên cứu tại kinh đô. Phải, ông ấy là một người đàn ông vĩ đại với mục tiêu cao cả, đã đặt những kế hoạch trong tương lai. Ông ta quyết tâm tiêu diệt tất cả các điều ác, ông sẽ cải cách triều đình ...

Địch công rụt rè nói:

- Tôi rất quan tâm đến cuộc sống của Thống đốc Vũ tại Lan Phương.

Chủ nhà dường như không nghe thấy. Ông từ từ nhắm nháp trà của mình.

Quan án cũng đưa tách trà lên môi. Sau khi nhấp ngụm đầu tiên ông nhận thấy rằng đây là loại trà ngon nhất mà ông từng thưởng thức. Hương thơm êm dịu của nó dường như tràn ngập toàn bộ cơ thể mình.

Chủ nhà đột nhiên nói:

- Nước nấu trà được lấy từ nước suối chảy ra từ các khe đá. Đêm qua ta đã đặt trà trong cánh hoa cúc, ta đã lấy nó ra khi hoa nở dưới ánh sáng mặt trời. Những lá trà này được ướp trong sương sớm.

Sau đó không có bất kỳ dấu hiệu gì ông thay đổi đề tài:

- Vũ quyết định dấn thân vào chốn quan trường và ta thì đi lang thang khắp đất nước. Ông bắt đầu từ một huyện quan sau đó trở thành Thống đốc. Tên của ông vang vọng khắp các hành lang cẩm thạch của cung điện triều đình. Ông trừng trị kẻ ác, bảo vệ và khuyến khích những điều tốt đẹp, và theo thời gian, cải cách đường lối của triều đình. Cho đến một ngày, khi ông gần như đã đạt được tất cả tham vọng, ông nhận thấy mình đã thất bại trong việc giáo dục đứa con của mình.

Ông cam chịu bỏ lại tất cả những chức tước cao cấp của mình và về đây sống ẩn dật, chăm sóc ruộng đồng và khu vườn của mình. Vì vậy, chúng tôi đã gặp nhau sau hơn 50 năm. Chúng tôi đã đạt được cùng một mục tiêu bằng những con đường khác nhau.

Ông lão đột nhiên cười nhẹ như một đứa trẻ:

- Sự khác biệt duy nhất là một con đường dài và quanh co, con đường kia thì ngắn và thẳng !

Chủ nhà dừng lại. Địch công tự hỏi là mình có nên yêu cầu ông giải thích về lời nhận xét cuối cùng hay không. Nhưng trước khi ông kịp nói thì chủ nhà đã tiếp tục:

- Ngay trước khi ông ta qua đời, tôi và ông ta đã tranh luận với nhau về một quan điểm. Sau đó ông ta đã viết hai câu trên tường. Hãy đến đó và chiêm ngưỡng thư pháp của ông ta!

Địch công ngoan ngoãn đứng lên và đi tới bức tường nơi có hai cuộn giấy treo trên đó. Bây giờ ông có thể đọc được chữ ký dưới cuộn giấy : " Viết bởi Vũ Nam Thiên - Thanh Bình sơn trang ". Quan án biết chắc rằng bản di chúc họ tìm thấy trong bức tranh của bà Vũ là đồ giả mạo. Chữ ký đó giống như là được thêm vào bản di chúc nhưng dứt khoát không phải do cùng một bàn tay viết ra. Địch công chậm rãi vuốt râu. Nhiều chuyện đã dần dần sáng tỏ.

Sau khi ngồi xuống quan án nói:

- Nếu tôi có thể trân trọng nhận xét rằng, thư pháp của Thống đốc Vũ là tuyệt vời nhưng chính ông, thừa tiên sinh, mới thật sự là bậc thầy trong thư pháp. Dòng chữ của ngài khắc trên bia đá lồi vào mê cung của Thống đốc Vũ đã làm tôi ...

Ông lão dường như đã lắng nghe. Ông ngắt lời quan án:

- Thống đốc biết rằng những mục tiêu trong cuộc sống mà ông đặt ra sẽ không đủ thời gian để thực hiện và nó sẽ làm cạn kiệt năng lượng của ông. Ngay cả khi ông ẩn cư tại đây ông cũng không thể dừng lại. Một số kế hoạch của ông nhằm sửa chữa những sai lầm trong quá khứ không phải dễ dàng có kết quả trong những năm sau đó, khi bản thân ông mất đi. Muốn được yên tĩnh một mình ông đã xây dựng mê cung đáng kinh ngạc đó. Bây giờ thì ông ta có thể ở một mình với những dự án và kế hoạch xoay quanh ông ta như một lũ ong.

Ông lão lắc đầu. Ông rút một tách trà.

Địch công hỏi:

- Thống đốc già có nhiều bạn bè ở đây ?

Chủ nhà chậm rãi kéo một sợi lông mày dài của ông. Sau đó ông cười khúc khích và nói:

- Sau tất cả những năm tháng, sau tất cả những biến cố mà ông đã trải qua. Vũ vẫn còn nghiên cứu về Nho học. Ông ta gởi cho tôi cả xe những quyển sách của mình. Tôi đã tìm thấy cách sử dụng chúng hữu ích nhất. Chúng là đồ nhóm lửa tuyệt vời cho bếp lò của tôi !

Địch công định bày tỏ sự bất bình trước nhận xét xúc phạm đến đạo Nho nhưng chủ nhà phớt lờ ông. Ông ta nói tiếp:

- Khổng tử! Bây giờ là mẫu người đàn ông lý tưởng của anh. Ông ta đã dành toàn bộ cuộc đời đi khắp nơi trên đất nước. Luôn luôn sắp xếp mọi thứ, luôn luôn đưa ra lời khuyên cho mọi người lắng nghe ông ta. Ông ta giống như một con mòng đi truyền bá. Không bao giờ dừng lại đủ lâu để nhận ra rằng ông đã làm ít hơn những gì ông đạt được, và những gì ông có được ít hơn những gì ông chiếm hữu. Phải, Khổng tử là một người đàn ông có đầy đủ mục đích. Vì vậy, Thống đốc Vũ ...

Ông lão dừng lại. Sau đó ông cúi kính nói :

- Và đó chính là anh, anh bạn trẻ !

Địch công giật mình trước lời nhận xét cá nhân đột ngột này. Ông thoáng bối rối. Với một cái nghiêng mình, ông khiêm nhường nói:

- Có thể mạo muội hỏi ngài một câu ...

Chủ nhà đứng lên.

- Một câu hỏi - ông cộc cần trả lời - sẽ dẫn đến một cái khác. Anh đang giống như một ngư dân quay lưng lại với con sông và lưới đánh cá của mình, đi vào rừng trèo lên cây để bắt cá ! Hoặc một người đàn ông chế tạo một chiếc thuyền sắt với một cái lỗ lớn dưới đáy thuyền sau đó hy vọng có thể dùng nó vượt qua sông ! Phương pháp tiếp cận vấn đề của anh phải từ kết thúc và bắt đầu với câu trả lời. Khi đó, một ngày nào đó, có lẽ anh sẽ tìm được câu trả lời cuối cùng. Tạm biệt !

Địch công định nói lời từ biệt nhưng chủ nhà đã quay lưng lại và đi về phía bức màn cuối phòng.

Địch công chờ đợi bức màn xanh che khuất sau lưng chủ nhà. Sau đó ông đi ra ngoài.

Bên ngoài ông thấy lão Hồng dựa lưng vào cổng vườn mà ngủ.

Quán án đánh thức ông ta.

Lão Hồng dùng tay quệt qua đôi mắt. Sau đó ông nói với nụ cười hạnh phúc:

- Đường như tôi chưa bao giờ có một giấc ngủ yên bình như thế này. Tôi đã có giấc mơ về thời thơ ấu của mình lúc bốn hay năm tuổi gì đó. Những ký ức tôi đã hoàn toàn quên lãng !

- Đúng - quan án trầm tư nói - đây là một nơi ở rất kỳ lạ ...

Họ trèo lên sườn núi trong im lặng.

Khi họ lại một lần nữa đứng trên đỉnh đồi thông, lão Hồng hỏi:

- Người ẩn sĩ đã cho đại nhân biết nhiều thông tin ?

Địch công lơ đãng gật đầu.

- Đúng - ông trả lời sau một lúc im lặng - ta biết được nhiều điều. Bây giờ ta biết chắc rằng bức di chúc chúng ta tìm thấy trong bức tranh của Thống đốc là giả mạo. Ta cũng biết được lý do tại sao vị Thống đốc già lại từ bỏ tất cả các chức tước tại kinh thành. Và ta biết được phương pháp còn lại để giết tướng Đinh.

Viên chấp sự muốn yêu cầu quan án giải thích thêm. Nhưng khi nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt của Địch công ông nghĩ tốt hơn là im lặng.

Sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi họ lại tiếp tục xuống dốc. Sau đó họ lên ngựa và trở về thị trấn.

Mã Tông đã chờ đợi trong phòng riêng của Địch công.

Khi anh bắt đầu báo cáo về cách thức anh và Triệu Thái đã bắt gã Uigur, quan án đã thoát ra khỏi trạng thái trầm ngâm và lắng nghe với vẻ háo hức.

Mã Tông đảm bảo với quan án là không ai hay biết về vụ bắt giữ. Anh báo cáo chi tiết cuộc nói chuyện với gã thủ lĩnh Uigur, nhưng bỏ qua cuộc gặp gỡ bất ngờ với cô gái Mật Ong và cảnh báo của cô ta. Anh biết rằng Địch công không quan tâm đến các cuộc phiêu lưu tình ái.

- Làm xuất sắc lắm, Mã Tông - Địch công kêu lên khi anh kể xong - bây giờ chúng ta đã có con át chủ bài trong tay !

Mã Tông nói thêm :

- Tào Can đang cố làm vui lòng Vũ Kỳ trong phòng tiếp khách. Họ đang uống trà với nhau. Khi tôi nhìn vào đó vài phút trước đây Tào Can tỏ ra rất căm kỉnh vì Vũ Kỳ nói quá nhanh làm cho anh ta không thể nghe kịp dù chỉ một từ !

Quan án có vẻ hài lòng. Ông nói với lão Hồng:

- Chấp sự, đi đến phòng khách và nói với Vũ Kỳ rằng ta rất tiếc là đang bận phải tiếp các ông chủ tiệm buôn. Gởi đến anh ta lời xin lỗi của ta và báo anh ta biết rằng ta sẽ tiếp anh ta ngay sau khi ta tiễn các ông chủ tiệm ra về.

Khi lão Hồng chuẩn bị đi quan án hỏi:

- Bác Hồng, bằng cách nào để tìm ra được nơi ở của bà Lý, bạn người vợ góa của Thống đốc ?

- Tôi ra lệnh cho Phương đồ đầu đi tìm, thưa đại nhân - lão Hồng trả lời - tôi nghĩ rằng ông ta là một người dân địa phương, do đó có thể tìm nhanh hơn tôi.

Quan án gật đầu. Sau đó ông hỏi Mã Tông:

- Các kết quả khám nghiệm tử thi của đôi vợ chồng già chúng tôi tìm thấy trong khu vườn của dinh thự Thống đốc như thế nào ?

- Các nhân viên điều tra xác nhận họ đã chết tự nhiên, thưa đại nhân - Mã Tông trả lời.

Địch công gật đầu. Ông đứng lên và bắt đầu mặc quan phục. Trong khi đội mào cánh chuồn lên đầu ông đột nhiên nói:

- Nếu ta không nhầm, Mã Tông, người đã đạt đến đẳng cấp thứ chín và là đẳng cấp cao nhất trong quyền thuật khoảng mười năm trước đây, phải thế không ?

Mã Tông đứng thẳng lên và trả lời đầy tự hào:

- Đúng thế, thưa đại nhân !

- Bây giờ nghĩ lại - Địch công ra lệnh - và cho ta biết cảm giác của người như thế nào đối với sự phụ người. Khi người mới bắt đầu nhập môn và đạt đến đẳng cấp thứ hai, thứ ba !

Mã Tông không quen với việc phân tích cảm xúc của mình. Anh nhú mày và bực bội. Sau một thời gian, anh chậm rãi trả lời:

- Vâng, thưa đại nhân, tôi rất kính trọng sự phụ tôi. Ông ấy chắc chắn là một trong các võ sư giỏi nhất của thời đại chúng ta và tôi rất ngưỡng mộ ông ấy. Khi tôi thi đấu với ông, ông dễ dàng tránh né các đòn đánh của tôi mà không tốn chút sức lực nào, sau đó vừa đùa giỡn vừa đánh tôi vào bất cứ chỗ nào ông ấy thích mặc kệ sự chống trả điên cuồng của tôi. Tôi vẫn ngưỡng mộ ông, nhưng cùng lúc tôi căm ghét ông vì ông quá bá đạo.

Địch công mỉm cười thiếu nảo:

- Cảm ơn, bạn của ta - ông nói - Chiều nay, ta đã đi đến những ngọn núi ở phía Nam thị trấn và đã gặp một người, ông ta đã làm cho ta lúng túng. Bây giờ người đã đưa vào những từ chính xác, những từ mà ta không dám dùng đến cho bản thân ta.

Mã Tông không hiểu về những gì quan án đã nói, nhưng anh cảm thấy hãnh diện vì được ca ngợi. Với nụ cười rộng mở, anh kéo tấm màn dẫn đến công đường sang một bên. Quan án đi qua và bước lên bục xử án.

Chương XX

Một thủ lĩnh phiên loạn bị tra tấn Người đàn ông bí ẩn cuối cùng được xác định

Ba tiếng chiêng vang lên báo hiệu buổi xử án chiều của huyện đường bắt đầu.

Không ai biết điều gì xảy ra, tuy nhiên các vấn đề của huyện thường được giải quyết tại đây, do đó chỉ có vài chục người dân đi vào hội trường để xem xử án.

Ngay sau khi Định công ngồi vào phía sau bục xử án và bắt đầu phiên tòa, ông đưa ra dấu hiệu để Phương đô đầu và bốn bộ đầu đi đến lối vào của tòa án và đứng đó canh gác.

- Vì lý do quan trọng của quốc gia - Định công tuyên bố - không ai được rời khỏi tòa án này trước khi buổi xử án kết thúc.

Một tiếng xì xào ngạc nhiên nổi lên từ đám đông.

Định công cầm một cây bút chấm mực đỏ và điền vào phiếu đưa cho cai ngục nhà tù.

Hai bộ đầu mang gã Uigur đến. Hắn đi lại rất khó khăn và hai bộ đầu phải xốc nách hắn mang đi.

Phía trước tòa án hắn quỳ xuống trên một đầu gối, chân còn lại bó nẹp duỗi thẳng ra và hắn rên lên đau đớn.

- Họ tên và nghề nghiệp của ngươi ! - Định công ra lệnh.

Gã đàn ông ngẩng đầu lên. Sự hận thù sâu sắc tỏa ra từ đôi mắt cháy bỏng của hắn.

- Ta là hoàng tử Ooljin bộ tộc Xanh của Uigur - hắn trả lời.

- Trong những bộ tộc man rợ - Định công lạnh lùng nói - một gã đàn ông có thể nhận mình là hoàng tử ngay khi hắn có 20 con ngựa. Nhưng đó là đối với bọn man rợ chứ không phải ở đây !

Triều đình của chúng ta đã ân sủng vô hạn khi chấp nhận Khan của Uigur như là một nước chư hầu và ông ta đã tuyên thệ trung thành với triều đình Trung Quốc dưới sự chứng giám của Trời và Đất.

Ngươi, Ooljin, đã âm mưu tấn công thị trấn này. Ngươi đã phản bội lại Khan của ngươi và ngươi có tội vì đã nổi loạn chống lại triều đình.

Nổi loạn là một tội ác nghiêm trọng nhất, nó bị trừng phạt với hình phạt khắc nghiệt nhất. Hy vọng duy nhất của người để hình phạt này có thể giảm nhẹ phần nào là phải khai thật hoàn toàn. Điều này có nghĩa là người phải tiết lộ những kẻ phản bội người Trung Quốc sẽ hợp tác với người trong âm mưu bất chính này là những kẻ nào.

- Người có thể gọi là tên phản bội Trung Quốc - gã Uigur thét lên - ta gọi anh ta là một con người ! Một số người Trung Quốc nhận ra rằng những gì họ lấy của chúng tôi phải được trả lại. Triều đình Trung Quốc của người đã xâm phạm vào đồng cỏ của chúng tôi, nông dân các người đã chiếm lấy các đồng cỏ của chúng tôi và biến chúng thành cánh đồng lúa. Tại sao chúng tôi bị buộc đi xa hơn và xa hơn nữa vào các vùng sa mạc nơi mà ngựa và gia súc chết trên tay chúng tôi ?

Tôi sẽ không tiết lộ tên của những người Trung Quốc đã nhận ra sai lầm khủng khiếp mà người dân của người đã đối xử với chúng tôi, những bộ tộc Uigur !

Đồ đầu định đánh hấn ta nhưng Địch công ngăn lại.

Nghiêng về phía trước trong chiếc ghế của mình, ông lặng lẽ nói:

- Thật là ngẫu nhiên khi mà ta không có thời gian chuẩn bị. Chân phải của người đã bị gãy, người không thể đi được. Vì vậy, sẽ không bất tiện cho người nếu chân còn lại của người cũng bị bẻ gãy nốt.

Địch công ra một dấu hiệu cho đội trưởng.

Hai bộ đầu vật gã Uigur nằm ngửa xuống sàn nhà và cầm chân trái của hấn trên tay mình. Một người khác đem đến cái khung bằng gỗ cao khoảng hai tấc.

Đội trưởng nâng chân trái của Ooljin và buộc vào khung gỗ. Anh nhìn quan án.

Khi Địch công gật đầu, một bộ đầu dùng cây côn bằng sắt đập mạnh vào đầu gối gã Uigur.

Gã Uigur phát ra tiếng rống khàn khàn.

- Từ từ thôi - quan án ra lệnh - đừng đánh quá nhanh !

Các bộ đầu đánh tiếp một đòn vào ống quyển sau đó là hai đòn trên đùi.

Ooljin hét lên và chửi rửa bằng ngôn ngữ của bộ tộc mình. Khi ống chân của y bị đánh một lần nữa y hét lên:

- Một ngày nào đó bộ tộc chúng ta sẽ xâm nhập vào quốc gia đáng nguyên rủa của người.

Chúng ta sẽ san bằng các bức tường và đốt cháy thành phố của người. Chúng ta sẽ giết chết hết bọn đàn ông và bắt phụ nữ, trẻ em của các người làm nô lệ cho chúng ta ...

Giọng nói của y trở thành một tiếng thét man rợ khi bộ đầu đánh y với một cú đánh đầy ác ý. Khi đội trưởng giờ cao cây côn sắt cho cú đánh cuối cùng sẽ đập gãy chân y, Địch công giờ tay lên.

- Vũ sẽ nhận ra, Ooljin - ông thần nhiên nói - thẩm vấn này chẳng qua chỉ là thủ tục. Ta chỉ muốn người xác nhận những điều mà tên Trung Quốc cấu kết với người báo cáo lại với ta về những âm mưu của người và bộ tộc người.

Với một cố gắng phi thường, gã Uigur giật mạnh cánh tay của mình bị bàn chân bộ đầu giẫm lên. Dùng khuỷu tay để nhô dậy, hấn hét lớn:

- Đừng cố bắt ta bằng lời nói dối vô sĩ, tên cầu quan !

- Phải - Địch công lạnh lùng nói - tất nhiên là người Trung Quốc rất thông minh còn bọn man rợ như người lại quá ngu ngốc. Anh ta đã làm như anh ta là đồng minh của người. Và khi thời cơ chín mùi anh ta đã báo cáo tất cả mọi thứ cho các cấp có thẩm quyền. Chẳng bao lâu triều đình sẽ ban thưởng cho anh ta vì đã cung cấp những thông tin có giá trị này. Người cảm thấy thế nào khi người và tên Khan đốt nát của người đã bị lừa phỉnh ?

Khi Địch công bắt đầu nói ông ra dấu cho Mã Tông. Sau đó, Vũ Kỳ được dẫn tới trước công đường.

Khi nhìn thấy gã Uigur nằm dưới sàn nhà trên công đường Vũ Kỳ tái mặt. Hấn muốn bỏ chạy nhưng Mã Tông đã nắm chặt tay hấn bằng bàn tay như gọng kìm của mình.

Ngay khi gã Uigur nhìn thấy Vũ Kỳ, hấn phun ra một tràng nguyên rửa:

- Người là con trai của chó - hấn hét lên - Người là tên phản bội đốn mạt. Một ngày nào đó một người đàn ông Uigur trung thực sẽ giết chết kẻ hai mặt như người !

- Thừa đại nhân, người đàn ông này thật điên rồ ! - Vũ Kỳ hét lên.

Địch công phớt lờ hấn ta. Ông bình tĩnh hỏi gã Uigur:

- Ai là đồng bọn của người trong dinh thự của gã đàn ông này ?

Ooljin cho tên hai gã Uigur được Vũ Kỳ thuê như là bảo vệ. Sau đó, y hét lên:

- Và để ta nói cho người, tên cầu quan, biết rằng cũng có những tên Trung Quốc phản bội khác. Tên chó Vũ có thể lừa ta nhưng ta đảm bảo với người rằng những tên Trung quốc

khốn kiếp khác đã chuẩn bị sẵn sàng làm tất cả mọi việc chỉ vì tiền !

Sau đó, y kể tên của ba nhà buôn Trung Quốc và bốn người lính.

Tào Can cẩn thận ghi nhớ tên những người này.

Địch công ra lệnh cho Triệu Thái đến bên ông. Ông thì thầm nói:

- Đi ngay lập tức đến dinh thự của Chiến và bắt bốn tên lính vừa được nêu tên lúc nãy. Sau đó đi với hạ sĩ Linh và hai mươi người đến dinh thự của Vũ Kỳ bắt hai gã Uigur. Sau đó bắt ba nhà buôn Trung Quốc. Cuối cùng người sẽ đi bắt tên Thợ Săn và đồng bọn của hắn ở Khu Bắc !

Khi Triệu Thái vội vã ra đi, Địch công nói với Ooljin :

- Ta không phải là một người bất công, Ooljin. Ta sẽ không để cho tên Trung Quốc này nhận phần thưởng bởi vì hắn phản bội người sau khi đã chủ mưu và xúi giục người phạm tội. Nếu người muốn ngăn chặn tên Vũ Kỳ này nhận phần thưởng từ sự phản bội đê tiện của hắn, người tốt hơn nên kể rõ quan án Phan đã bị ám sát như thế nào !

Mắt gã Uigur sáng rực với niềm vui sướng xấu xa.

- Đây là sự trả thù của ta - y hét lên - Nghe này, tên huyện quan ! Bốn năm trước người đàn ông tên Vũ Kỳ đã cho ta mười lạng bạc. Hắn bảo ta đi đến tòa án và nói với huyện lệnh mới nhậm chức là đêm nay có thể bắt được Vũ Kỳ trong cuộc gặp mặt bí mật với một sứ giả của Uigur Khan, cạnh bờ sông. Đêm đó quan án Phan đến cùng với một cận vệ. Khi đi ra khỏi thị trấn ta đã hạ gục bọn chúng. Chính tay ta đã cắt cổ tên Phan và vứt xác hắn cạnh bờ sông !

Ooljin phun nước bọt vào Vũ kỳ.

- Bây giờ phần thưởng của người thế nào, tên cầu quan ? - Y hét lên.

Địch công gật đầu với người thư lại cao cấp. Ông này đọc to ghi chép những gì gã Uigur đã khai. Ooljin đồng ý rằng đó chính là những lời xưng tội của mình. Tờ khai này được đưa cho gã Uigur và hắn điểm chỉ vào đó.

Sau đó, Địch công nói:

- Người, Ooljin, là hoàng tử Uigur gần biên giới và người phạm tội xúi giục nổi loạn gây ảnh hưởng đến mối bang giao của triều đình. Ta không có thẩm quyền để tìm hiểu xem Khan và các thủ lĩnh bộ tộc khác có liên quan đến việc nổi loạn này hay không. Ta cũng không có quyền phán xét người. Người sẽ được chuyển ngay lập tức về kinh thành. Tội lỗi của người

sẽ được phán xét bởi Hội đồng quản trị về các vấn đề của người Uigur.

Ông đưa ra dấu hiệu cho đội trưởng. Gã Uigur được đặt lên cang và mang trở lại nhà giam.

- Mang tội phạm Vũ Kỳ đến trước mặt ta! Địch công ra lệnh.

Tên tội phạm thú nhận âm mưu bất chính của hãn

- Vũ Kỳ, người đã phạm tội một ác tà trời. Tội chống lại triều đình này pháp luật quy định một hình phạt khủng khiếp. Tuy nhiên, có lẽ tên người cha quá cố của người và lời cầu xin của ta có thể làm cho các cơ quan có thẩm quyền giảm thiểu phần nào hình phạt giành cho người. Vì vậy, ta khuyên người nên thú nhận và khai báo tường tận những tội lỗi của người !

Vũ Kỳ không trả lời. Anh ta gục đầu và thở mạnh. Địch công ra dấu để các bộ đầu bỏ anh ta lại một mình.

Cuối cùng Vũ Kỳ ngẩng đầu lên. Anh nói chậm rãi trong một giọng nói buồn bã, hoàn toàn khác với cách nói chuyện hấp tấp trước đây:

- Ngoài hai gã Uigur, tôi không có đồng lõa trong dinh thự của mình. Tôi nói với các thuộc hạ của mình là chúng ta sẽ chiếm hữu toàn bộ thị trấn. Bốn tên lính đã nhận được tiền thưởng. Ngày mai, vào lúc nửa đêm, họ sẽ thắp sáng một ngọn lửa trên tháp canh cao nhất trong lâu đài của Chiến để làm tín hiệu. Họ được cho biết đây là tín hiệu để một băng côn đồ làm náo loạn và sau đó cướp phá hai tiệm kim hoàn lớn nhất của thị trấn. Trong thực tế, ngọn lửa này là tín hiệu cho các bộ tộc Uigur vượt qua sông để tấn công thị trấn. Ooljin với sự giúp đỡ của những tên Trung Quốc của y sau đó sẽ mở Cổng Đập Nước, và ...

- Đủ rồi - Địch công ngắt lời y - Ngày mai người sẽ có cơ hội để kể toàn bộ câu chuyện.

Bây giờ ta chỉ muốn hỏi người một câu hỏi. Người đã làm gì với bản di chúc người tìm thấy được giấu trong bức tranh của người cha quá cố của người.

Một cái nhìn ngạc nhiên lóe lên trên gương mặt hốc hác của Vũ Kỳ. Y trả lời:

- Tờ di chúc ban đầu nói rằng tài sản được chia đều giữa tôi và đứa em trai Vũ San của tôi, tôi đã huỷ nó đi. Thay vào đó, tôi đưa vào lớp lót của bức tranh tờ di chúc tôi tự viết trong đó thiết lập một nghi ngờ và chỉ định tôi là người thừa kế hợp pháp tất cả tài sản.

- Người thấy - quan án khinh khỉnh nói - những việc làm đen tối của người ta đều biết rõ. Dẫn tội phạm vào phòng giam !

Không lâu sau quan án kết thúc buổi xử án. Triệu Thái đến văn phòng riêng của quan án và báo cáo tất cả những tên tội phạm đã bị bắt giữ. Trong Khu Bắc có một số rắc rối, Thợ Săn chống trả dữ dội khi bị bắt nhưng hạ sĩ Linh đã hạ gục hãn ta.

Địch công ngả người ra sau ghế. Nhắm nháp một tách trà nóng ông cho biết:

- Ooljin và 6 tên Uigur phải được đưa về kinh thành. Thông báo cho hạ sĩ Linh chọn lấy 10 quân sĩ và ngày mai lên đường áp giải. Nếu họ thay ngựa ở một dịch trạm gần nhất họ sẽ đến kinh thành trong vòng một tuần. Ba nhà buôn và những người lính tham gia vào âm mưu này sẽ được xử tại đây.

Nhìn bốn thuộc hạ ngồi thành nửa vòng tròn trước bàn làm việc của mình, Địch công tiếp tục với một nụ cười:

- Ta nghĩ rằng, với việc bắt giữ những tên lãnh đạo chúng ta đã bóp chết âm mưu này từ trong trứng nước.

Triệu Thái gật đầu háo hức.

- Các bộ tộc Uigur - anh nói - không thể xem thường, họ là những chiến binh đáng gờm trong những trận chiến xáp lá cà. Họ là những kỵ binh xuất sắc và là cung thủ thiện xạ với những mũi tên chính xác chết người. Nhưng họ không có kinh nghiệm cũng như phương tiện cần thiết để bao vây và tấn công một thị trấn có tường bao quanh. Khi đêm mai họ không nhìn thấy ngọn lửa tín hiệu trên tháp canh, họ sẽ không dám tấn công !

- Ta giao việc này cho người, Triệu Thái - ông nói - hãy tiến hành chuẩn bị các công việc cần thiết để đối phó với mọi tình huống.

Với một nụ cười ảm đạm, quan án nói thêm:

- Người không thể phàn nàn là người không phải bận rộn ở đây, anh bạn !

- Mấy hôm trước, khi chúng ta nhận được bổ nhiệm tại Lan Phương - lão Hồng nói với nụ cười - đại nhân nói rằng nhiệm vụ của chúng ta tại đây sẽ thú vị bởi vì chúng ta sẽ gặp những vấn đề bất thường. Sự phỏng đoán đó đã trở thành sự thật.

Địch công mệt mỏi dùng bàn tay dụi mắt.

- Ta thấy nó quá khó tin - ông nói - chỉ mới có một tuần kể từ khi chúng ta đến Lan Phương này !

Đặt tay vào ống tay áo rộng của mình, ông tiếp tục:

- Nhìn lại những ngày vừa qua ta nhận thấy người khách bí ẩn của Chiến Môn làm cho ta lo lắng hơn hết. Nó là bằng chứng cho thấy y chính là bộ não đứng sau điều hành các hoạt động của tên bạo chúa. Ta biết rằng nếu y còn tự do thì bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra !

- Làm thế nào đại nhân phát hiện ra đó chính là Vũ Kỳ - Tào Can hỏi - Nhìn đi nhìn lại tôi cũng không thấy đầu mối nào từ người bí ẩn đó !

Địch công gật đầu.

- Đó là sự thật - ông trả lời - chúng ta quả thật không biết nhiều. Tuy nhiên, có hai đầu mối gián tiếp. Đầu tiên, ta biết rằng hấn phải là người đàn ông thành thạo với công việc đối nội và đối ngoại của triều đình. Thứ hai, có lẽ hấn sống ở vùng lân cận gần dinh thự của Chiến Môn.

Ta phải thú nhận rằng lúc đầu ta nghi ngờ Hứa Phong chính là người đàn ông bí ẩn đó. Hứa là loại người bốc đồng, thiếu thận trọng rất dễ bị lôi kéo vào một âm mưu như thế. Xuất thân gia đình của anh ta giúp cho anh ta có đủ kiến thức về công việc của quốc gia để hướng dẫn hành động của Chiến Môn.

- Hơn nữa - lão Hồng ngắt lời - Hứa có sự say mê đối với nghệ thuật của bọn man rợ.

- Chính xác - Địch công nói - Tuy nhiên, Hứa sống xa dinh thự của Chiến và điều làm cho ta không chắc chắn là anh ta thường xuyên nhậu nhẹt tại quán rượu Thường Xuân, nơi có những kẻ nhiều chuyện. Cuối cùng, Mã Tông sau khi nói chuyện với Thợ săn đã chứng minh là những kế hoạch của bọn chúng chẳng bị ảnh hưởng gì khi Hứa bị bắt.

Địch công rút tay ra khỏi ống tay áo và nghiêng người từ khuỷu tay lên bàn. Nhìn Triệu Thái ông nói tiếp:

- Chính người, Triệu Thái, đã đề xuất giải pháp cho ta !

Triệu Thái rõ ràng rất ngạc nhiên khi nghe tuyên bố trên.

- Đúng - quan án nói tiếp - chính là người, khi gắn kết đội quân tượng tượng của chúng ta đã chỉ ra với ta mưu mẹo đó có thể có hai ý nghĩa. Ta đột nhiên hiểu ra mọi chuyện là việc xây dựng dinh thự để chuẩn bị bảo vệ bản thân chống lại các cuộc tấn công của quân man rợ cũng có thể được giải thích như là chuẩn bị cho việc tham gia một cuộc đột kích!

Khi nghi ngờ của ta đã xuất hiện, ta thấy rằng các mảnh của bức tranh ghép hình này dần dần ăn khớp với nhau. Vũ Kỳ có thể là một cố vấn bí mật rất tốt của Chiến Môn. Đầu tiên, Vũ Kỳ hoàn toàn thông thạo và am hiểu các vấn đề về chính trị, anh ta lớn lên trong ngôi nhà của một trong những chính khách vĩ đại nhất của thời đại chúng ta. Thứ hai, ngôi nhà của anh ta chỉ cách khoảng vài bước chân với dinh thự của Chiến, anh ta dễ dàng nhìn thấy lá cờ đen mà Chiến sử dụng treo trên cổng nhà mình khi y muốn anh ta đến thăm y vào hôm đó.

Sau đó, ta bắt đầu đặt ra một số câu hỏi. Tại sao một người đàn ông luôn lo sợ các cuộc tấn công của bọn man rợ lại đi mua một căn biệt thự tại vị trí nguy hiểm nhất ở góc tây nam của thị trấn gần Cổng Chấn Nước ? Và nhất là anh ta đã sở hữu một ngôi biệt thự gần cổng phía đông, một địa điểm an toàn mà anh ta có thể chạy trốn vào núi ngay khi có dấu hiệu nguy hiểm ? Và tại sao Chiến Môn lại không có hành động gì đối với Vũ Kỳ khi anh ta mua chuộc hai gã vệ sĩ tốt nhất của Chiến về với mình ?

Tất cả chỉ có một câu trả lời : Vũ Kỳ là cố vấn của Chiến, anh ta là người tổ chức các kế hoạch thành lập một vương quốc tự trị tại nơi biên giới này.

Cuối cùng, Chiến Môn đã nói với ta như vậy.

- Lúc đó, thừa đại nhân ? - lão Hồng và Mã Tông thốt lên cùng một lúc. Tào Can và Triệu Thái há hốc miệng nhìn chằm chằm vào quan án trong sự ngạc nhiên tột độ.

Địch công nhìn viên chấp sự của mình với vẻ giễu cợt.

- Khi Chiến Môn hấp hối - ông trả lời - tất cả chúng ta đều nghĩ rằng hắn cố gắng để bắt đầu bằng từ " You ". Ta phải hiểu tốt hơn! Một người đàn ông sắp chết rất khó khăn để nói một câu phức tạp. Hắn chỉ muốn phát âm một cái tên, tên của kẻ đã giết quan án Phan. Và tên đó là Vũ Kỳ (tên nhân vật trong truyện là Yoo Kee, chữ Yoo phát âm gần giống như You (bạn)).

Tào Can thả rơi cánh tay xuống bàn. Anh nhìn những người khác với cái nhìn đầy ý nghĩa.

- Ta phải nói thêm - Địch công tiếp tục - đó là điều mà Bạch Hạc cư sĩ bắt đầu với ta. Khi bắt đầu cuộc trò chuyện ông ta đã nghe nhầm Yoo (Vũ) thay cho You (bạn). Lúc đó ta cứ nghĩ là nghe nhầm. Bây giờ suy nghĩ lại về cuộc trò chuyện kỳ lạ đó, ta nghi ngờ rằng tất cả các lời của vị tiên sinh già đó nói ra đều có mục đích, nó có một ý nghĩa rất đặc biệt ...

Địch công ngừng lời. Ông im lặng vài phút và trầm tư vuốt râu của mình. Sau đó, ông nhìn các phụ tá của mình và tiếp tục nói nhanh:

Ngày mai ta sẽ mở phiên tòa xét xử Vũ Kỳ. Y bị kết án về tội phản quốc và đây là một trong những tội ác nghiêm trọng nhất, ngoài ra y còn là chủ mưu trong việc sát hại quan án Phan.

Trong cùng phiên tòa, ta sẽ xét xử vụ giết tướng Đinh !

Tuyên bố cuối cùng là cú sốc thứ hai cho các phụ tá của Địch công. Tất cả họ đều bàn tán với nhau.

Địch công giờ tay.

- Đúng - ông nói - ta cuối cùng đã tìm thấy đáp án cho trường hợp lạ lùng và kỳ quặc đó. Người đàn ông thực sự giết tướng Đinh đã ký tên mình trên hung khí.

- Như vậy, sau tất cả , chính là thằng nhóc hỗn xược Hứa Phong ! - lão Hồng hào hứng nói.

- Ngày mai - Địch công bình tĩnh nói - các người sẽ biết tướng Đinh đã chết như thế nào.

Ông nhấp một ngụm trà. Sau đó tiếp tục nói:

- Ngày hôm nay chúng ta đã giải quyết được nhiều việc. Tuy nhiên vẫn còn hai vấn đề gây nhiều tranh cãi. Đầu tiên là một trường hợp thực tế và cấp bách, cụ thể là sự mất tích bí ẩn của Bạch Lan. Trường hợp thứ hai tuy không cấp bách như trường hợp thứ nhất nhưng nó thu hút sự quan tâm của tất cả chúng ta. Ta nghĩ đó là thông điệp bí ẩn trong bức tranh của Thống đốc Vũ.

Trừ khi chúng ta có thể chứng minh bà Vũ và đứa con trai Vũ San là chủ sở hữu hợp pháp của một nửa số tài sản của Thống đốc, nếu không họ sẽ mãi mãi nghèo túng như hiện nay. Một khi Vũ Kỳ bị truy tố về tội phản quốc, tất cả tài sản của y sẽ bị triều đình tịch thu.

Thật không may, Vũ Kỳ đã phá hủy bản di chúc anh ta tìm thấy trong bức tranh của Thống đốc. Vì vậy, bằng chứng đã bị mất. Lời thú tội của Vũ Kỳ không làm thay đổi thực tế là vị Thống đốc già lúc hấp hối trên giường bệnh đã để lại bức tranh cho bà Vũ và đứa con trai út và "tất cả phần còn lại" cho Vũ Kỳ. Các nhà chức trách có thẩm quyền, đặc biệt là Ban tài chính sẽ căn cứ vào điều đó, tịch thu tất cả tài sản của Vũ Kỳ. Vì thế, trừ khi ta giải quyết được bí ẩn của bức tranh nếu không bà Vũ và đứa con trai của bà chẳng nhận được gì cả !

Tào Can gật đầu. Anh từ từ vuốt ve ba sợi lông mọc trên má trái của mình. Sau đó anh hỏi:

- Lúc đầu chúng ta không biết rằng Vũ Kỳ đã có một kế hoạch để chiếm lấy thị trấn này. Chúng ta chỉ biết anh ta như là một bị cáo trong vụ kiện về quyền thừa kế tài sản. Tại sao đại nhân ngay từ đầu lại quan tâm đến vụ kiện " Vũ thừa kế Vũ " ?

Địch công trả lời với nụ cười:

- Trước khi ta giải thích, ta sẽ cho người biết nguyên nhân sâu xa vì sao ta lại quan tâm đặc biệt với trường hợp này.

Ta phải nói rõ rằng ta luôn luôn hứng thú với cá tính của Thống đốc Vũ Nam Thiên. Nhiều năm trước đây, khi ta đang chuẩn bị bản thân để thi lần thứ hai, ta đã tìm cách để có được tất cả các tài liệu về những vụ án hình sự được giải quyết bởi Thống đốc Vũ khi ông còn là một quan án sát huyện. Nghiền ngẫm tất cả tài liệu này ta có tham vọng muốn học tập các phương pháp suy diễn thông minh của ông. Sau đó ta cẩn thận nghiên cứu, lấy cảm hứng từ

năng lực sáng tạo của ông như là kim chỉ nam cho mình; và cố gắng hấp thụ niềm đam mê cháy bỏng của ông ta cho công lý và sự phục vụ hết mình cho đất nước và nhân dân. Ông đối với ta là tấm gương sáng chói, một hình ảnh lý tưởng của người phục vụ tận tụy cho triều đình.

Ta đã từng ao ước được gặp ông ta một lần trong đời ! Nhưng điều này tất nhiên là không thể được khi ông ta là một Thống đốc và ta lúc đó chỉ là một viên chức trẻ nghèo nàn.

Sau đó, Thống đốc Vũ bất ngờ từ chức. Hành động không thể giải thích được này của người anh hùng trong lòng ta đã làm ta bị xáo trộn rất nhiều. Ta đã kinh ngạc về điều này suốt từ lúc đó đến nay.

Khi ta tìm thấy trong kho lưu trữ tại huyện đường Lan Phương này vụ kiện " Vũ thừa kiện Vũ", đối với ta nó dường như là cơ hội để ta có thể đến gần hơn với thần tượng thời tuổi trẻ của ta, rằng ta có thể gặp được ông ấy, tất nhiên, chỉ trong tinh thần. Câu đố từ bức di chúc của ông đối với ta dường như là một thách thức từ ngôi mộ ...

Địch công dừng lại và nhìn chăm chú vào bức tranh treo trên bức tường đối diện.

Ông chỉ vào nó và tiếp tục nói :

- Ta quyết tâm tìm ra bí mật ẩn giấu của bức tranh này. Từ sau lời thú tội của Vũ Kỳ, thông điệp bí mật của vị Thống đốc già còn hơn là một thách thức. Ta cảm thấy nó là nhiệm vụ quan trọng của ta để tưởng nhớ vị Thống đốc già, ta quyết giành lại cho người vợ góa và đứa con của ông những gì hợp pháp thuộc về họ. Đó là việc phải làm sau khi ta đem đứa con cả của ông ra pháp trường.

Quan án đứng lên và đi đến trước bức tranh. Các phụ tá của ông cũng rời khỏi chỗ ngồi của mình và một lần nữa nhìn vào phong cảnh bí ẩn của bức tranh.

Khoanh tay trong ống tay áo rộng của mình Địch công chậm rãi nói:

"Ngôi nhà ảo ảnh" . Thống đốc già phải bị sốc như thế nào khi ông phát hiện ra đứa con trưởng thừa hưởng trí tuệ siêu việt của mình nhưng lại không có được những phẩm chất cao quý của ông.

Ta biết mỗi nét vẽ trên bức tranh này bằng trái tim. Ta đã hy vọng rằng dinh thự cũ trong khu vườn có thể cho ta một số đầu mối, nhưng ta không thể ...

Đột nhiên quan án dừng lại. Cúi mình về phía trước, ông nhìn toàn bộ bức tranh từ trên xuống dưới. Sau đó ông đứng thẳng lên và từ từ kéo mạnh râu của mình. Sau đó, ông quay lại. Đôi mắt ông sáng rực:

- Ta đã tìm thấy nó, các bạn của ta ! - ông kêu lên - Ngày mai, câu đố này cũng sẽ được giải quyết !

Chương XXI

Địch công kết thúc vụ án giết tướng quân Triệu Thái kể lại một thảm họa quân sự

Ngày hôm sau, khi Địch công mở phiên tòa buổi sáng thì hàng trăm người dân đã tràn ngập phòng xử án. Tin tức mới nhất về việc Vũ Kỳ bị bắt giữ đã lan khắp thị trấn và những tin đồn về bọn man rợ tấn công thị trấn liên quan đến việc bắt giữ tên thủ lĩnh Uigur.

Địch công lặng lẽ quan sát đám đông và suy nghĩ nên bắt đầu thẩm vấn Vũ Kỳ như thế nào. Ngài suy luận rằng Vũ Kỳ rất xuất sắc trong việc che đậy và lập kế hoạch bí mật; y có thói quen đặt vấn đề trực tiếp và cẩn thận đứng sau chỉ đạo nó. Thường thì những kẻ như thế sẽ bị sụp đổ hoàn toàn một khi họ bị bắt buộc phải ra công khai.

Quan án viết tên Vũ Kỳ trên phiếu và đưa cho Phương đô đầu.

Khi Vũ Kỳ được dẫn vào Địch công thấy sự phỏng đoán của mình là đúng. Vũ Kỳ sau một đêm đã biến thành người hoàn toàn khác. Chiếc mặt nạ vui vẻ, ung dung mà y thường mang đã rơi xuống. Không còn lại gì ngoài một người đàn ông bơ phờ, sụp đổ.

Địch công khẽ nói:

- Tại phiên tòa hôm qua chúng ta đã thông qua các thủ tục. Người có thể bắt đầu thú nhận tội lỗi của người.
- Đại nhân - Vũ Kỳ nói bằng giọng buồn bã - khi một người đàn ông không còn hy vọng gì trong thế giới này hay không còn gì để bám víu thì tại sao anh ta lại không nói lên toàn bộ sự thật.

Vũ Kỳ dừng lại một chút. Sau đó, đột nhiên y cay đắng nói:

- Tôi biết rằng cha tôi ghét tôi. Vâng, tôi ghét ông ta mặc dù tôi phải thừa nhận rằng tôi sợ ông ta. Trong khi ông còn sống tôi đã đặt ra mục tiêu đời mình là phải thành một người đàn ông vĩ đại hơn ông ta. Ông ta là Thống đốc, tôi sẽ là người cai trị một quốc gia !

Trong nhiều năm qua, tôi đã thực hiện một nghiên cứu cẩn thận về tình hình biên giới. Tôi nhận ra rằng nếu các bộ tộc man rợ có thể thống nhất lại với nhau và có hướng dẫn, họ có thể dễ dàng hoành hành toàn bộ khu vực biên giới này. Với Lan Phương tôi có thể thành lập một quốc gia chắn ngang biên giới. Trong khi vẫn giữ hứa hẹn đàm phán với chính quyền Trung Quốc lâu dài như một nước chư hầu, tôi sẽ đều đặn mở rộng vương quốc về phía Tây bằng cách thu hút nhiều hơn nữa các thủ lĩnh bộ tộc man rợ. Trong khi quyền lực của tôi phát triển về phía Tây thì thái độ của tôi đối với các nhà chức trách Trung Quốc ở phía

Đồng sẽ dần dần cứng rắn cho đến khi tôi trở nên mạnh mẽ và sẽ không có ai dám tấn công tôi.

Vũ Kỳ thở dài sau đó tiếp tục:

- Tôi tự tin rằng mình có đủ kỹ năng và kiến thức ngoại giao chính trị nội bộ của Trung Quốc để thực hiện kế hoạch này Nhưng tôi thiếu kinh nghiệm quân sự. Với Chiến Môn tôi tìm thấy một công cụ hữu ích. Ông ta là một người đàn ông quyết đoán và tàn nhẫn, nhưng ông không đủ điều kiện để hoạt động như một nhà lãnh đạo chính trị. Tôi khuyến khích ông ta tự biến mình như là người cai trị địa phương ở đây và cho biết làm thế nào ông có thể củng cố vị trí của mình đối với triều đình. Ông thừa nhận sự lãnh đạo của tôi. Sau khi kế hoạch của chúng tôi thành công, tôi sẽ bổ nhiệm Chiến Môn là Tổng tư lệnh của tôi. Trong một thời gian tôi sử dụng các hoạt động của Chiến Môn để kiểm tra phản ứng của chính quyền trung ương. Tất cả mọi thứ đã thành công, chính quyền trung ương dường như chấp nhận sự có mặt của Chiến trong các tình huống bất thường ở đây. Vì vậy, tôi quyết định bước tiếp theo và thiết lập liên lạc với các bộ tộc Uigur.

Sau đó như một trò đùa cột trời trâu, quan án Phan đến nơi đây. Thật không may là một bức thư tôi viết cho thủ lĩnh bộ lạc Uigur rơi vào tay ông ta. Tôi phải hành động nhanh chóng. Tôi ra lệnh cho Orolakchee, một người anh em họ của Khan và là tay sai bí mật của tôi, dụ quan án Phan qua bên kia sông và giết ông ta. Chiến Môn rất tức giận và lo ngại triều đình sẽ trả đũa. Nhưng tôi hướng dẫn cho y làm cách nào để che giấu tội phạm này và tất cả đã êm xuôi.

Địch công định ngăn Vũ Kỳ lại để hỏi vài điều nhưng ông suy nghĩ tốt hơn nên để cho Vũ Kỳ tiếp tục kể câu chuyện theo cách riêng của anh ta. Vũ Kỳ tiếp tục với giọng nói buồn bã:

- Tôi có thể ra mặt công khai sau đó nếu không phải là Khan nhận được các thông tin về chiến thắng vang dội của Trung Quốc với bốn man rợ trên biên giới phía Bắc. Ông ta bắt đầu do dự và cuối cùng rút đi sự hỗ trợ của mình. Sau đó tôi bắt đầu các cuộc đàm phán phức tạp với những thủ lĩnh nhỏ hơn và cuối cùng đã thành công trong việc thống nhất ba bộ tộc mạnh mẽ. Họ sẽ tấn công thị trấn nếu tôi đảm bảo rằng Cổng Chấn Nước được mở và những yếu điểm bên trong thị trấn sẽ được chiếm giữ bởi những thuộc hạ của tôi.

Khi ngày hành động đã được ấn định, đại nhân đã đến với một trung đoàn quân đội chính quy đi tuần tra biên giới. Chiến Môn bị bắt và thủ hạ của y bị phân tán. Tôi sợ rằng kế hoạch của tôi bị rò rỉ ra ngoài và trong tương lai không xa một đội quân mạnh mẽ sẽ đến đồn trú tại Lan Phương. Tôi quyết định phải hành động ngay lập tức.

Đêm nay ba bộ tộc Uigur sẽ tập trung ở bờ sông. Vào lúc nửa đêm khi họ thấy ngọn lửa tín hiệu trên các tháp canh, họ sẽ vượt sông và đột nhập vào thị trấn bằng Cổng Đập Nước.

Đó là tất cả !

Đám đông bắt đầu bàn tán xôn xao. Họ nhận ra rằng suýt chút nữa họ không thể thoát khỏi cuộc tấn công của những kỵ binh man rợ tàn nhẫn.

- Im lặng - Địch công hét lên.

Sau đó, ông ra lệnh cho Vũ Kỳ:

- Có bao nhiêu người đàn ông của ba bộ tộc này, bao gồm những loại quân nào ?

Vũ Kỳ suy nghĩ một lúc, sau đó trả lời:

- Khoảng 2000 cung thủ và hàng trăm bộ binh.

- Ba nhà buôn Trung quốc đóng vai trò gì trong cuộc tấn công này ? - quan án hỏi.

- Tôi chưa bao giờ gặp họ - Vũ Kỳ trả lời - Đó là chủ trương của tôi, luôn đứng phía sau càng nhiều càng tốt. Tôi đã ra lệnh cho Orolakchee tìm kiếm sự giúp đỡ của khoảng một tá người Trung Quốc để hướng dẫn cho các chiến binh Uigur vị trí tòa án và các cổng thành. Họ sẽ tìm đến các chiến binh Uigur và giúp đỡ họ tấn công thị trấn.

Địch công ra dấu cho người thư lại cao cấp. Ông đã đọc lời khai của Vũ Kỳ và Vũ Kỳ điểm chỉ vào đó.

Sau đó, quan án đã tuyên bố bằng giọng nghiêm trang:

- Vũ Kỳ, ta tuyên bố người đã phạm tội phản quốc. Có thể là Hình bộ sẽ giảm thiểu mức độ khắc nghiệt của hình phạt để tỏ lòng tôn kính đối với những đóng góp của cha người trước đây và bởi vì người thú nhận mà không phải chịu áp lực. Nhưng nhiệm vụ của ta phải cảnh báo người rằng luật pháp quy định đối với tội phản quốc là xử "lăng trì", có nghĩa là sẽ bị cắt ra từng miếng thịt lúc còn sống.

Dẫn tội phạm đi !

Sau đó, Địch công nói trước tòa án:

- Ta đã bắt giữ tất cả những kẻ đầu sỏ của mưu đồ bất chính này. Những tên man rợ sẽ không dám tấn công đêm nay vì không thấy ngọn lửa tín hiệu. Ta đã ra lệnh, tuy nhiên, vẫn cần có sự chuẩn bị cần thiết để đối phó với mọi tình huống. Trong tòa án ngày hôm nay các người sẽ được hướng dẫn từ các giám thị cần phải làm gì. Bọn man rợ không thể tấn công vì thị trấn đã có tường thành bảo vệ, không có gì phải lo sợ.

Các khán giả vang lên tiếng hoan hô.

Địch công đập búa lên bàn. Sau đó, ông tuyên bố:

- Bây giờ ta sẽ xử đến vụ án Đình kiện Hứa.

Ông điền vào một tờ phiếu với cây bút đỏ của mình. Sau đó Hứa Phong được dẫn đến trước công đường bởi hai bộ đầu.

Ngay sau khi Hứa đang quỳ, quan án lấy từ tay áo của mình một hộp giấy và đẩy nó trên cạnh bàn. Nó trượt trên mặt bàn và rơi xuống trước mặt của Hứa.

Anh nhìn nó một cách tò mò. Đó là cái hộp được phát hiện trong tay áo của tướng quân bị giết. Góc hộp bị chuột gặm đã được sửa chữa lại gọn gàng.

Quan án hỏi : "Người có quen thuộc với cái hộp đó ?"

Hứa nhìn lên:

- Đây - anh trả lời - là loại hộp họ dùng để bán mút mận. Tôi đã thấy hàng trăm hộp như thế này được bán tại khu chợ gần Tháp Trống. Thỉnh thoảng tôi mua một hộp cho bản thân mình. Mặc dù tôi thực sự quen thuộc với các hộp bình thường nói chung, tôi lại chưa bao giờ trông thấy cái hộp đặc biệt như thế này. Việc ghi lời chúc mừng trên hộp chỉ ra rằng nó được tặng cho một người nào đó như là một món quà.

- Người nói hoàn toàn đúng - Địch công cho biết - nó là món quà kỷ niệm. Người có muốn nếm một quả mận trong đó.

Hứa ngơ ngác nhìn quan án. Sau đó anh nhún vai và trả lời:

- Chẳng thành vấn đề, thưa đại nhân !

Anh mở hộp. Chín quả mận được sắp xếp gọn gàng trên một lớp giấy lụa trắng. Hứa chốc chóng với ngón tay trở. Khi tìm thấy một quả mềm anh cầm lấy và bỏ vào miệng. Anh ăn nó sau đó nhả hạt trên nền nhà.

- Đại nhân có muốn tôi ăn thêm ? Hứa hỏi với vẻ thèm thuồng.

- Thế này là quá đủ - Địch công lạnh lùng nói - người có thể đứng lên.

Hứa đứng lên và nhìn những người bộ đầu. Họ không đi tới bắt lấy anh ta và đem trở lại nhà giam. Vì vậy, anh bước lui vài bước và vẫn đứng đó. Anh tò mò nhìn quan án.

- Hãy để Đình Cẩn đi về phía trước - Địch công ra lệnh.

Khi Đinh Cần quỳ trước bàn xử án, Địch công nói:

- Đinh Cần, ta đã phát hiện ra người giết cha ngươi. Để chứng minh trường hợp này rất phức tạp và rắc rối. Ta không muốn gỡ rối tất cả các nhánh của nó. Cuộc sống của cha ngươi bị đe dọa từ nhiều phía, và có nhiều hơn một nỗ lực để cố gắng giết ông ta. Tòa án này, tuy nhiên, chỉ quan tâm đến một nỗ lực đã thành công. Bị cáo Hứa rõ ràng là không có dính dáng gì đến điều đó. Do đó trường hợp Đinh kiện Hứa bị huỷ bỏ !

Một tiếng rì rào ngạc nhiên nổi lên từ đám đông. Đinh Cần vẫn im lặng, anh không lặp lại lời buộc tội của mình với Hứa.

Hứa kêu lên:

- Thưa đại nhân, đã tìm thấy Bạch Lan ?

Khi quan án lắc đầu, Hứa quay lại mà không nói lời nào. Sau đó anh thô lỗ huých khuỷu tay theo cách của mình, mở đường đi qua đám đông ra cửa tòa án.

Địch công lấy một cây bút sơn mài màu đỏ trên bàn.

- Đứng lên, Đinh Cần - ông ra lệnh - và nói cho ta những gì ngươi biết về cây bút này !

Khi đang nói, quan án cầm cây bút đưa cho Đinh Cần và cán bút chỉ thẳng vào mặt người đàn ông trẻ.

Đinh Cần nhìn sững sờ. Anh lấy cây bút từ tay Địch công và quay quanh ngón tay của mình. Sau khi đọc dòng chữ khắc trên thân bút, anh gật đầu.

- Bây giờ thấy hàng chữ khắc này tôi đã nhớ lại, thưa đại nhân. Một vài năm trước đây cha tôi đã cho tôi xem một sổ miếng ngọc quý hiếm cùng với cây bút này. Ông nói với tôi rằng đây là món quà tặng trước cho ngày sinh nhật lần thứ 60 của mình từ một người rất cao quý. Ông không nói tên người ấy ra nhưng ông nói rằng người đó sợ rằng mình sẽ mất sớm trước khi cha tôi tổ chức sinh nhật lần thứ 60 nên muốn tặng cây bút trước. Cha tôi không sử dụng nó cho đến khi cha tôi được 60 tuổi.

Cha tôi xem cây bút này rất giá trị. Sau khi đưa nó cho tôi xem, ông cất nó trở vào hộp nơi ông lưu giữ bộ sưu tập ngọc bích của mình và khóa nó lại.

- Trong cây bút này - Địch công nghiêm trọng nói - là cơ quan đã giết cha ngươi !

Đinh Cần hoang mang nhìn cây bút trong tay. Anh xem xét kỹ lưỡng cẩn thận và nhìn vào bên trong thân rỗng của cây bút. Sau đó, anh lắc đầu hồ nghi.

Địch công chăm chú theo dõi từng cử động của anh ta. Sau đó ông cộc lốc nói:

- Đưa cây bút lại cho ta. Ta sẽ chứng minh nó hoạt động như thế nào.

Khi Đinh Cần giao lại cây bút. Địch công cầm nó trong tay trái của mình, bằng tay phải ông lấy một hình trụ nhỏ bằng gỗ từ tay áo của mình và giơ lên cho tất cả mọi người có thể nhìn thấy nó.

- Đây - ông nói - là con dao bằng gỗ sao lại chính xác con dao nhỏ được tìm thấy găm vào cổ họng của tướng Đinh. Nó là một con dao nhỏ bao gồm cán và lưỡi dao. Bây giờ ta sẽ nhét nó vào trục rỗng của cán bút này.

Con dao gỗ di chuyển chính xác vào trục. Nhưng khi vào được phân nửa nó mắc kẹt lại.

Địch công đưa cây bút cho Mã Tông.

- Bấm con dao gỗ này vào tiếp tục! - ông ra lệnh.

Mã Tông dùng ngón cái to lớn của mình ấn vào phần nhô ra của con dao. Với một chút khó khăn anh đẩy nó vào cho đến khi nó hoàn toàn biến mất vào thân cây bút.

Anh nhìn quan án chờ đợi.

- Duỗi cánh tay người ra và rút ngón cái của người thật nhanh! quan án ra lệnh.

Con dao bằng gỗ bắn lên trong không khí từ thân cây bút ra xa khoảng năm mét, sau đó rơi xuống nền nhà.

Địch công ngã người ra sau ghế. Vừa vuốt râu ông vừa chậm rãi nói:

- Cây bút này là một công cụ giết người tài tình. Trục rỗng của nó chứa các cuộn dây mỏng mà ta đoán làm từ dây mây. Sau khi chèn những vòng dây này vào trục rỗng ông ta dùng 1 cái ống rỗng ép nó sát xuống đáy. Ông dùng nhựa nóng chảy của cây sơn mài đổ qua cái ống rỗng và xuống những vòng dây mây. Đợi cho nhựa khô hoàn toàn ông rút cái ống rỗng ra và thay thế bằng cái này.

Địch công mở cái hộp nhỏ và rất cẩn thận lấy ra con dao được tìm thấy trên cổ họng của tướng Đinh.

- Người sẽ thấy - ông tiếp tục - rằng cán dao hình trụ của nó vừa vặn với trục rỗng của cây bút này, trong khi lưỡi dao uốn cong của nó phù hợp với đường cong bên trong cán bút. Thậm chí nếu nhìn chăm chú vào trục, con dao sẽ là vô hình.

Một vài năm trước đây, một người nào đó đã tặng cây bút lông này cho tướng Đinh và cũng là tuyên án tử hình đối với ông ấy. Người ấy biết rằng khi tướng Đinh sử dụng cây bút này, sớm hay muộn cũng sẽ phải đốt cháy đầu ngọn bút trong một cây nến để loại bỏ những sợi lông không cần thiết, như chúng ta vẫn thường làm khi bắt đầu sử dụng một cây bút mới. Sức nóng của ngọn lửa sẽ làm mềm nhựa sơn mài, các cuộn dây hoạt động và con dao độc sẽ bắn ra khỏi thân bút. Lưỡi dao sẽ trúng vào mặt hoặc cổ họng nạn nhân. Sau đó các cuộn dây sẽ trở nên vô hình vì nó kéo dài dọc theo bên trong trục rỗng.

Trong khi Dịch công nói, Đinh Cần lần đầu tiên cho thấy một biểu hiện của sự hoang mang hoàn toàn. Từ từ biểu hiện này biến thành sự kinh dị và hoài nghi. Bây giờ anh ta kêu lên:

- Ai, thừa đại nhân, đã tặng thiết bị hiểm độc này ?

- Ông ta đã ký tên mình để chứng thực - Dịch công lặng lẽ nói - nhưng thực tế là ta sẽ không bao giờ có thể giải được câu đố này. Hãy để ta đọc cho người nghe dòng chữ:

"Chúc mừng sinh nhật lần thứ 60. Thanh bình sơn trang ".

- Đó là ai ? Tôi chưa bao giờ nghe nói đến cái tên đó. Đinh Cần kêu lên.

Dịch công gật đầu.

- Nó chỉ được biết đến ở vài người bạn thân - ông trả lời - Hôm qua, ta phát hiện ra rằng đó là bút danh của cố Thống đốc Vũ Nam Thiên !

Tiếng ồn ào cảm thán nổi lên từ đám đông.

Khi sự phấn khích đã giảm xuống Dịch công nói:

- Như vậy trong cùng một ngày cả cha và con trai đều xuất hiện trong tòa án này. Người con trai còn sống và tinh thần của người cha.

Người, Đinh Cần, sẽ chắc chắn biết nhiều hơn ta tại sao cha của người lại là động cơ thúc đẩy Thống đốc già họ Vũ kết án tử hình ông ta và thực hiện điều đó bằng phương pháp đặc biệt này. Tuy nhiên điều này đã xảy ra, ta không thể kết án người đã chết. Ta, quan án sát, tuyên bố huỷ bỏ vụ kiện này !

Dịch công đập búa xuống bàn xử án. Ngài đứng lên và đi vào phòng riêng qua bức màn phía sau.

Trong khi khán giả kéo nhau ra khỏi tòa án, họ bàn tán hào hứng về các sự kiện và đáp án bất ngờ xảy ra trong vụ giết tướng Đinh. Họ hết lời khen ngợi Dịch công đã phát hiện ra

thiết bị giết người khéo léo. Tuy nhiên, một vài người đàn ông lớn tuổi có kinh nghiệm trong các vấn đề của tòa án lại tỏ ý nghi ngờ. Họ không thể hiểu ý nghĩa về việc cái hộp với những quả mận trong đó và nhận xét với nhau rằng rõ ràng trong phiên tòa này có nhiều cái đáng xem.

Khi Phương đô đầu đi vào, ông thấy Hứa đang đứng đợi ông.

Hứa cúi đầu chào viên đô đầu và vội vàng nói:

- Xin vui lòng cho phép tôi tham gia vào cuộc tìm kiếm con gái ông !

Phương đô đầu nhìn anh suy nghĩ, sau đó trả lời:

- Trước đây, anh Hứa, tôi chuẩn bị sẵn sàng để tra tấn anh dã man vì lợi ích của con gái tôi. Bây giờ tôi hoan nghênh sự giúp đỡ của anh. Tôi có một nhiệm vụ phải thực hiện ngay bây giờ. Chờ ở đây vài phút, khi tôi quay lại tôi sẽ nói cho anh biết tất cả mọi thứ về cuộc tìm kiếm không thành công đầu tiên của chúng tôi.

Mặc kệ vẻ phản đối của Hứa, Phương đô đầu bước vào cổng và quan sát đám đông đang đi ra. Ông nhìn thấy Đinh Cần vừa bước ra đường. Phương đô đầu vượt qua anh ta và nói:

- Ông Đinh. Đại nhân muốn gặp ông một lúc trong văn phòng riêng của ngài.

Địch công đang ngồi sau bàn làm việc của ông và bốn phụ tá tụ tập xung quanh ông. Quan án ra lệnh cho Tào Can chẻ cây bút ra làm hai. Họ nhìn thấy các cục nhựa bị chảy ra ở dưới cùng của trục và các sợi mây mỏng kéo dài dọc theo lòng cây bút.

Khi Phương đô đầu đưa Đinh Cần vào, Địch công quay sang các phụ tá của ông và nói:

- Sự hiện diện của các người là không cần thiết !

Họ đứng lên và bước ra hành lang. Triệu Thái vẫn đứng trước bàn của Địch công.

- Đại nhân - anh nói một cách cứng nhắc - tôi cầu xin được phép ở lại.

Địch công nhíu mày và tò mò nhìn vào gương mặt bình thản của Triệu Thái. Sau đó ông gạt đầu ra hiệu cho anh ngồi vào chiếc ghế cạnh bàn làm việc của mình.

Triệu Thái ngồi xuống và Đinh Cần định làm theo. Nhưng thấy quan án không ra dấu cho anh ta ngồi, anh ta do dự một lúc rồi đứng yên tại chỗ. Sau đó Địch công nói:

- Đinh Cần, ta tự kiểm chế không vạch mặt người cha quá cố của người ở nơi công cộng. Nếu không vì lý do đặc biệt mà ta sắp nói ra, ta cũng sẽ không vạch mặt ông ta trước đũa

con trai duy nhất của ông.

Ta biết chính xác lý do tại sao cha người bị bắt buộc phải từ chức. Các tài liệu mật liên quan đến trường hợp đó đã thông qua Cục lưu trữ và Phòng sưu tầm ở kinh đô khi ta làm việc tại đó. Không có chi tiết, không có con mắt nào chứng kiến hành động đen tối của cha người để sống sót sau thảm họa. Tuy nhiên, Đội trưởng Hứa đã thu thập đủ bằng chứng thứ cấp để nói lên nghi ngờ cha người phải chịu trách nhiệm về vụ thảm sát toàn bộ trung đoàn của quân đội hoàng gia của chúng ta.

Khi những cân nhắc về chính trị đã ngăn cản cơ quan có thẩm quyền tố cáo cha người, Thống đốc Vũ đã quyết định bản thân ông sẽ thực hiện công lý. Thống đốc già là một người đàn ông không hề sợ hãi, ông có thể giết chết cha người một cách công khai nếu việc đó không làm liên lụy đến gia đình ông. Vì vậy, ông đã quyết định "thể thiên hành đạo" giết chết cha người khi mà luật pháp đã bỏ qua không trừng trị cha người.

Ta sẽ không dám táo bạo phán xét hành động của Thống đốc, một người đàn ông như ông không bao giờ có thể được đo bằng các tiêu chuẩn thông thường. Ta chỉ muốn làm cho nó hoàn toàn rõ ràng cho người biết là ta biết tất cả sự thật.

Đinh Cấn không trả lời. Rõ ràng anh biết tội ác của cha mình. Anh cúi đầu và đứng đó lặng lẽ nhìn xuống đất.

Triệu Thái ngồi yên. Anh nhìn thẳng về phía trước với cặp mắt vô hồn.

Địch công âm thầm vuốt bộ râu dài của ông trong vài phút. Sau đó ông nói:

- Bây giờ tới trường hợp cha người, Đinh Cấn, ta muốn nói về bản thân người !

Triệu Thái đứng lên.

- Tôi cầu xin được miễn, thưa đại nhân !

Địch công gật đầu. Triệu Thái rời khỏi phòng.

Địch công không nói gì trong một lúc lâu.

Đinh Cấn nhìn lên và sợ hãi. Anh co rúm người lại khi nhìn thấy ánh mắt như lửa đốt của quan án chiếu vào mình.

Nắm chặt cánh tay vào ghế quan án nghiêng người về phía trước và nói khinh khỉnh:

- Hãy nhìn vào thẩm phán của người, kẻ bất hạnh xấu xa !

Người thanh niên nhìn ông với nỗi sợ hãi chết người trong đôi mắt của mình.

- Đồ khốn kiếp ngu ngốc ! - Địch công phun ra bằng một giọng run rẩy vì cơn thịnh nộ - người nghĩ rằng người có thể lừa dối ta, thẩm phán của người, với một câu chuyện bần thỉu của người !

Với một nỗ lực quan án đã tự chủ lại. Khi ông mở miệng một lần nữa, giọng nói của ông đã ổn định. Nhưng nó như có một vòng kim loại tàn nhẫn làn cho Đinh Cần sợ hãi co rúm người lại.

- Đó không phải là Hứa Phong lên kế hoạch để giết cha người bằng chất độc. Đó chính là người, đứa con trai duy nhất của ông ta !

Hứa đến Lan Phương đã tạo điều kiện cho người thực hiện các dự tính tội phạm. Người bắt đầu tung tin đồn về Hứa, người theo dõi anh ta. Và người cho người lên vào phòng anh ta khi Hứa đi khỏi hoặc đang nhậu nhẹt để lấy một mảnh giấy có mang con dấu tên anh ta.

Đinh Cần mở miệng.

Địch công đốt tay của mình trên bàn.

- Hãy im lặng và lắng nghe ! Ông quát.

- Vào đêm kỷ niệm sinh nhật cha người, người đã chuẩn bị sẵn sàng hộp mạn độc trong tay áo của mình. Khi cha người rời khỏi bàn tiệc và đi nghỉ ngơi, đứa con hiếu thảo của ông, hộ tống ông ta đến tận thư viện. Người quản gia đi sau lưng người.

Cha người mở khóa cửa. Người quỳ xuống và chúc ông ta ngủ ngon. Người quản gia bước vào trong và thắp lên hai ngọn nến trên bàn làm việc. Sau đó, người lấy cái hộp từ tay áo của mình và âm thầm trình bày với cha người. Có thể là người chỉ cúi đầu chào. Dòng chữ ghi trên hộp là quá rõ ràng không cần giải thích. Cha người cảm ơn người và bỏ cái hộp vào tay áo trái của mình.

Lúc đó người quản gia bước ra khỏi phòng. Ông ta nghĩ rằng đã nhìn thấy cha người đặt chìa khoá vào tay áo trái, và ông ta nghĩ rằng lời cảm ơn mà ông nghe cha người nói chính là để cảm ơn về việc người chúc cha người ngủ ngon. Nhưng có một khoảng thời gian không giải thích được khoảng hai phút hoặc lâu hơn, trong thời gian người quản gia thắp hai ngọn nến. Tại sao cha của người đứng đó với chìa khoá trong tay ? Tất nhiên, ông đã đặt nó trở lại vào tay áo của mình ngay sau khi ông mở khóa cửa. Cái mà người quản gia nhìn thấy cha người đặt vào tay áo chính là hộp mạn độc. Một công cụ cùng đứa con hư hỏng đã lên kế hoạch giết chết cha ruột của mình !

Địch công đe dọa tên tội phạm với bằng chứng

Địch công dán đôi mắt sắc như dao vào Đinh Cần. Người thanh niên bắt đầu run rẩy nhưng không thể nào ngăn chặn đôi mắt của mình khỏi cái nhìn chăm chăm đầy thuyết phục của Địch công.

- Người đã không giết chết cha người - quan án trầm giọng nói - trước khi cha người mở hộp, bàn tay của tử thần đã tóm lấy ông ta.

Đinh Cần nuốt nước bọt nhiều lần. Sau đó anh kêu lên với giọng không tự nhiên:

- Tại sao, tại sao tôi lại muốn giết cha ruột của tôi ?

Quan án đứng dậy. Ông cầm tờ giấy ghi chép của mình về trường hợp của Đinh. Đứng trước Đinh Cần, ông nói bằng giọng khùng khiếp:

- Người hoàn toàn ngu xuẩn! Người dám trơ tráo đặt câu hỏi ? Người dám trơ tráo hỏi tại sao ? Khi những dòng chữ bản thảo của người không phải rõ ràng chỉ ra người đàn bà sa đọa, nguyên nhân của sự thù hận của người đối với cha người, nó còn tiết lộ mối quan hệ tội lỗi của người.

Ném cuộn giấy vào mặt Đinh Cần, quan án tiếp tục :

- Hãy đọc những gì người viết trong bài thơ khốn khổ của người về " ngực trắng như tuyết " và " mặt trắng không làm hoen ố nó ". Nó đúng như là những gì một người hầu gái báo cáo lại cho ta là người vợ thứ tư của cha người có một nốt ruồi khó coi trên ngực trái cô ta. Người đang phạm tội loạn luân với một trong những người vợ của cha người !

Một sự im lặng tràn ngập trong phòng. Sau đó quan án nói với giọng mệt mỏi:

- Ta có thể tại tòa án buộc tội người và nhân tình của người tội ngoại tình đáng xấu hổ này. Nhưng mục đích chính của luật pháp là để khôi phục lại những thiệt hại gây ra bởi hành vi tội phạm. Trong trường hợp này không có gì để khôi phục lại. Chúng ta có thể và sẽ làm, tất nhiên, ngăn chặn sự thối rữa này lan rộng thêm.

Người có biết người làm vườn làm gì khi một nhánh cây thối rữa từ lõi. Họ sẽ cắt bỏ phần thối rữa ấy để cái cây có thể tự mình sống sót. Cha của người đã chết, người là con trai duy nhất của ông ta và người cũng không có con. Người sẽ nhận ra rằng chi nhánh này của dòng họ Đinh phải được cắt bỏ. Đó là tất cả, Đinh Cần !

Đinh Cần quay người lại. Anh đi ra khỏi văn phòng của quan án như người mất hồn.

Một tiếng gõ vang lên trên cánh cửa.

Địch công sáng bừng khuôn mặt khi thấy Triệu Thái bước vào.

- Ngồi xuống đi, Triệu Thái ! - ông nói với nụ cười mệt mỏi.

Triệu Thái tự ngồi lên ghế, khuôn mặt nhợt nhạt và buồn rầu. Anh bắt đầu mà không có sự chuẩn bị, nói bằng giọng nói buồn bã như đang đọc một báo cáo chính thức.

- Mười năm trước, vào mùa thu, tướng quân Đinh Hồ với 7000 quân đã gặp một lực lượng không đáng kể của các bộ tộc man rợ trên biên giới phía Bắc. Nếu ông quyết tâm chiến đấu thì ông sẽ có cơ hội giành chiến thắng.

Nhưng ông không muốn mạo hiểm cuộc sống của mình. Ông đã thương lượng bí mật và hối lộ để cho tướng quân man rợ rút lui. Sau đó, tướng quân man rợ khẳng định các chiến binh của ông ta không thể quay về lều mà không mang theo vài trăm thủ cấp của quân địch để cho thấy sức mạnh của họ trong trận chiến.

Tướng Đinh ra lệnh cho tiểu đoàn thứ sáu của cánh trái tách ra khỏi đội quân chính thức và đi chiếm lĩnh một vị trí quan trọng trong thung lũng. Đội quân này gồm 800 người đàn ông do Phó tướng Lương, một trong những sĩ quan hào hiệp nhất của quân đội triều đình, chỉ huy cùng với tám đội trưởng.

Ngay khi tiểu đoàn vừa vào thung lũng, 2000 quân man rợ tràn xuống từ những ngọn núi. Những người lính đã chiến đấu dũng cảm nhưng sự dũng cảm của họ không có kết quả khi phải đối đầu với số quân địch nhiều như thế. Toàn bộ tiểu đoàn bị tàn sát. Những tên man rợ cắt đầu họ nhiều như chúng có thể, cắm lên ngọn giáo và rút đi.

Bảy đội trưởng đã bị chém thành từng mảnh. Người thứ tám bị đánh gục bằng một mũi giáo vào nón sắt và ngã ra chết giắc dưới con ngựa của mình. Anh tỉnh lại khi bọn man rợ đã bỏ đi và nhận ra mình là người sống sót duy nhất.

Giọng nói Triệu Thái trở nên căng thẳng. Mồ hôi chảy xuống khuôn mặt hốc hác của mình. Anh nói tiếp:

- Người đội trưởng tìm cách quay về thủ đô và cáo buộc tướng Đinh trước Hội đồng Nội vụ quân sự. Nhưng anh được cho biết là vụ việc đã khép lại và anh nên quên tất cả về nó.

Sau đó người đội trưởng đã ném đi bộ đồng phục quân đội của mình. Anh thề rằng anh sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi tìm được tướng Đinh và cắt đầu hắn ta. Anh thay đổi tên họ, tham gia vào băng " Nghĩa hiệp rừng xanh" và bỏ ra nhiều năm tháng lang thang trên khắp đất nước tìm kiếm tung tích của tướng Đinh. Sau đó, một ngày nọ, anh đã gặp một thẩm phán trên đường đi nhậm chức. Ông ta đã dạy cho anh ý nghĩa của công lý, và ...

Giọng nói Triệu Thái đáp ứng. Một tiếng nấc nghẹn phát ra từ cổ họng của anh.

Địch công triều mến nhìn anh. Ông nghiêm trang nói:

- Số phận đã quyết định, Triệu Thái, thanh kiếm của ngươi sẽ không bị vấy bẩn bởi máu của một kẻ phản bội. Một người đàn ông đã quyết định rằng tướng Đinh phải chết và thi hành bản án.

Những gì ngươi vừa nói với ta sẽ được duy trì chặt chẽ giữa hai chúng ta. Nhưng ta sẽ không giữ ngươi ở lại đây trái với ý muốn của ngươi. Ta đã biết tất cả trái tim của ngươi là dành cho quân đội. Sẽ như thế nào nếu với một vài lý do hay việc gì đó ta phái ngươi đến kinh đô. Ta sẽ đưa cho ngươi một bức thư bí mật tiến cử ngươi với người đứng đầu Hội đồng quản trị Nội vụ quân sự. Ngươi chắc chắn sẽ được bổ nhiệm làm đội trưởng chỉ huy hơn ngàn người !

Một nụ cười ảm đạm lướt qua mặt Triệu Thái.

- Tôi rất thích - anh lặng lẽ nói - chờ đợi theo thời gian cho đến khi đại nhân được bổ nhiệm vào một chức vụ cao tại thủ đô. Tôi xin được tiếp tục phục vụ đại nhân cho đến khi sự phục vụ của tôi không còn cần thiết.

- Thế cũng được - quan án nói với nụ cười hạnh phúc - ta biết ơn ngươi về quyết định vừa rồi, Triệu Thái, ngươi thật là cao thượng !

Chương XXII

Địch công giải thích vụ sát hại tướng Đinh Ông hé lộ bí mật của bức tranh phong cảnh

Trong khi đó Phương đô đầu đã có một cuộc nói chuyện dài với Hứa.

Rõ ràng là Hứa quan tâm đến sự mất tích của Bạch Lan. Anh hoàn toàn quên đi những ngày tháng trong tù và những đòn roi mà anh nhận được trước tòa án. Có vài khoảnh khắc anh lơ đãng lắng nghe Phương đô đầu giải thích tướng Đinh đã chết như thế nào. Sau đó anh ngắt lời và cúi kính nói:

- Tôi mặc kệ những gì xảy ra với tướng Đinh và gia đình của hắn. Những gì tôi quan tâm là chúng ta làm thế nào để tìm được con gái ông ! Ông phải biết, bằng cách này, tôi muốn thành hôn với cô ta ngay sau khi cô ấy được tìm thấy !

Phương đô đầu cúi đầu im lặng. Sâu trong thâm tâm ông rất tự hào là có một người đàn ông trẻ rất có tư cách muốn kết hôn với con gái mình. Nhưng ông bị sốc khi đối chiếu với những cách thông thường về các cuộc hôn nhân. Như hầu hết các gia đình trung lưu, Phương đô đầu rất khắc khe về hình thức. Và nó là một nguyên tắc khi chú rể tương lai không được cầu hôn trực tiếp với cha cô dâu mà phải nhờ một người đàn ông có uy tín đến mai mối. Đó là nguyên tắc trong cuộc sống của Phương đô đầu, ông đã nhờ Hắc Lan thu thập thông tin về bà Lý như chấp sự Hồng đã yêu cầu. Phương không muốn tự tay mình thực hiện việc này bởi vì ông lý luận điều này có thể ảnh hưởng đến tên tuổi của bà Lý nếu một người đàn ông đi điều tra về bà ta.

Phương đô đầu vội vàng thay đổi chủ đề và nói:

- Ta hy vọng rằng ngày mai đại nhân sẽ có một kế hoạch mới cho việc tìm kiếm. Trong khi chờ đợi, anh Hứa, có thể vẽ bốn hoặc năm bức chân dung của con gái ta. Nó sẽ được dán khắp nơi trong thị trấn.

- Đó là một ý tưởng tuyệt vời - Hứa thốt lên nhiệt tình - tôi sẽ về nhà và vẽ ngay lập tức !

Anh nhảy lên nhưng viên đô đầu đã dùng tay chặn anh ta lại. Ông rụt rè nói:

- Có lẽ sẽ tốt hơn, anh Hứa, nếu trước khi rời tòa án anh nên xin gặp đại nhân. Anh chưa chính thức được rời khỏi đây và có lẽ anh nên cảm ơn đại nhân vì đã xóa bỏ cho anh mọi nghi ngờ.

- Để sau, để sau ! Hứa vui vẻ nói và chạy đi.

Địch công dùng một bữa ăn trưa đậm bạc trong văn phòng riêng của mình với sự phục vụ của lão Hồng.

Viên chấp sự thấy rõ cái nhìn mệt mỏi của quan án. Ông ăn trong im lặng.

Khi bữa ăn đã qua đi Địch công vẫn còn nán lại uống trà. Cuối cùng ông nói:

- Bác Hồng, gọi các phụ tá khác của ta. Ta muốn nói với mọi người toàn bộ câu chuyện giết tướng Đinh.

Khi cả bốn phụ tá đã tập hợp trước mặt ông. Địch công ngồi vào ghế bành và nói cho họ nghe toàn bộ cuộc trò chuyện riêng tư của mình với Đinh Cầm.

Tào Can lắc đầu bối rối. Buông ra một tiếng thở dài anh nói:

- Thừa đại nhân, đối với ý kiến của cá nhân tôi có vẻ chưa bao giờ chúng ta phải đối mặt với hàng loạt các vấn đề phức tạp như thế này!

- Nhìn bề ngoài có vẻ như thế - quan án trả lời - nhưng thực tế địa phương này làm nền cho tất cả các vấn đề. Bây giờ các chủ đề phức tạp đã được gỡ rối và chúng đã dần hiện ra.

Chúng ta có ba trường hợp thực tế. Đầu tiên là vụ giết tướng Đinh. Thứ hai là vụ kiện "Vũ thừa kiện Vũ". Thứ ba là sự biến mất của đứa con gái Phương đô đầu.

Các biện pháp của chúng ta chống lại Chiến Môn, khám phá của chúng ta về âm mưu của Vũ Kỳ và cách thức giết quan án Phan phải được xem là những vấn đề của địa phương. Chúng là những vấn đề riêng biệt và không liên quan gì đến ba trường hợp kể trên.

Lão Hồng gật đầu. sau một lúc ông nhận xét:

- Tôi tự hỏi tại sao đại nhân ngay từ đầu không lập tức đối phó với Hứa. Lúc đầu tất cả các bằng chứng đều chỉ rõ tội trạng của anh ta.

- Tại cuộc gặp gỡ đầu tiên của chúng tôi - quan án trả lời - Đinh Cầm đã cư xử rất đáng ngờ. Khi ta và Mã Tông gặp anh ta trên phố, anh không thể che giấu được kinh ngạc khi ta tiết lộ danh tính của mình. Bởi vì ta nổi tiếng là chuyên gia phá án nên Đinh Cầm đã suy nghĩ và trong một lúc tạm từ bỏ kế hoạch đầu độc cha mình và chuyển hướng nghi ngờ sang cho Hứa. Sau đó, anh ta nghĩ rằng kế hoạch của mình đã hoàn hảo và quyết định thực hiện nó. Anh ta mời chúng tôi đến quán trà và kể một câu chuyện do anh ta dàn dựng về sự đe dọa của Hứa đối với cuộc sống cha mình.

- Thăng khôn kiếp Đinh Cầm đã lừa tôi! - Mã Tông thốt lên một cách giận dữ.

Địch công mỉm cười và tiếp tục.

- Sau đó, khi tướng Đinh chết. Đinh Cầm chẳng có ý tưởng gì về những biến cố đã xảy ra. Ta đã kiểm tra lại điều này một lần nữa vào buổi sáng hôm nay. Các người có thấy rằng ta đột nhiên cầm cây bút giết người, đưa cán bút rồng chỉ thẳng vào mặt Đinh. Nếu Đinh đã đánh tráo cây bút thật bằng cây bút giả mạo này vào sau khi Thống đốc tặng nó cho tướng Đinh. Anh ta chắc chắn sẽ có phản ứng.

Như vậy, Đinh Cầm cũng bối rối trước thủ pháp giết người bí ẩn như chúng ta. Anh đã có khoảng nửa giờ lo lắng, cố gắng tìm hiểu những gì đã xảy ra. Nếu nhân tình của anh ta góp tay vào vụ giết người? Có phải một người nào đó phát hiện ra âm mưu giết người của anh ta và dùng điều đó để lên kế hoạch tống tiền anh ta. Sau đó, Đinh quyết định rằng kế hoạch ban đầu biến Hứa thành thủ phạm phải được thực hiện. Khi tội danh của Hứa đã được thành lập, Đinh không cần phải lo sợ kẻ giết người thực sự đe dọa, tống tiền anh ta. Vì vậy, anh đã dùng mọi cách để đổ trút tội lỗi cho Hứa. Đinh Cầm không nhận ra rằng các chứng cứ mà anh ta cẩn thận xây dựng thật ra là quá vụng về.

- Tôi không thể tưởng tượng được, thừa đại nhân - Tào Can ngắt lời - hộp mật độc đó là bằng chứng cho tội ác của Hứa.

- Nhưng lại là quá nhiều - quan án trả lời - nó đã quá dư thừa và hơn thế nữa lại dựa trên một đánh giá sai lầm về con người của Hứa. Hứa là một người đàn ông trẻ, thông minh và dễ bị kích động. Ta phải nói thật là ta không có cảm tình với anh ta. Nhưng anh ta chắc chắn là một nghệ sĩ lớn. Những loại người này thường lơ đãng và thất thường trong cuộc sống hàng ngày, nhưng họ lại có khả năng tập trung cao độ đối với các vấn đề mà họ quan tâm. Nếu Hứa đã chọn cách đầu độc thì chắc chắn anh ta không bao giờ dùng màu vẽ làm thuốc độc và không thể nào sơ ý bỏ qua một đầu mối trắng trợn như con dấu của mình trên tờ giấy lót bên trong hộp.

Tào Can gật đầu.

- Các bằng chứng cuối cùng cho sự vô tội của Hứa - anh nói - là sự sẵn sàng ăn mật mới mà tôi đã đặt bên trong hộp đó.

- Chính xác - Địch công nói - Tuy nhiên, chúng ta hãy bắt đầu mọi việc theo thứ tự thời gian. Khi Đinh đến báo về vụ giết người, ta ngay lập tức đến tìm Hứa. Ta muốn so sánh tính cách của người tố cáo và bị cáo. Ta ngay lập tức xác định rằng Hứa không thuộc loại người tự mình có thể lập ra kế hoạch giết người, và với một động cơ xa vời như Đinh đã đề xuất.

Ta giả thuyết rằng vụ giết người đã được thực hiện bởi một người thứ ba. Ta cũng nghĩ một người đàn ông phạm nhiều tội ác đến tột như tướng Đinh chắc chắn có nhiều kẻ thù, và ta thấy nó đã được Đinh Cầm sử dụng để làm mất uy tín Hứa. Lý do Đinh Cầm thù ghét Hứa, ta cho rằng họ là tình địch của nhau. Bức chân dung cô gái trong các bức tranh của Hứa và

người phụ nữ trong những bức thư tình của Đình đã thuyết phục ta rằng hai người đàn ông trẻ đã cùng yêu một cô gái.

Khám phá của chúng ta về hộp mật độc càng xác nhận việc Đình có âm mưu chống lại Hứa. Ta cho rằng trong trường hợp này Đình đã thực hiện các biện pháp phòng ngừa để chất độc được phát hiện trước khi cha mình ăn mật. Ta lý luận một người đàn ông sẽ không bao giờ mạo hiểm cuộc sống của cha mình để loại một đối thủ trong tình yêu.

- Đúng - lão Hồng ngắt lời - bây giờ tôi đã hiểu tại sao đại nhân lại loại trừ Hứa ra khỏi danh sách nghi phạm.

- Thật vậy - Dịch công trả lời - ta bắt đầu chú ý đến Đình như là một nhân vật xảo trá và hèn hạ. Việc này dọn đường cho những chuyện tiếp theo, khi ta phát hiện ra Đình và Hứa không phải cùng yêu một cô gái. Sự thật này làm giảm sự liên kết giữa Đình và Hứa vì lời buộc tội không đúng trong trường hợp này. Nhưng tại sao Đình lại khẳng khái đổ trút mọi tội lỗi cho Hứa ? Câu trả lời chỉ có thể là Đình đã giết cha mình và lên kế hoạch sử dụng Hứa như vật tế thần.

Sau đó, ta hình thành lý thuyết cho rằng Đình đã chuẩn bị hai vũ khí giết người. Một vũ khí đã sử dụng nhưng ta chưa khám phá ra nó là gì. Và hộp mật độc, vũ khí thứ hai Đình dự trữ để phòng trong trường hợp vũ khí đầu tiên không hoạt động. Sự việc là như thế, điều quan trọng nhất là phải tìm ra động cơ để Đình thực hiện tội ác giết cha ghê tởm này. Nó có thể là từ chính cô gái mà Đình đã thể hiện tình yêu rất nhiệt tình. Ta đã gọi Hắc Lan đến dinh thự Đình để thu thập dữ liệu.

Dịch công dừng lại và từ từ uống một tách trà. Một sự im lặng ngự trị trong phòng. Sau đó quan án nói tiếp:

- Đồng thời, ta lại thấy một mâu thuẫn nảy sinh. Đình đã xây dựng tỉ mỉ cho vũ khí giết người thứ hai của mình, hộp mật, các chứng cứ sẽ được dẫn đến Hứa. Thế thì tại sao y lại không xây dựng cho vũ khí thứ nhất của mình nhắm thẳng vào Hứa. Ta đã bắt bộ não của ta suy nghĩ nhưng không tìm thấy trong vụ giết người thực tế một đầu mối nhỏ nào dẫn đến Hứa.

Vì vậy ta quay về với giả thuyết đầu tiên của ta, cụ thể là cái chết thực sự đã được thực hiện bởi một người thứ ba không rõ danh tính, có hành động xảy ra trùng hợp với mục đích sử dụng chất độc để hèn của Đình. Ta có thói quen là không thích sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng ta phải thừa nhận trong trường hợp này, thực tế là sự trùng hợp ngẫu nhiên đã xảy ra.

- Đó là một sự trùng hợp ngẫu nhiên - Tào Can nhận xét - đã liên quan đến các vấn đề mà đại nhân vừa mới đề cập cách đây không lâu, cụ thể là tướng Đình có rất nhiều kẻ thù. Và sau tất cả đó là bởi vì tướng Đình phản bội lại các chiến binh của mình nên Thống đốc già giết ông ta.

Địch công gật đầu và tiếp tục:

- Kết luận này không mang lại chút sáng tỏ nào về phương pháp giết người thực tế nhưng nó giúp ta có thể loại hai người Hứa và Đinh ra khỏi diện nghi phạm. Khi ta phát hiện ra động cơ của Đinh muốn giết cha mình, một phần của vụ án đã được giải quyết.

Lão Hồng ngắt lời :

- Vì vậy, thưa đại nhân, ngài nói rằng đã giải quyết được một phần vụ án giết người này. Có lẽ đại nhân đã liên kết báo cáo của Hắc Lan về người vợ thứ tư của tướng Đinh có một nốt ruồi xấu xí trên ngực trái với các chỉ dẫn trong bài thơ của Đinh Cầm.

- Chính xác - Địch công nói - nửa còn lại của vụ án, cái thực sự đã giết chết tướng Đinh; ta phải thật sự thú nhận là có lẽ ta không bao giờ giải được câu đố đó nếu Thống đốc già không ký tên vào việc làm này.

Kết luận duy nhất của ta là tướng Đinh phải bị giết bằng một thiết bị cơ học nào đó, vì căn phòng hoàn toàn không để cho kẻ giết người có thể xâm nhập hoặc thoát ra bởi vì nó là căn phòng kín. Nhưng ta không bao giờ phát hiện ra bí mật của cây bút. Ta không thể sánh được với sự thông minh tuyệt vời của Thống đốc già! Các người sẽ thấy khi con dao rời khỏi trục, các cuộn dây bung ra nằm dọc theo bên trong, ta không thể nhìn thấy chúng ngay cả khi quan sát chăm chú bên trong trục.

Trong chuyến viếng thăm Bạch Hạc cư sĩ của ta, ta tình cờ biết được " Thanh bình sơn trang" chính là bút danh của vị Thống đốc già, ta nhớ rằng đã nhìn thấy bút danh này khắc trên thân cây bút mà tướng Đinh đã sử dụng khi bị sát hại. Ta nghĩ về giả thuyết của Tào Can về các ống thổi và nhận ra rằng trục rỗng trong thân cây bút có thể có tác dụng như là một ống thổi. Cây nến bị xê dịch đã gợi ý cho ta là cơ quan bên trong cây bút sẽ hoạt động khi bị nung nóng. Phần còn lại thì dễ dàng.

- Chúng ta sẽ làm gì nếu Đinh Cầm không tự sát ? Triệu Thái hỏi.

- Ta sẽ buộc tội y và nhân tình ngay tại tòa án về tội ngoại tình và tra tấn họ cho đến khi họ nhận tội ! Địch công trả lời một cách bình tĩnh.

Chậm rãi vuốt bộ râu dài của mình ông nhìn các thuộc hạ. Khi không có ai hỏi thêm gì nữa, ông tiếp tục:

- Bây giờ ta nói đến trường hợp thứ hai của chúng ta. Bản di chúc của vị Thống đốc già.

Các phụ tá của ông quay lại và nhìn vào bức tranh trên tường.

- Di chúc bằng văn bản giấu trong lớp lót - quan án nói - là một đầu mối giả mà vị Thống đốc già cố tình tạo ra để lừa Vũ Kỳ. Mưu kế này đã thành công khi Vũ Kỳ tìm thấy bản di chúc đó, anh ta đã không phá huỷ bức tranh mà đưa nó trở lại cho bà Vũ. Bức tranh phong cảnh này mới chứa các đầu mối thực sự, thật không dễ phát hiện ra nó.

Địch công đứng lên và bước tới bức tranh. Các phụ tá của ông vội vàng rời khỏi chỗ ngồi của mình và đứng bên cạnh ông.

- Ta mơ hồ nghi ngờ - quan án bắt đầu - rằng có tồn tại một sự liên kết giữa cảnh quan của bức tranh và khu vườn của Thống đốc. Đó chính là lý do tại sao ta tự mình đi đến đó.

- Tại sao lại có sự liên kết ? - Tào Can hỏi hờ.

- Lý do rất đơn giản - Địch công trả lời - đó là vì hai điều mà vị Thống đốc già mong muốn phải thực hiện bằng mọi giá. Ông đã có biện pháp phòng ngừa thông minh để đảm bảo bức tranh này không bị phá huỷ sau khi ông chết và ông đưa ra chỉ thị nghiêm ngặt để Vũ Kỳ không được thay đổi bất cứ điều gì trong khu vườn của ông.

Lúc đầu, ta nghĩ rằng bức tranh này chính là một tấm bản đồ bí mật của căn nhà trong khu vườn, cho chúng ta biết vị trí của một bức tường bí mật nơi chúng ta có thể tìm thấy di chúc thực sự của Thống đốc. Tuy nhiên, sau chuyến viếng thăm của ta đến nơi đó, ta không phát hiện ra chút nào sự tương đồng của chúng. Chỉ mới đêm qua ta đã tìm thấy sự liên kết giữa chúng với nhau !

Địch công nhìn các thuộc hạ và mỉm cười. Khởi phải nói, họ gần như đánh đu trên môi ông.

- Nếu người nghiên cứu cảnh quan của bức tranh này một cách cẩn thận - ông nói - người sẽ nhận thấy một số điểm lạ lùng trong bố cục của nó. Có một số ngôi nhà, nằm rải rác trong các vách đá. Các ngôi nhà này đều có thể đi đến được bằng con đường núi, ngoại trừ ngôi biệt thự lớn nhất và xây dựng phức tạp nhất nằm ở góc trên bên phải. Nó nằm trên con sông nhưng không có bất cứ con đường nào dẫn đến nó ! Ta kết luận rằng tòa nhà này phải có một ý nghĩa đặc biệt.

Bây giờ hãy nhìn vào những cái cây ! Nó có gì đặc biệt đối với người ?

Tào Can và lão Hồng xem xét kỹ lưỡng bức tranh. Mã Tông và Triệu Thái bỏ cuộc. Họ nhìn quan án với vẻ ngưỡng mộ.

Khi lão Hồng và Tào Can lắc đầu, quan án nói tiếp:

- Tất cả các ngôi nhà được bao quanh bởi những bụi cây, được vẽ khá bất cần. Chỉ những cây thông được vẽ rất chi tiết. Mỗi thân cây nổi bật trên nền bức tranh.

Nào, bây giờ người sẽ nhận thấy rằng có các con số được biểu hiện bằng những cây thông. Hai ở phía trên cùng của ngọn núi nơi mà con đường bắt đầu, ba khi tiếp tục đi xuống, bốn là con đường vượt qua sông và năm gần ngôi biệt thự lớn ở phía trên bên phải. Ta kết luận rằng những cây thông là điểm mốc chỉ ra một lộ trình phải đi theo. Hai cây thông trên đầu chính là mắc xích liên kết giữa bức tranh với khu vườn, chúng đại diện cho cặp thông mà chúng ta thấy ở lối vào mê cung.

- Như vậy bức tranh này là một bản đồ hướng dẫn lối vào mê cung, cho thấy làm thế nào để đi đến một căn nhà nhỏ hoặc một căn phòng mà Thống đốc đã xây dựng bên trong ! Tào Can kêu lên.

Địch công lắc đầu.

- Không - ông nói - không chính xác. Ta đồng ý rằng nó chỉ ra một con đường để đi đến một căn phòng bên trong mê cung. Thống đốc đã ở đó gần như mỗi ngày, hiển nhiên rằng một nơi nào đó bên trong mê cung phải có một căn phòng, nơi ông có thể đọc và viết. Ta cũng đồng ý rằng biệt thự lớn này đại diện cho căn phòng đó. Nhưng ta không đồng ý rằng có thể vào đó bằng cách đi theo con đường của mê cung.

Vị Thống đốc già đã lập kế hoạch biến nơi ở của mình bên trong mê cung thành một bí mật thật sự. Ông ta không thể nào để các giấy tờ quan trọng ở nơi mà bất cứ ai nếu có đủ can đảm và kiên nhẫn đi vào mê cung và đi theo con đường thông thường chắc chắn sẽ tìm thấy nó. Tại sao Thống đốc lại thực hiện một sự phân biệt rõ ràng giữa đầu tiên và nửa thứ hai của lộ trình này. Tại sao biểu lộ nửa thứ hai bằng một ngọn thác ?

- Để làm cho nó khó khăn hơn! Tào Can vội trả lời.

- Không - Địch công cho biết - Thống đốc đã chỉ rõ vị trí đặc biệt trên bức tranh, nơi được đánh dấu bằng bốn cây thông là một điểm quan trọng. Thay vì con đường núi bình thường, từ đây nó được biểu thị bằng một con sông. Cây cầu thêm vào là dấu hiệu biểu thị tại nơi đây xảy ra một sự thay đổi quan trọng.

Ta tin chắc rằng tại điểm này phải rời khỏi con đường bình thường của mê cung, đi vào một con đường tắt bí mật ngắn để đến căn phòng bí mật, vị trí không nằm trên con đường thực, nhưng ở một nơi nào đó giữa đường cong của nó.

Tào Can gật đầu tán thành.

- Thật là nơi trú ẩn tuyệt vời - anh kêu lên - nó an toàn hơn bất cứ thành trì nào. Nếu một người không biết chìa khóa để đi tắt, họ có thể khám phá mê cung trong một tuần cho đến hết và không bao giờ tìm thấy căn phòng. Tuy nhiên, Thống đốc và tất cả những ai biết bí mật có thể chắc chắn đến được đó trong vài phút !

- Đúng - Địch công cho biết - nhận xét của người rất quan trọng. Thống đốc sẽ không thích đi bộ trong nửa giờ hoặc lâu hơn dọc theo con đường quanh co của mê cung mỗi khi ông đi vào đó. Sự suy xét này gợi ý cho ta sự tồn tại của một con đường tắt bí mật.

Bây giờ chúng ta đi theo con đường được hướng dẫn trên bức tranh này ! - Quan án chỉ ngón tay trỏ của mình vào ngôi nhà nhỏ trên đỉnh núi, với hai cây thông nằm hai bên - Tại đây - ông nói - là lối vào của mê cung. Chúng ta bước xuống theo những bậc đá và theo con đường đi xuống. Ngã ba đầu tiên không có ý nghĩa, nó không quan trọng cho dù đi chuyển sang phải hoặc trái. Đến ngã ba thứ hai, ba cây thông nằm dọc về một phía của con đường là dấu hiệu cho chúng ta phải đi về bên trái.

Sau đó, chúng ta đến con sông. Đây là điểm mà chúng ta phải rời bỏ con đường bình thường của mê cung. Lối vào của con đường tắt bí mật được đánh dấu bằng bốn cây thông. Ta đoán rằng trong mê cung chúng ta sẽ tìm thấy lối vào giữa cây thứ hai và thứ ba, ở giữa bên phải, giống như dòng sông trong bức tranh này.

Một nơi nào đó dọc theo con đường bí mật này, chúng ta sẽ tìm thấy năm cây thông chia làm hai nhóm, gồm hai và ba cây. Căn phòng ẩn của Thống đốc phải được đặt tại đó !

Như đã nói quan án đặt ngón tay trỏ vào ngôi nhà lớn ở góc trên bên phải của bức tranh. Ông trở lại bàn làm việc của mình và ngồi xuống.

- Nếu ta không sai lầm lớn - Địch công kết luận - chúng ta sẽ tìm thấy trong đó một căn phòng an toàn hoặc một cái rương bằng sắt chứa các giấy tờ của Thống đốc, bao gồm cả bản di chúc của mình.

- Vâng - Mã Tông nói - đó là vượt quá khả năng của tôi, nhưng tôi sẽ cố gắng. Tuy nhiên, vẫn còn trường hợp thứ ba của chúng ta, sự biến mất của Bạch Lan !

Gương mặt Địch công lộ vẻ buồn bã. Khi ông nhắm nháp trà của mình, ông nói chậm rãi:

- Đó là trường hợp đau buồn nhất. Chúng ta chưa tiến được bước nào trong việc tìm kiếm cô gái đó ! Ta hối tiếc về điều này hơn cả bởi vì ta có lý do để thích Phương đô đầu. Ông ta thuộc loại người tao nhã, một thương gia trung thực, loại người mà đất nước chúng ta rất tự hào ...

Quan án mệt mỏi đặt bàn tay lên trán của mình. Sau đó, ông tiếp tục:

- Sau bữa ăn tối, đêm nay chúng ta sẽ tập trung tham khảo ý kiến về cách thức và phương tiện để xác định vị trí một cô gái. Chúng ta sẽ xử lý các trường hợp khác để tập trung vào câu đố cuối cùng này.

Bây giờ chúng ta đi đến khu vườn và xác minh xem giả thuyết của ta về con đường tắt bí

mật đi xuyên qua mê cung có chính xác hay không. Nếu chúng ta tìm thấy di chúc của Thống đốc, ta có thể chuyển tiếp nó đến các cơ quan có thẩm quyền cao hơn nộp vào báo cáo chính thức của ta về tội phản quốc của Vũ Kỳ. Ban Tài chính sau đó phải trừ phần thừa kế của Vũ San khi kê khai tài sản Vũ Kỳ bị tịch thu.

Triệu Thái, người sẽ phải sử dụng cả buổi chiều nay để tổ chức bảo vệ thị trấn, trong trường hợp bọn man rợ tấn công đêm nay. Nhưng, chắc sự, sẽ đi cùng ta với Mã Tông và Tào Can !

Chương XXIII

Địch công hướng dẫn thuộc hạ đến trung tâm mê cung Một khám phá khủng khiếp tại căn phòng bí mật

Một giờ sau, khu vườn của Thống đốc đã trở nên nhộn nhịp khác thường.

Bộ đầu của tòa án có mặt khắp nơi. Một số dọn dẹp các lối đi trong vườn, những người khác lau chùi các đồ nội thất bên trong ngôi biệt thự cũ, những người còn lại khám phá phía sau khu vườn.

Địch công đang đứng trong sân lát đá trước cánh cổng đá dẫn vào mê cung. Ông đang hướng dẫn lần cuối cho lão Hồng, Mã Tông và Tào Can. Hai mươi bộ đầu tụ tập xung quanh họ.

- Ta không biết - Địch công cho biết - con đường này dài bao nhiêu. Theo tính toán của ta thì nó khá ngắn nhưng chúng ta không biết chắc về điều đó. Khi chúng ta đi bộ dọc theo con đường này, một bộ đầu sẽ tách khỏi nhóm sau mỗi 20 mét hoặc hơn. Anh ta sẽ đứng tại chỗ để anh có thể hét lên với người đàn ông đi phía trước hoặc phía sau. Ta không muốn bị lạc ở mê cung này.

Quay sang Mã Tông quan án nói thêm:

- Người sẽ đi trước với ngọn giáo trong tay, ta không tin những câu chuyện về các cạm bẫy trong mê cung này. Nhưng nơi này đã bị bỏ hoang trong nhiều năm và động vật nguy hiểm có thể sống trong đây. Tất cả mọi người phải hết sức cẩn thận !

Sau đó, họ đi qua cánh cổng tò vò và bước vào mê cung.

Trong đường hầm tối mờ mờ, họ ngửi thấy mùi ẩm ướt của lá cây mục nát. Con đường rất hẹp nhưng hai người đàn ông có thể sánh vai đi cùng nhau. Hai bên đường cây trồng và đá tảng làm thành một bức tường không thể xuyên thủng. Có rất nhiều loại cây nhưng không phải là cây thông duy nhất trong tầm nhìn. Các cành cây gập nhau ở trên cao, liên kết với nhau bởi các cụm dây leo thường rủ xuống thấp mà Địch công và Mã Tông phải cúi mình để vượt qua bên dưới. Các thân cây được bao phủ bởi những cây nấm lớn. Mã Tông chọc mũi giáo vào đó làm bật ra một đám mây bụi màu trắng.

- Hãy cẩn thận, Mã Tông - quan án cảnh báo anh ta - có thể có chất độc !

Tại ngã rẽ đầu tiên bên trái quan án dừng lại. Ông chỉ với một nụ cười miễn cưỡng ba cây thông mọc cạnh nhau ngay đường cong.

- Đó là cột mốc đầu tiên của chúng ta ! - ông nhận xét.

- Cần thận, đại nhân ! Mã Tông hét lên.

Địch công nhanh chóng nhảy sang một bên.

Một con nhện lớn bằng bàn tay đàn ông rớt xuống đất đánh huych. Lông trên cơ thể nó màu vàng, mắt của nó ánh lên màu xanh lá cây chết chóc.

Mã Tông nghiền nát nó bằng cán giáo của mình.

Địch công thắt chặt khăn quàng cổ của mình.

- Ta không muốn có một anh bạn lông lá bám trên cổ của mình ! - Ông nhận xét khô khốc.

Sau đó ông đi tiếp.

Con đường dường như rộng gấp đôi. Sau hai mươi mét hoặc hơn, nó hiện ra sắc nét về bên phải.

- Dừng lại - Địch công gọi Mã Tông - cột mốc tiếp theo của chúng ta!

Dọc theo con đường, bốn cây thông đứng thành một hàng.

- Tại đây - Địch công cho biết - chúng ta phải rời khỏi con đường bình thường và đi vào ngã rẽ bí mật. Hãy tìm kiếm khoảng trống giữa cây thông thứ hai và thứ ba.

Mã Tông chọc mũi giáo của mình vào những bụi cây dày. Đột nhiên anh nhảy lên và đẩy quan án trở lại.

Một cái lưỡi dài màu đỏ xuất hiện cùng với hai cái chân dài bò trên lá mục và biến mất nhanh chóng vào cái lỗ trên thân cây.

- Một nơi hiếu khách - Mã Tông gầm gừ - đó là loài bò sát không bao gồm trong bức tranh phong cảnh !

- Đó là lý do tại sao ta bảo người nên mang xà cạp đi sẵn dày cho đôi chân của người ! - Địch công nhận xét - Quan sát tốt lắm !

Mã Tông ngồi xổm và quan sát chăm chú khoảng trống giữa các thân cây. Sau đó anh đứng thẳng lên và nói:

- Phải, có một con đường ở đây. Nhưng nó quá hẹp để một người đàn ông có thể vượt qua.

Tôi sẽ đi trước và dùng dao chặt các cành cây mở đường.

Anh biến mất trong những tán lá rậm rạp. Địch công vén áo của mình gọn ghẽ và đi theo Mã Tông, lão Hồng và Tào Can đi sau quan án. Những bộ đầu lo lắng nhìn Phương đô đầu. Quơ thanh kiếm ngắn của mình, ông nói với những người lính:

- Đừng ngần ngại ! Nếu có bất cứ con động vật hoang dã nào chúng ta sẽ chăm sóc chúng !

Con đường tắt chỉ dài hơn chục mét. Sau khi vượt qua những cành cây gai góc, họ bước ra con đường chính một lần nữa.

Bên trái và bên phải con đường biến mất sau một khúc quanh. Địch công lần đầu tiên đi về phía trái. Ông nhìn thấy một đoạn đường dài và thẳng phía trước.

Ông lắc đầu.

- Nó phải ở hướng ngược lại - ông nói - ta không nghĩ một đường tắt sẽ bao gồm cả con đường dài và thẳng.

Ông quay lại nơi họ bắt đầu nhìn thấy con đường. Sau khi đi về bên phải và qua một khúc quanh họ tìm thấy một con đường ngắn

- Chúng ta đã tìm thấy - Địch công thốt lên hào hứng. Ông chỉ vào bên trái và bên phải. Ba cây thông đứng ở một bên của con đường, hai cây đứng bên kia.

- Theo bức tranh của Thống đốc - Địch công nói với những người đồng hành - gian nhà ẩn phải gần đây. Ta giả thuyết rằng có một con đường nằm giữa hai cây thông. Ba cây đối diện đường như có mặt tại đó chỉ để làm cho tổng số cây sẽ là năm.

Mã Tông háo hức lao vào bụi cây lấp đầy khoảng trống giữa hai cây thông. Sau đó họ nghe anh chửi thề dữ dội.

Anh xuất hiện một lần nữa với đôi xà cạp dính đầy bùn.

- Không có gì ngoài một cái hồ nước đọng! - anh nói một cách ghê tởm.

Địch công cau mày.

- Có thể có một số con đường vòng quanh cái hồ này - ông sốt ruột nói - bây giờ hãy đi kiểm tra tất cả mọi thứ !

Phương đô đầu ra dấu cho các bộ đầu, họ dùng kiếm để chặt các bụi cây. Bờ hồ của cái hồ

nước màu đen xuất hiện. Bong bóng vẫn nổi lên từ nơi Mã Tông ngã xuống. Mùi hôi gây ô nhiễm không khí.

Địch công cúi xuống và nhìn theo các nhánh cây nhô ra. Đột nhiên ông nhảy ngược lại.

Một cái đầu kỳ lạ nhô lên từ trong nước. Con mắt màu vàng của nó nhìn họ chằm chằm.

Mã Tông thở hổn hển và giơ cao ngọn giáo của mình. Tuy nhiên quan án đã dùng tay chặn anh ta lại.

Từ từ một con kỳ nhông khổng lồ bò ra khỏi hồ nước. Cơ thể nhầy nhụa của nó dài hơn hai mét. Nó bò dọc theo bờ hồ một cách nhanh chóng.

Tất cả đều cảm thấy sợ hãi.

- Tôi thích sáu tên Uigur hơn là con quái vật đó ! - Mã Tông bùi ngùi nói.

Tuy nhiên, Địch công có vẻ rất hài lòng. Ông nói với sự mãn nguyện rõ rệt:

- Ta thường đọc trong các cuốn sách cổ nói về loại kỳ nhông khổng lồ. Đây là lần đầu tiên ta thực sự thấy một con.

Sau đó, ông xem xét kỹ lưỡng những gì thấy được của bờ hồ. Nó không hứa hẹn điều gì, chỉ có bùn phủ đầy trên đó. Địch công sau đó quan sát một lần nữa làn nước màu đen.

- Người có tìm thấy đá ở đó ? - ông đột nhiên nói với Mã Tông - rõ ràng tại đó phải có một cục đá đầu tiên bắt đầu cho một con đường bằng đá đi qua hồ.

Mã Tông nhét vạt áo vào thắt lưng. Những người khác theo gương của anh.

Anh bước lên một tảng đá phẳng và khám phá khu vực xung quanh bằng mũi giáo của mình.

- Đây là cục đá tiếp theo - anh la lên - nó ở phía trước bên trái !

Anh đẩy các cành cây thấp và thực hiện một bước về phía trước. Sau đó anh đột nhiên dừng lại. Địch công theo sát phía sau và chạm với anh ta. Quan án sẽ rơi xuống nước nếu Mã Tông không kịp thời chụp lấy.

Mã Tông lạng lế chỉ một nhánh cây bị gãy. Anh thì thào vào tai Địch công:

- Nhánh cây đó bị gãy bởi bàn tay con người và cách đây không lâu. Hãy nhìn xem, lá vẫn chưa khô. Một người nào đó đã đi ngang qua đây ngày hôm qua, thừa đại nhân ! Anh ta đã bị trượt chân trên tảng đá và khi cố gắng giữ thăng bằng đã nắm lấy nhánh cây này !

Địch công nhìn nhánh cây và gật đầu.

- Anh ta có thể ở khá gần nơi đây, chúng ta tốt hơn nên chuẩn bị cho một cuộc tấn công - ông thấp giọng trả lời.

Sau đó ông thông báo cho lão Hồng là người đứng gần ông nhất, lão Hồng tiếp tục thông báo cho Tào Can và Phương đô đầu.

- Tôi thích con người hơn con quái vật nhầy nhụa đó - Mã Tông lẩm bẩm.

Kiểm tra lại ngọn giáo trong tay, anh dẫn đầu đoàn người.

Cái hồ không phải là lớn, nhưng họ mất nhiều thời gian để vượt qua vì phải xác định vị trí của tảng đá tiếp theo. Một số tảng đá chìm dưới mặt nước. Một người nếu biết rõ cách bố trí các tảng đá có thể vượt qua chỉ trong vài phút.

Khi họ đã đứng trên mặt đất rắn, Mã Tông và Địch công cúi xuống. Quan án bỏ cây gậy nhỏ ông đang cầm trên tay.

Có một khoảng đất trống khá lớn, bị bao quanh bởi cây cối và những tảng đá to. Ở giữa là một căn phòng được xây bằng đá, dưới một cây tuyết tùng cao. Các cửa sổ đều đóng kín nhưng cánh cửa chính chỉ khép hờ.

Địch công chờ cho đến khi tất cả các bộ đầu đã vượt qua cái hồ và đứng trên sân. Sau đó ông hét lớn:

- Bao vây căn phòng!

Sau khi nói xong, ông nhảy về phía trước và chạy nhanh đến căn phòng đá tung cánh cửa chính Hai con dơi lớn từ trong vỏ cánh bay ra.

Quan án quay lại. Bộ đầu tỏa ra theo hình rẽ quạt và sục sạo tìm kiếm ở các bụi cây. Địch công lắc đầu:

- Không có ai ở đây - ông nói - hãy để Phương đô đầu và những thuộc hạ của ông ta tìm kiếm kỹ lưỡng toàn bộ khu vực này !

Sau đó, ông đi vào bên trong một lần nữa. Mã Tông cùng với lão Hồng và Tào Can theo sau. Mã Tông mở cánh cửa chớp.

Trong ánh sáng xanh mờ, Địch công thấy căn phòng trống trơn nhưng có một cái bàn bằng đá ở giữa phòng và một cái ghế dài bằng đá hoa cương dựa lưng vào bức tường phía sau.

Tất cả mọi thứ được bao phủ bởi lớp bụi bẩn và nấm mốc.

Trên bàn có một cái hộp hình vuông rộng khoảng một tấc. Địch công cúi xuống. Ông lau bụi bẩn bám trên hộp bằng tay áo của mình. Chiếc hộp màu xanh lá cây làm bằng ngọc đổi màu, được chạm khắc rất đẹp với các con rồng và những đám mây.

Quan án cẩn thận mở nắp hộp. Ông lấy ra một cuộn nhỏ bọc trong một mảnh lụa đã phai màu.

Cầm nó trong tay ông nói với những người đồng hành bằng giọng trang nghiêm:

- Đây là di chúc của Thống đốc!

Địch công từ từ lấy nó ra khỏi bao. Ông trải cuộn giấy ra và đọc to lên:

- Đây là ước muốn cuối cùng và di chúc của Vũ Nam Thiên, thành viên của Học viện Hoàng Gia, cựu Thống đốc của ba tỉnh miền Đông, ...

Gởi Đại nhân và các đồng nghiệp, anh đã giải được bí ẩn từ bức tranh của tôi và các anh đã thâm nhập được vào trái tim của mê cung, tôi xin được cúi mình thi lễ.

Hạt giống được gieo vào mùa xuân và gặt hái vào mùa thu. Khi hoàng hôn của cuộc đời đã đến, nhiệm vụ của một người đàn ông là nhìn lại và cân nhắc hành động của mình và cân nhắc những việc trong tương lai.

Tôi vẫn nghĩ rằng tôi đã đạt được thành công. Nhưng tôi đột nhiên nhận ra mình đã thất bại thảm hại. Tôi vẫn cố gắng để cải cách Quốc gia nhưng tôi đã thất bại trong việc cải cách đứa con trai Vũ Kỳ, máu và thịt của riêng tôi.

Vũ Kỳ là một người đàn ông bản chất xấu xa với những ham muốn quá mức. Tôi tiên đoán rằng sau khi tôi chết, sớm hay muộn nó sẽ mang lại sự sụp đổ cho chính bản thân nó. Tôi đã kết hôn một lần nữa để hoàn thành trách nhiệm của tôi đối với tổ tiên của tôi, để đảm bảo cho dòng họ không bị diệt vong khi Vũ Kỳ phải chết trong tù hoặc trên pháp trường.

Thượng đế ban ơn khi cuộc hôn nhân sinh ra đứa con thứ hai Vũ San, đứa con mà tôi có kỳ vọng lớn. Đó là nhiệm vụ của tôi để xem Vũ San tiếp tục phát triển thành công sau khi tôi chết.

Nếu tôi chia tài sản của mình bằng nhau cho hai đứa con trai Vũ Kỳ và Vũ San, tôi sẽ gây nguy hiểm cho đứa con út. Do đó, trên chiếc giường khi tôi hấp hối, tôi làm như sẽ để toàn bộ tài sản của mình cho Vũ Kỳ. Nhưng tại đây tôi viết ra ý định thực sự của tôi với con dấu và chữ ký của tôi và đúng theo pháp luật của nhà nước. Nếu Vũ Kỳ sửa đổi bản thân, nó và Vũ San mỗi người nhận được một nửa tài sản, nếu Vũ Kỳ vi phạm pháp luật, tất cả mọi thứ

sẽ thuộc về Vũ San.

Tôi giấu trong bức tranh một di chúc viết tay có hiệu lực để cho Vũ Kỳ khám phá. Nếu nó thực hiện theo đúng di chúc này, tất cả sẽ tốt đẹp và Thượng đế đã thương xót gia đình tôi. Nhưng nếu Vũ Kỳ với bản tính độc ác của nó, sẽ phá hủy di chúc và đem bức tranh ẩn chứa bí mật của tôi giao tận tay cho người vợ trẻ trung thành của tôi. Cho đến khi bạn, người đồng nghiệp khôn ngoan của tôi, đọc được ý nghĩa ẩn của nó và tìm thấy tài liệu này.

Tôi cầu xin Thượng đế toàn năng, khi bạn đọc tài liệu này bàn tay của Vũ Kỳ không dính máu. Nhưng nếu Vũ Kỳ đã phạm một tội ác đen tối thì tôi mong bạn có nghĩa vụ chuyển lời cầu xin của tôi đến các nhà chức trách có thẩm quyền.

Cầu xin Thượng đế phù hộ cho bạn, người đồng nghiệp khôn ngoan của tôi, và cầu xin Người thương xót gia đình tôi !

Ký và đóng dấu : Vũ Nam Thiên.

- Điều này khẳng định những gì chúng ta đã tìm được đến từng chi tiết ! lão Hồng kêu lên.

Địch công lơ đang gật đầu. Ông đắm mình trong suy nghĩ. Một tờ giấy dày trang trí được cuộn lỏng lẻo cùng với di chúc rơi ra.

Sau đó, ông đọc to nội dung của nó:

- Vũ Nam Thiên, người không bao giờ biện hộ cho hành động của mình cũng như bản thân mình, bây giờ sau khi chết đi cúi mình cầu xin pháp luật có thể mở rộng lòng thương xót đối với đứa con trai cả Vũ Kỳ, người đã trở thành một tên tội phạm thông qua việc thiếu năng lực hướng dẫn của người cha già, người đã luôn yêu thương anh bất chấp lỗi lầm mà anh phạm phải.

Một sự im lặng ngự trị trong căn phòng sáng mờ. Những âm thanh nghe được chỉ là tiếng của những bộ đầu bên ngoài.

Quan án từ từ cuộn lại tờ giấy. Chìm sâu trong cảm xúc ông nói chậm rãi:

- Vũ Đại nhân thực sự là một người đàn ông cao thượng.

Tào Can cào mặt bàn với móng tay của mình.

- Có một hình khắc ở đây ! anh nhận xét.

Anh rút con dao nhỏ ra và bắt đầu cào các bụi bẩn. Lão Hồng và Mã Tông xúm vào phụ giúp. Dần dần một thiết kế hình tròn hiện ra.

Bản đồ mê cung của Thống đốc Vũ Nam Thiên

Địch công nghiênh người về phía trước.

- Đây - ông nói - là bản đồ của mê cung. Nhìn xem, con đường quanh co trong mê cung cách điệu thành bốn nhân vật trong truyền thuyết . " Ngôi nhà ảo ảnh" đó là câu tương tự như câu ghi trên bức tranh phong cảnh. Đây là phát biểu quan trọng từ những suy nghĩ mà vị Thống đốc già đã rút ra sau khi ông từ chức. Một ảo tưởng trống rỗng !

- Con đường tắt cũng được thể hiện ở đây ! - Tào Can háo hức nói - Vị trí các cây thông được thể hiện bằng những dấu chấm!

Địch công lại chăm chú nhìn vào bản đồ. Ông lần theo đường đi trên bản đồ bằng ngón tay trở.

- Một mê cung được thiết kế tài tình - ông kêu lên - Hãy nhìn xem, nếu một người đi vào mê cung bằng lối vào và luôn luôn rẽ phải tại các ngã ba, họ sẽ thoát ra sau khi đi hết mê cung. Và ngược lại, nếu xâm nhập mê cung bằng lối ra , điều tương tự sẽ xảy ra nếu người ta luôn luôn rẽ trái. Nhưng trừ ra ai biết được con đường tắt, còn lại đều không thể nào khám phá ra căn phòng ẩn này.

- Chúng ta phải có được sự cho phép của bà Vũ để làm sạch cái mê cung này, thưa đại nhân - lão Hồng nhận xét - Sau đó, nó sẽ trở thành điểm tham quan nổi tiếng của thị trấn này, được yêu thích như ngôi chùa và hồ sen !

Vào thời điểm đó, Phương đô đầu đến.

- Bất cứ ai, nếu có, đều đã rời khỏi đây trước khi chúng ta đến, thưa đại nhân ! - ông báo cáo - Chúng tôi đã tìm kiếm tất cả các bụi cây nhưng không tìm thấy gì !

- Hãy cho thuộc hạ của người kiểm tra các thân cây và ngọn cây - Địch công ra lệnh - Người lạ mặt ấy của chúng ta có thể ẩn mình ở đó.

Khi Phương đô đầu đi ra ngoài lần nữa, Địch công tò mò nhìn Tào Can. Tào Can ngồi xồm trên chiếc ghế dài rộng rãi và nhìn chăm chú vào lớp bụi bần của nó.

Anh lắc đầu và cho biết :

- Nếu tôi không lầm, thưa đại nhân, thì những đốm đen tại đây trông giống hệt như máu đã khô !

Địch công cảm thấy trái tim mình lạnh toát.

Ông nhanh chóng bước đến và cọ xát ngón tay mình vào vị trí mà Tào Can chỉ ra. Ông đi đến cửa sổ và nhìn ngón tay mình. Ông thấy một vết nhòe đỏ sẫm.

Quay lại Mã Tông ông ra lệnh cộc lốc:

- Nhìn dưới chiếc ghế đá hoa cương đó !

Mã Tông chọc ngọn giáo của mình vào khoảng tối dưới chiếc ghế. Một con cóc lớn nhảy ra.

Anh quỳ trên đầu gối và nhìn vào đó.

- Không có gì ngoài mạng nhện và bụi bần ! - anh báo cáo.

Trong khi chờ đợi, Tào Can nhìn vào khoảng trống phía sau ghế và bức tường. Anh quay lại với khuôn mặt nhợt nhạt.

- Có một thi thể nằm phía sau chiếc ghế ! anh run giọng nói.

Mã Tông nhảy lên chiếc ghế. Họ cùng nhau kéo lên cơ thể của một cô gái bị cắt xén. Cô hoàn toàn trần truồng và dính đầy máu khô với bần. Nơi trước kia là cái đầu, bây giờ chỉ còn lại chiếc cổ bị cắt nham nhở.

Họ đặt vật khủng khiếp vừa tìm được lên chiếc ghế dài. Mã Tông nói lỏng khăn quàng cổ và nhét nó vào thắt lưng. Sau đó, anh đứng tại chỗ với đôi mắt ngập tràn sự kinh hãi.

Địch công cúi xuống phần còn lại của những gì trước đây là cơ thể một cô gái trẻ quyến rũ. Ông nhận thấy những vết thương xấu xí do dao gây ra dưới vú bên trái và những vết sẹo đã lành trên cánh tay. Ông lật thi thể lại. Vai và hông có những vết thương do bị đánh bằng roi.

Sau đó ông đứng thẳng lên và đôi mắt sáng rực vì giận dữ. Ông nói bằng giọng căng thẳng:

- Cô gái này đã bị giết chết mới ngày hôm qua, cơ thể đã cứng nhưng không có dấu hiệu bị phân hủy.

- Cô ta làm thế nào mà đến được đây ? - Mã Tông kinh ngạc hỏi - Cô ta đã trần truồng khi vượt qua mê cung. Nhìn những vết trầy trên đùi cô do gai cào xước và chân của cô bị bao phủ bởi bùn trong hồ. Chính cô ta là người đã trượt chân trên tảng đá và khi cố gắng giữ thăng bằng đã bẻ gãy nhánh cây!

- Vấn đề quan trọng là người nào đã đưa cô ta đến đây ! - quan án nói cộc lốc - Gọi Phương đô đầu !

Khi Phương đô đầu bước vào quan án ra lệnh:

- Bọc thi thể này trong áo choàng của người, gọi các bộ đầu khác chặt vài nhánh cây để làm một cái cáng !

Phương đô đầu cởi áo choàng của mình và cúi xuống chiếc ghế dài.

Đột nhiên, ông thốt lên tiếng kêu khàn khàn. Ông nhìn chăm chăm vào thi thể với đôi mắt trợn trừng.

- Đây chính là Bạch Lan ! - ông nghẹn ngào thốt lên.

Mọi người đều kêu lên cùng lúc.

Địch công giơ tay:

- Người có chắc chắn không, Phương đô đầu ? - ông lặng lẽ hỏi.

- Một lần khi nó mới bảy tuổi - Phương nức nở - nó đã bị bỏng cánh tay trái khi đun nước sôi. Ngài có biết là tôi quen thuộc với vết sẹo này như thế nào.

Ông chỉ tay vào một vết sẹo trắng làm hồng đi vẻ đẹp quyến rũ của cánh tay. Sau đó ông ngã lăn ra đất và khóc nức nở tưởng chừng như trái tim bị phá vỡ.

Địch công khoanh tay trong tay áo rộng của mình. Đôi lông mày rậm của ông cau lại trong lúc đắm chiêu suy nghĩ.

Đột nhiên ông quay lại hỏi lão Hồng:

- Chấp sự, ông đã tìm ra bà Lý sống ở đâu ?

Lão Hồng âm thầm chỉ vào thân hình nằm sóng soài của Phương đô đầu.

Địch công đặt tay lên vai Phương đô đầu.

- Nhà của bà Lý ở đâu ? - ông căng thẳng hỏi.

Không nhìn lên Phương trả lời:

- Sáng nay tôi sai Hắc Lan đi và tìm kiếm nó.

Địch công quay lại nhanh như chớp. Ông kéo Mã Tông lại gần và thì thầm điều gì đó vào tai anh.

Mã Tông vội vã rời khỏi phòng mà không nói một lời.

Chương XXIV

Một cô gái trẻ đến thăm họa sĩ nổi tiếng Một tội phạm bị bắt giữ ở nơi bất ngờ

Buổi sáng hôm đó Hắc Lan rời tòa án để đi tìm địa chỉ của bà Lý như cha cô đã ra lệnh cho cô.

Cô đi nhanh theo con đường chính dẫn đến cổng phía đông thị trấn. Cô đã rất lo lắng cho chị cô. Cô hy vọng rằng đi bộ sẽ giúp cô làm sáng tỏ suy nghĩ của mình.

Cô lang thang trong nửa giờ hoặc lâu hơn giữa các quầy hàng rong trên đường phố, sau đó cô đi vào khu trung tâm mua sắm gần cổng phía Đông. Cha cô nói rằng bà Lý là một họa sĩ, do đó Hắc Lan vào cửa hàng bán bút lông và giấy vẽ đầu tiên mà cô nhìn thấy.

Chủ tiệm biết bà Lý. Ông ta nói rằng bà Lý là một khách hàng thân thiết trong nhiều năm qua của tiệm ông. Bà ta vẫn còn sống, bà khoảng 50 tuổi. Ông nói thêm là Hắc Lan có thể chỉ tốn công vô ích khi gặp bà Lý vì những ngày cuối tháng bà ta không nhận nữ sinh mới.

Hắc Lan trả lời rằng cô chỉ muốn gặp bà bởi vì bà là một người bà con xa của cô. Chủ tiệm chỉ đường cho cô tìm đến nhà bà Lý. Nó chỉ cách đây vài con phố.

Hắc Lan nghĩ rằng ngay bây giờ cô có thể trở về tòa án và báo cáo với cha cô. Nhưng mặt trời vẫn còn chiếu sáng và cô không muốn quay trở về sớm như thế. Cô quyết định sẽ đi bộ đến địa chỉ đã được cho biết và nhìn qua nhà bà Lý xem sao.

Nó là một khu phố yên tĩnh của tầng lớp trung lưu trong thị trấn. Khi cô nhìn thấy những ngôi nhà với cánh cửa trước được sơn đen, Hắc Lan nghĩ rằng khu phố này khoảng một phần tư là các nhà buôn đã về hưu.

Khoảng giữa con phố cô tìm thấy tên " Lý " ở trên cửa một ngôi nhà có kích thước trung bình.

Đứng trước cánh cửa đóng kín với đồ gỗ cửa bằng đồng. Hắc Lan không thể cưỡng nổi sự cám dỗ gõ vào nó.

Không có ai trả lời. Điều này kích thích sự tò mò của cô gái và làm cho cô quyết tâm tìm xem có ai ở bên trong. Cô lại gõ một lần nữa mạnh nhất có thể. Sau đó cô áp tai vào cánh cửa.

Cô nghe thấy những âm thanh yếu ớt của tiếng bước chân.

Khi cô gõ một lần nữa cánh cổng mở ra. Một người phụ nữ trung niên ăn mặc lịch sự đứng trước cửa, cầm trên tay cây gậy đầu bịt bạc. Bà ta nhìn Hắc Lan và lạnh lùng hỏi:

- Tại sao lại gõ cửa nhà tôi, cô gái trẻ ?

Hắc Lan nhìn cách ăn mặc và nói chuyện thì đoán rằng đây chính là bà Lý. Cô cúi đầu và trân trọng nói:

- Tên tôi là Hắc Lan, tôi là con gái của Phương thợ rèn, tôi đang cố gắng tìm một giáo viên, những người có năng lực để giúp đỡ tôi học vẽ và một chủ tiệm giấy đã chỉ tôi đến đây. Tôi mạo muội đến đây và xin được trả tiền để học, thưa bà, mặc dù ông chủ tiệm thông báo với tôi là bà không nhận học sinh nữa.

Người phụ nữ lớn tuổi nhìn chăm chú Hắc Lan. Đột nhiên bà mỉm cười và nói:

- Sự thật là tôi không còn nhận học sinh nữa. Nhưng bởi vì cô đã không ngại rắc rối để đến tìm tôi, xin mời cô vào nhà và dùng một tách trà.

Hắc Lan cúi chào một lần nữa. Cô đi theo bà Lý khi bà ta khập khiễng bước qua một khu vườn nhỏ để đến phòng chính của ngôi nhà.

Trong khi bà Lý đi lấy nước sôi, Hắc Lan ngồi nhìn ngưỡng mộ môi trường thanh lịch xung quanh.

Căn phòng không lớn lắm nhưng cực kỳ sạch sẽ và trang bị đồ nội thất tuyệt đẹp. Bề mặt ghế dài cô đang ngồi làm bằng gỗ hồng mộc, được phủ những tấm nệm thêu. Những chiếc ghế được chạm khắc và một bàn trà nhỏ bằng gỗ mun. Trên chiếc bàn cao dựa vào bức tường phía sau là một đám mây hương cuộn tròn từ chiếc lư đồng cổ. Trên tường treo những bức tranh dài và hẹp mô tả các loài chim và hoa. Cửa sổ lưới được dán bằng giấy trắng không tỳ vết.

Bà Lý quay trở lại với một ấm đun nước sôi bằng đồng.

Bà rót nước sôi vào một ấm trà bằng gốm sứ tinh tế, sau đó bà ngồi vào góc kia của chiếc ghế dài.

Trong khi uống trà họ trao đổi với nhau những câu chào hỏi lịch sự thông thường.

Hắc Lan nghĩ rằng mặc dù hơi khập khiễng nhưng bà Lý là một phụ nữ đẹp khi còn trẻ. Gương mặt bà cân đối tuy hơi có vẻ u ám và cặp lông mày hơi dày so với tiêu chuẩn được đánh giá là đẹp của người phụ nữ. Bà rõ ràng rất thích nói chuyện với các cô gái. Hắc Lan cảm thấy khá hạnh diện.

Điều làm cô tò mò là hình như không có người hầu trong nhà. Khi cô hỏi điều này bà Lý trả lời một cách nhanh chóng:

- Ngôi nhà của tôi khá nhỏ, tôi chỉ có một người phụ nữ già giúp đỡ các công việc lặt vặt. Tôi có đôi chút lập dị trong lĩnh vực này, tôi không thể nào chịu nổi một đám người hầu suốt ngày vây quanh tôi. Một vài ngày trước đây, bà ta bị ốm và tôi cho bà ấy về nhà với chồng bà ta. Ông ta là người buôn bán dạo đã già sống gần đây. Trong thời gian rảnh rỗi, ông thường tới đây chăm sóc cho khu vườn của tôi.

Hắc Lan vội vàng tạ lỗi vì sự đường đột của mình gây phiền lòng cho chủ nhà khi đề cập đến sự vắng mặt của người giúp việc. Cô đứng lên và xin phép ra về.

Bà Lý lập tức phản đối. Bà nói rằng bà rất thích khi có người đến thăm và nhanh chóng rót thêm một tách trà.

Ngay lập tức bà Lý đưa Hắc Lan sang căn phòng bên cạnh. Gần như tất cả không gian trên sàn nhà bị chiếm hữu bởi một cái bàn lớn bằng sơn mài màu đỏ. Trên kệ gắn vào tường có khoảng một tá bút lông với nhiều kiểu và kích thước khác nhau, và có rất nhiều lọ nhỏ chứa màu vẽ. Những cuộn giấy và lụa để vẽ tranh xếp chồng lên nhau trong một cái bình bằng sứ lớn trên sàn nhà. Cửa sổ của căn phòng mở ra một khu vườn nhỏ trồng đầy hoa.

Bà Lý mời Hắc Lan ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh chiếc bàn và cho xem bức tranh của bà đang vẽ. Bà Lý mở bức tranh ra, Hắc Lan là một người thậm chí không biết nhiều về hội họa cũng có thể nhận ra bà Lý là một nghệ sĩ. Bà đã vẽ những gì, những bông hoa, trái cây và các loài chim, tất cả mọi thứ đều được vẽ với độ chính xác đáng kinh ngạc và màu sắc rực rỡ.

Hắc Lan cảm thấy xấu hổ vì sự tử tế của bà Lý. Cô tự hỏi cô có nên cho bà ta biết là cô đến đây bởi vì tòa án buộc cô làm điều này. Sau đó cô tự hỏi là cô không biết liệu quan án có muốn giữ bí mật về việc này hay không. Vì vậy, cô nghĩ tốt hơn là cứ tiếp tục đóng vai trò của mình và chờ đợi xem có việc gì xảy ra hay không.

Khi bà Lý cuộn lại bức tranh, Hắc Lan đứng lên và nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô nhận xét là hình như có một vài cây hoa bị chà đạp xuống.

- Điều này xảy ra khi những thằng nhà quê từ tòa án đến tìm kiếm tại nhà này ! Bà Lý trả lời chua cay.

Có rất nhiều hận thù trong lời nói của bà ta, Hắc Lan quay lại và ngạc nhiên nhìn bà Lý. Nhưng khuôn mặt của bà đã quay lại vẻ điềm tĩnh hơn bao giờ hết.

Hắc Lan cúi chào và nói những lời cảm ơn lịch sự.

Bà Lý nghiêng người ra ngoài cửa sổ và nhìn mặt trời.

- Chà , chà - bà kêu lên - ai mà nghĩ bây giờ đã quá trưa và bây giờ tôi phải chuẩn bị bữa ăn trưa cho mình. Sao mà tôi ghét công việc bếp núc thế ! Tại đây, có một cô gái trẻ rất có khả năng. Tôi tự hỏi có phiền không nếu muốn nhờ cô giúp một tay.

Đây là một yêu cầu mà Hắc Lan không thể từ chối nếu không muốn tỏ ra mình là con người thô lỗ. Sau hết, cô nghĩ rằng đây là việc tối thiểu cô có thể làm để bù đắp cho những tiếp đãi của bà chủ nhà bằng cách chuẩn bị một bữa ăn ngon cho bà ta. Cô nhanh chóng trả lời:

- Tôi rất vụng về trong mọi việc. Nhưng cũng xin được phép giúp đỡ bà trong việc bếp núc.

Bà Lý mỉm cười hài lòng. Bà dẫn Hắc Lan qua sân sau vào nhà bếp.

Cô cởi áo ngoài của mình và xắn tay áo lên. Sau đó cô nhóm một bếp lửa than. Bà Lý ngồi trên chiếc ghế dài trong nhà bếp và bắt đầu kể một câu chuyện dài về người chồng của bà đột ngột qua đời ngay sau đám cưới của họ.

Hắc Lan tìm thấy một hộp tre đựng mì ống.Cô cắt nhỏ hành và tỏi và lấy độ chục nắm khô từ sợi dây gần cửa sổ.

Trong khi bà Lý kể chuyện, Hắc Lan cho mỡ vào chảo, phi nó với hành và tỏi sau đó thêm vào các loại rau xắt nhỏ cùng với đậu nành, cô đảo đều với cái muỗng bằng sắt. Sau đó cô đổ mì vào, mùi thơm dậy khắp gian bếp nhỏ.

Bà Lý lấy bát, đũa và một đĩa rau cải chua. Họ ngồi trên ghế dài trong bếp để ăn.

Hắc Lan ăn rất ngon miệng nhưng bà Lý ăn rất ít. Bà ta đặt bát xuống khi nó vẫn còn hơn một nửa. Bà đặt tay mình lên đầu gối cô gái và khen ngợi tài nấu ăn của cô. Khi Hắc Lan nhìn lên từ cái bát của mình, cô ngạc nhiên khi ánh mắt của bà Lý làm cho cô không cảm thấy thoải mái. Cô lý luận thật là vô lý khi lại tỏ ra nhút nhát trước một người phụ nữ khác. Nhưng bằng cách này hay cách khác cô cảm thấy đúng là rất khó chịu. Thật ra cô đã không còn là một cô bé.

Bà Lý đứng lên. Bà quay trở lại sau đó với một cái bình bằng thiết và hai chiếc cốc nhỏ.

- Chúng sẽ tốt cho việc tiêu hóa - bà nói với nụ cười.

Hắc Lan quên mất sự lúng túng của mình. Cô chưa bao giờ nếm thử rượu. Điều này gần giống như thích một người phụ nữ và điều đó rất thú vị.

Cô nhấp một ngụm từ cốc của mình. Đó là loại rượu thơm ngon có tên là Nữ nhi hồng, nó mát lạnh và mạnh mẽ hơn loại rượu thông thường.

Sau khi bà Lý rót đầy ly cho cô vài lần, Hắc Lan cảm thấy rất hạnh phúc. Bà Lý đặt tay cô lên vai bà ấy và dìu cô đến phòng khách. Bà để Hắc Lan ngồi xuống cạnh bà trên trường kỷ và tiếp tục câu chuyện hôn nhân không may mắn của bà.

Bà Lý dùng cánh tay của mình ôm quanh eo Hắc Lan. Bà nói về những cuộc hôn nhân trong đời sống đem lại bất lợi cho người phụ nữ. Nam nhân thường thô tục và không có sự hiểu biết, người ta khó có thể nói ra những điều mà họ mong muốn được thỏa mãn khi quan hệ tình dục với người đang quan hệ với mình. Cô gái không hiểu lắm những gì bà Lý nói. Cô cảm thấy tự hào khi người phụ nữ lớn tuổi đã nói những chuyện bí mật như thế với cô.

Sau một thời gian bà Lý đứng lên.

- Tại sao tôi lại bất cẩn thế này - bà kêu lên - tôi bắt cô làm việc trong nhà bếp mà không nghĩ đến sự thoải mái của cô. Cô hẳn đã rất mệt mỏi. Tại sao cô không nghỉ ngơi một chút trong phòng ngủ của tôi trong khi tôi vẽ tranh ?

Hắc Lan nghĩ rằng cô nên về nhà. Nhưng cô thực sự cảm thấy rất mệt mỏi và hơi chóng mặt. Cô nghĩ rằng sẽ rất thú vị nếu được xem qua một phòng ngủ của người phụ nữ thanh lịch như thế này.

Cô làm một số phản đối nửa vời, bà Lý dẫn cô vào một căn phòng phía sau ngôi nhà.

Căn phòng ngủ vượt quá sự mong đợi của Hắc lan. Một mùi nước hoa tinh tế tỏa ra từ chiếc lư hương tuyệt đẹp treo trên trần nhà. Bàn trang điểm bằng gỗ mun có một chiếc gương bạc tròn đặt trên chân đế bằng gỗ đàn hương chạm khắc. Ở trước bàn, cô thấy cả tá hộp nhỏ bằng sứ và sơn mài màu đỏ. Chiếc ghế ngồi rộng rãi bằng gỗ mun được chạm khắc phức tạp và khảm xà cừ. Các màn che giường bằng vải trắng mịn được dệt các hoa văn cầu kỳ bằng chỉ vàng.

Bà Lý tình cờ kéo sang một bên tấm rèm. Hai bậc đá cẩm thạch dẫn đến một phòng tắm nhỏ. Quay lại, bà nói với Hắc lan:

- Hãy làm cho mình thoải mái, người yêu của tôi. Sau khi cô đã nghỉ ngơi chúng ta sẽ dùng một tách trà tại phòng làm việc của tôi

Bà Lý bước ra, đóng cửa lại sau lưng.

Hắc Lan cởi áo khoác ngoài và ngồi xuống trước bàn trang điểm. Cô háo hức kiểm tra các hộp phấn, bột hít và sáp thơm. Khi cô đã thỏa mãn sự tò mò của mình, cô quay sang bốn hộp bằng da màu đỏ đứng cạnh chiếc ghế dài. Các hộp được trang trí với sơn mài màu vàng hình Mai, Lan, Cúc , Trúc. Chúng đựng các áo quần của bà Lý, Hắc Lan không dám nhìn trộm bên trong.

Cô kéo tấm màn sang một bên và bước xuống phòng tắm. Bên cạnh bồn tắm bằng gỗ thấp có đặt một cái xô nhỏ và trong góc phòng cô thấy các thùng gỗ lớn chứa nước nóng và lạnh. Cửa sổ lưới được dán giấy dầu đục. Ánh sáng mặt trời soi bóng cây tre trong vườn lên cửa sổ, để cửa sổ trông giống như một bức tranh mực tàu vẽ lá tre tinh tế.

Hắc Lan nhắc nắp của thùng chứa nước nóng. Nước khá nóng và các loại thảo mộc thơm nổi lên bề mặt.

Cô nhanh chóng cởi quần áo và đổ một xô nước nóng vào bồn tắm. Khi cô thêm nước lạnh vào, đột nhiên cô nghe thấy âm thanh phía sau cô. Cô nhanh chóng quay lại.

Bà Lý đã đứng ở ngưỡng cửa dựa trên cây gậy chống của bà. Bà nói với một nụ cười:

- Đừng sợ, cô gái trẻ, chỉ là tôi ! Tôi nghĩ rằng sau mọi chuyện tôi sẽ có một giấc ngủ ngắn. Bây giờ hợp lý nhất là cô nên đi tắm và sau đó cô sẽ ngủ tốt hơn.

Trong khi nói bà Lý nhìn vào cô gái chăm chăm với cái nhìn đồng tính.

Đột nhiên Hắc Lan cảm thấy một nỗi sợ hãi tràn ngập. Cô vội vàng cúi xuống nhặt quần áo của mình.

Bà Lý bước tới và giật quần áo ra khỏi tay Hắc Lan.

- Cô sẽ không đi tắm ? - bà hỏi trong một giọng nói căng thẳng.

Hắc Lan bắt đầu xin lỗi trong sự lúng túng. Đột nhiên bà Lý kéo cô lại gần. Bà nhẹ nhàng nói:

- Cô không cần phải giả vờ đoan trang, người yêu của tôi. Cô rất là xinh đẹp !

Trong khi nói bà Lý dùng bàn tay sờ soạng khắp người cô gái, bà vuốt ve ngực của cô và đặt môi của bà lên môi cô.

Một cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng cô gái. Cô đẩy bà ta đi với tất cả sức mạnh của mình. Bà Lý chống lại. Khi bà đứng vững lại, ánh mắt bà sáng rực trong khuôn mặt méo mó của bà.

Khi Hắc Lan đứng tại đó lúng túng không biết làm gì thì cây gậy của bà Lý đột ngột tấn công với một đòn quất thẳng vào đùi trần của cô.

Cơn đau làm Hắc Lan quên đi nỗi sợ hãi của mình. Cô nhanh chóng cúi xuống định nhặt lên một cái thùng nhỏ với ý định ném vào đầu bà Lý. Nhưng cô đã quên không tính đến cây gậy

trong tay bà ta.

Trước khi Hắc Lan chạm được ngón tay vào cái thùng thì bà Lý đã quất một gậy vào hông cô làm cho cô nhảy sang một bên và la hét vì đau đớn.

Bà Lý mỉm cười khinh bỉ:

- Đừng cố gắng với bất kỳ thủ đoạn nào, người yêu của tôi - bà nói nhẹ nhàng - hãy nhớ rằng với cây gậy này tôi có thể đánh hoặc đâm. Cô có vẻ có đôi chút khó khăn hơn so với cô chị Bạch Lan của cô, nhưng cô sẽ sớm học được bài học về cách hành xử!

Tiết lộ bất ngờ về cô chị đã khiến Hắc Lan quên đi đau đớn của cô.

- Là chị gái tôi! - cô khóc.

- Cô có muốn gặp cô ta không? Bà ta hỏi với cái nhìn độc ác. Bà ta không chờ đợi câu trả lời mà nhanh chóng đi vào phòng ngủ.

Hắc Lan đứng đó tê liệt vì sợ hãi và lo lắng. Cô nghe thấy tiếng bà Lý cười khúc khích phía sau bức màn.

Hắc Lan trong phòng tắm của bà Lý

Sau đó, bà Lý kéo tấm màn sang một bên bằng tay trái. Tay phải bà cầm một con dao dài bén ngọt.

- Nhìn kìa ! Bà nói một cách đắc thắng và chỉ vào bàn trang điểm.

Hắc Lan rú lên một tiếng thét khiếp đảm.

Trước tấm gương là chiếc đầu của chị cô.

Bà Lý nhanh chóng bước xuống phòng tắm và kiểm tra các cạnh của con dao bằng ngón tay của mình.

- Mà mày không thích tao, con bé ngu ngốc ? - bà rít lên - Vì vậy tao sẽ giết chết mày giống như tao đã giết chết con chị của mày !

Hắc Lan quay lại và thét lên kêu cứu, tiếng kêu của cô bị tắt nghẹn. Cô có một ý tưởng mơ hồ là đập vỡ cửa sổ lưới và thoát ra ngoài khu vườn.

Cô dừng lại khi nhìn thấy một cái bóng đen rất lớn che khuất cửa sổ.

Cửa sổ bị giật tung khỏi khung cửa và một người đàn ông khổng lồ nhảy vào bên trong.

Ông nhanh chóng quan sát hai người phụ nữ và bước đến chỗ bà Lý đang đứng. Ông né được một cú đâm từ con dao, bắt lấy cổ tay bà ta và vặn mạnh. Con dao rơi loảng xoảng xuống nền nhà.

Trong nháy mắt ông đã trói tay bà Lý ra sau lưng bằng thắt lưng của mình.

- Mã Tông ! - Hắc Lan nức nở - bà ta đã giết chết chị gái của tôi !

- Mặc quần áo vào, cô gái trơ trẽn ! - anh thô lỗ nói - Tôi đã biết bà ta giết chết chị gái cô !

Hắc Lan cảm thấy nổi xấu hổ dâng tràn lên mặt cô. Trong khi Mã Tông kéo bà Lý vào phòng ngủ, Hắc Lan vội vàng mặc quần áo của cô.

Khi cô bước vào phòng ngủ, Mã Tông đã đặt bà Lý lên chiếc ghế và trói tay chân lại. Khi anh bỏ đầu của Bạch Lan vào chiếc giỏ, anh nói:

- Chạy ra ngoài sân và mở cổng. Những bộ đầu sẽ có mặt tại đây. Tôi phải cười

ngựa đi trước !

- Tôi không nghe lệnh từ anh, anh đã bắt nạt tôi ! Hắc Lan ngắt lời.

Mã Tông cười ồ lên. Cô vội vàng rời khỏi phòng.

Khi hoàng hôn đã tắt, Địch công và các phụ tá của ông tập trung tại văn phòng riêng của mình.

Hứa Phong bước vào và chào quan án.

- Thân thể của Bạch Lan đã được gửi nhờ nơi nhà của các vệ sĩ - anh nói bằng giọng khàn khàn - đầu cô ta đã được thêm vào thân mình. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng một cỗ quan tài bằng gỗ rắn chắc.

- Phương đô đầu thế nào ? - quan án hỏi.

- Bây giờ ông ta đã biết những gì xảy ra với Bạch Lan - Hứa trả lời - ông ta đã bình tĩnh lại, thừa đại nhân, Hắc Lan đang ở cạnh ông ta.

Hứa cúi chào một lần nữa rồi đi ra.

- Đó là một người đàn ông trẻ rất bình tĩnh ! - Địch công nhận xét.

- Tôi không thể hiểu được anh ta liên quan gì đến việc này ! Mã Tông cau kinh nói.

- Ta hiểu rằng anh ta cảm thấy phải chịu một phần trách nhiệm trong số phận bi thảm của Bạch Lan - Địch công quan sát - đó là cô gái nghèo phải sống trong địa ngục khi cô ở trong tay bà Lý. Người có thấy các dấu vết trên thân thể cô ta.

- Tôi vẫn không thể hiểu được - lão Hồng cho biết - làm thế nào đại nhân phát hiện ra trong mê cung có tồn tại sự liên kết giữa bà Lý và Bạch Lan.

Quan án dựa lưng vào ghế bành của mình. Chậm rãi vuốt râu ông nói:

- Thật ra khả năng phát hiện ra điều đó không phải là lớn. Thống đốc già giữ bí mật của con đường tắt cho bản thân mình. Ngay cả con trai Vũ Kỳ và người vợ trẻ cũng chưa bao giờ được biết. Chỉ có một người có cơ hội đặc biệt để phát hiện ra nó.

Chúng ta biết rằng bà Lý thường uống trà cùng Thống đốc và vợ ông ta tại căn phòng tranh trong khu vườn để thảo luận về những bức tranh của ông. Ta nghĩ rằng

có một lúc nào đó bà Lý sẽ kinh ngạc khi nhìn Thống đốc vẽ bức tranh phong cảnh này. Bà Lý có con mắt của người họa sĩ và sẽ không khó khăn gì khi bà ta nhận ra cảnh quan này không phải là bình thường. Bà ta rất quen thuộc với địa thế của lối vào mê cung, bà ta sẽ đoán ra được ý nghĩa của nó mà Thống đốc không nhận ra điều đó.

- Có lẽ bà ta đã nhìn thấy bức tranh ở giai đoạn đầu - Tào Can nhận xét - khi chỉ mới có những cây thông được đánh dấu. Thống đốc vẽ phần còn lại sau đó.

Địch công gặt đầu.

- Kể từ lúc bà Lý với sự bệnh hoạn về tình dục bỗng dưng quan tâm đến cô gái trẻ này - ông tiếp tục - bà ấy giữ kín bí mật này trong lòng. Bà ta nghĩ rằng cô ta sẽ có ích cho bà một lúc nào đó..

Bằng cách nào đó bà ta đã thu hút được Bạch Lan đến nhà bà. Cô con gái lớn của Phương là một cô gái nhu mì, bà Lý đã dễ dàng khuất phục cô ấy. Bà đã giam cầm cô ta trong căn nhà của mình trong vài tuần. Lúc cô trốn ra đến thăm ngôi chùa hoang đã làm cho bà Lý không cảm thấy thoải mái. Bà đã đem Bạch Lan đến khu vườn và nhốt cô trong căn phòng với cửa sổ có chấn song bằng sắt. Vì vậy, khi bộ đầu đến tìm kiếm ở khu vực phía đông thị trấn và kiểm tra nhà bà Lý họ đã không tìm thấy cô. Tuy nhiên việc kiểm tra đó đã làm bà Lý hoảng sợ. Bà đã quyết định giết chết cô gái và căn phòng ẩn của Thống đốc chính là nơi an toàn nhất cho một vụ giết người dã man.

- Nếu trong buổi sáng chúng ta đến thăm khu vườn lần đầu tiên, chúng ta đi sớm hơn một giờ hoặc sớm hơn nữa - Tào Can kêu lên - chúng ta có thể ngăn chặn tội ác này. Bà Lý chắc chắn không thể bỏ đi trước khi chúng ta đến !

- Số phận đã an bài khi buổi sáng hôm đó bà Vũ đến gặp ta - Địch công cho biết với vẻ nghiêm trọng - Sau đó khi chúng ta kiểm tra lối vào mê cung, ta đã nhìn thấy những dấu chân của bà Lý hay Bạch Lan. Ta không muốn kể lại những gì xảy ra vào thời điểm đó, khi ta đứng nhìn vào mê cung thì một sự khủng bố vô hình đã xâm chiếm hoàn toàn đầu óc ta. Linh hồn của cô gái nghèo vừa bị sát hại dã man trước đó chỉ nửa giờ hoặc lâu hơn dường như lớn vờn quanh ta. Ta cũng nghĩ rằng ta nhìn thấy bóng ma của vị Thống đốc già vẩy tay ra hiệu cho ta từ bóng tối trong mê cung ...

Địch công hạ thấp giọng khi nói đến đây. Ông rùng mình khi nhớ lại những khoảnh khắc của sự khủng bố kinh hoàng đó.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Sau đó quan án đã tự trấn an mình và nói nhanh:

- Phải, may mắn thay Mã Tông chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã ngăn chặn kịp một vụ giết người tàn nhẫn thứ hai.

Bây giờ chúng ta đi ăn tối. Sau đó, các người tốt hơn hết nên nghỉ ngơi trong vài giờ. Tất cả chúng ta đều biết rằng đêm nay sẽ có nhiều điều thú vị đang chờ đón chúng ta. Có trời mới biết bọn man rợ sẽ làm những gì !

Chiều hôm đó Triệu Thái đã lặng lẽ chỉ huy việc tổ chức phòng thủ thị trấn. Anh đặt những người lính tốt nhất canh gác cạnh Cổng Đập Nước, những người còn lại chia nhau trấn giữ trên bức tường thành của thị trấn. Theo lệnh của anh, các giám thị cảnh báo người dân việc bọn man rợ có thể tấn công thị trấn vào đêm nay. Tất cả đàn ông bận rộn vận chuyển đá lớn và những bó củi khô lên tường thành của thị trấn và chuẩn bị giáo làm bằng tre với những mũi tên đầu bọc sắt. Ba giờ trước nửa đêm, tất cả đàn ông tập trung lên tường thành, mỗi nhóm năm mươi người đàn ông được chỉ huy bởi một trong những người lính chuyên nghiệp.

Hai chiến sĩ đã leo lên Tháp Trống. Ngay sau khi họ phát hiện bộ Uigur tiến đến gần bờ sông, họ sẽ đánh những tiếng trống lớn với cây dùi bằng gỗ của họ. Tiếng trống sẽ là dấu hiệu để thắp sáng những ngọn đuốc trên tường thành. Nếu bọn man rợ cố gắng tấn công, chúng sẽ bị đáp trả bằng những tảng đá nặng và những bó củi khô bị đốt cháy.

Địch công ăn bữa tối trong phòng riêng của mình. Sau đó ông ngủ trong vài giờ trên chiếc ghế dài trong thư viện của mình.

Một giờ trước lúc nửa đêm, Mã Tông mặc giáp trụ đầy đủ đến gọi quan án. Địch công đeo một áo giáp mỏng dưới áo choàng và lấy thanh kiếm dài của ông nội của ông treo trên tường bên cạnh giá sách của mình. Sau khi đội chiếc mũ cánh chuồn chính thức của thẩm phán lên đầu, ông bước theo Mã Tông.

Họ cưỡi ngựa đến Cổng Đập Nước.

Triệu Thái đang chờ họ. Anh báo cáo rằng lão Hồng, Tào Can và bốn binh sĩ đã leo lên tháp canh của lâu đài Chiến Môn. Họ sẽ thấy rằng không một tia lửa nhỏ nào có thể được thắp lên ở đó.

Địch công gật đầu và leo lên những bậc đá dốc đứng lên đầu Cổng Đập Nước. Trên

thành lũy là một người lính vạm vỡ, cao gần bằng Mã Tông, đứng cứng ngắc một cách đáng chú ý. Anh mang một cây gậy dài với lá cờ có dấu hiệu của quốc gia trên đó.

Quan án đứng trên thành lũy. Bên phải là người lính mang cây cờ của quốc gia, bên trái là Mã Tông giương cao lá cờ chỉ huy của Địch công.

Địch công trên thành lũy của Lan Phương

Quan án nghĩ rằng đây là lần đầu tiên ông phụ trách việc bảo vệ biên giới của tổ quốc chống lại một cuộc xâm lăng của nước ngoài. Nhìn lên các dấu hiệu của quốc gia tung bay trong làn gió đêm, ông cảm thấy một niềm tự hào dâng lên trong lòng. Ông cầm thanh kiếm trong tay và nhìn ra vùng đồng bằng tối đen.

Khi gần đến nửa đêm, Địch công chỉ tay về phía chân trời xa xa. Từ xa họ nhìn thấy những ánh sáng nhấp nháy. Bọn Uigur chuẩn bị để vượt sông.

Các ánh đèn từ từ đến gần hơn sau đó đứng yên. Các kỵ binh man rợ đã dừng lại, chờ đợi ngọn lửa tín hiệu trên các tháp canh.

Ba người đàn ông đứng đó im lặng trong hơn một giờ.

Sau đó đột nhiên ánh sáng bùng lên và vượt qua bờ sông bên kia. Chúng nhỏ dần, nhỏ dần và biến mất trong đêm tối.

Cố chờ đợi vô vọng ngọn lửa tín hiệu, các Uigur đành cưỡi ngựa quay trở về nhà của họ.

Chương Kết

Hai kẻ tội phạm bị hành hình trước pháp trường Địch công hiểu được ý nghĩa hai câu thơ thâm thúy

Bà ta sẵn sàng khai nhận tội ác của mình.

Một lần nọ, trước khi Thống đốc mất đi, bà Lý đã uống trà cùng với bà Vũ tại ngôi đình bát giác trong khu vườn trong khi chờ đợi Thống đốc. Bà Lý đã nhìn qua một số bức tranh của ông và nhìn thấy bản phác thảo bức tranh phong cảnh. Bà nhìn thấy một vài ghi chú của Thống đốc về việc bức tranh này là bản đồ hướng dẫn con đường tắt bí mật trong mê cung.

Bà Lý bị sắc đẹp của bà Vũ thu hút, nhưng miễn là Thống đốc còn sống, bà đã không dám tiết lộ cảm xúc của mình với bà Vũ. Sau khi chôn cất Thống đốc, bà Lý đã đến thăm khu vườn nhưng chỉ thấy một đôi vợ chồng già ở đó. Họ không biết bà Vũ đi đâu sau khi Vũ Kỳ đuổi mẹ con bà ra khỏi nhà. Bà Lý tìm kiếm trong khu vực nông thôn nhưng bà Vũ đã dặn các nông dân không nói với ai về trang trại mà bà đang ẩn cư cùng với đứa con của mình.

Sau đó, cách đây vài tuần, bà Lý đã xem xét lại khu vườn khi bà tình cờ đi ngang qua đó. Bà tìm thấy xác chết của đôi vợ chồng già và khám phá ra hai đoạn đường tắt bí mật đầu tiên. Bà nhận thấy rằng các đầu mối trong bức tranh phong cảnh mà bà đã cẩn thận ghi chép lại là hoàn toàn chính xác.

Bà Lý gặp Bạch Lan trong chợ và thuyết phục cô gái theo mình về nhà. Tại đây, bà đã khống chế cô gái nhút nhát và giam giữ cô ta như là một tù nhân của mình. Bạch Lan phải làm tất cả các công việc nhà, bà đánh đập cô với cây gậy của mình mỗi khi cô làm bà không hài lòng.

Khi bà Lý phát hiện ra Bạch Lan đã lẻn ra ngôi chùa hoang vắng và gặp một người đàn ông lạ mặt, bà rất giận dữ. Bà đã kéo cô gái tội nghiệp đến một căn nhà hoang nơi các bức tường ngăn tất cả mọi âm thanh bên trong. Bà Lý đã lột trần cô ra và trói tay cô vào một cây cột.

Sau đó, bà Lý bắt đầu thẩm vấn cô, lặp đi lặp lại một câu hỏi hết lần này đến lần khác : "Cô đã chỉ nơi ở của mình cho người lạ mặt ?". Mỗi lần cô gái phủ nhận điều này, bà Lý lại đánh đập cô tàn nhẫn với một cây roi mây, những nhát roi rít lên khủng khiếp quất vào thân thể cô gái liên tục. Quằn quại thân mình dưới làn roi tàn bạo, Bạch Lan kêu van lòng thương xót của bà ta. Bà Lý lại càng tức giận hơn. Bà đã quất roi với tất cả sức lực của mình vào thân hình cô gái mặc kệ những tiếng thét xé lòng của cô, bà chỉ ngừng lại khi cánh tay đã mỏi nhừ. Sau đó, Bạch Lan gần như ngất xỉu đi vì đau đớn và sợ hãi nhưng cô vẫn kiên trì nói rằng mình vô tội.

Tuy nhiên, bà Lý lo ngại rằng bí mật của mình sẽ bị tiết lộ. Sáng hôm sau, bà hóa trang Bạch Lan thành một ni cô và đưa cô đến khu vườn của Thống đốc. Bà nhốt cô gái vào căn phòng của đôi vợ chồng già đã sống và lấy đi tất cả quần áo để phòng ngừa cô trốn đi. Bà Lý đến thăm cô hàng ngày và mang đến cho cô một ly nước, một giỏ đồ ăn gồm vài cái bánh dầu và đậu khô. Bà lên kế hoạch sẽ mang Bạch Lan về nhà càng sớm càng tốt khi chứng minh được việc cô lén đến ngôi chùa là vô hại.

Sau đó, các bộ đầu đã tìm kiếm trong khu vực bà ta sinh sống. Bà Lý rất hoảng hốt. Sáng sớm hôm sau bà vội vã đến khu vườn. Bà đã tìm được đường đến căn phòng ẩn bằng điểm mốc của những cây thông, sau đó bắt Bạch Lan đi trước và đánh đập cô không thương tiếc với cây gậy của mình. Trong căn phòng bà đặt Bạch Lan nằm trên băng ghế dài và đâm dao vào ngực cô. Một bản năng tàn ác thúc đẩy bà cắt đứt đầu cô gái sau đó đẩy cái xác không đầu vào phía sau chiếc ghế. Bà Lý bỏ đầu cô gái vào cái giỏ. Trong lúc vội vàng quay về, bà đã không chú ý đến cái hộp nằm trên bàn.

Bà Lý kể lại tất cả những chuyện này mà không có bất kỳ áp lực nào. Địch công nhận thấy bà ta rất vui thích khi kể ra tất cả mọi chuyện và bà càng tỏ ra hả hê hơn khi thuật lại những hành động tàn nhẫn của mình. Bà cũng tự nguyện khai ra sự việc cách đây ba mươi năm, bà đã giết chết chồng mình bằng cách bỏ thuốc độc vào rượu.

Địch công cảm thấy một sự ghê tởm sâu sắc đối với người đàn bà sa đọa này. Ông chỉ thấy nhẹ nhõm khi bà Lý điểm chỉ vào lời khai và được dẫn trở lại nhà giam.

Sau đó, trong cùng phiên tòa Địch công xét xử ba nhà buôn người Trung Quốc là đồng lõa của bọn Uigur. Họ đã chứng minh là không biết tường tận về âm mưu này. Họ chỉ nghĩ rằng đây là một kế hoạch nhằm gây ra sự lộn xộn trong thị trấn và nhân cơ hội đó cướp phá một vài cửa tiệm.

Địch công quyết định đánh mỗi người năm mươi trượng và sau đó kết án phải mang gông nặng bằng gỗ trong một tháng.

Chiều hôm đó người quản gia của dinh thự Đinh chạy đến tòa án. Ông báo rằng Đinh Cần đã treo cổ tự vận và người vợ thứ tư của tướng Đinh cũng nuốt thuốc độc mà chết. Không để lại thư tuyệt mệnh. Ý kiến chung của mọi người là anh ta đã trở nên chán nản sau cái chết của người cha. Việc tự tử của người vợ nhận được sự đồng tình của một số người có uy tín trong thị trấn, họ nghĩ rằng đây là bằng chứng cho lòng chung thủy của một người vợ quyết theo người chồng quá cố của mình xuống mồ. Họ đã quyên góp để dựng một tấm bia kỷ niệm cho lòng chung thủy của cô ta.

Trong những ngày tiếp theo Địch công dành tất cả thời gian của mình để giải quyết các công việc của Chiến Môn và Vũ Kỳ. Một số hình phạt nhỏ đã được ban ra nhằm trừng trị hai cố vấn của Chiến và những tên tay sai vì hành vi tống tiền và chiếm đoạt tài sản. Bà Vũ đã được thông báo về các nội dung của di chúc mới nhất của Thống đốc. Bà sẽ được triệu tập

đến tòa án ngay sau khi có phán quyết cuối cùng của triều đình đến từ kinh thành.

Lão Hồng hy vọng quan án có thể thoải mái một chút sau khi ông đã giải quyết tất cả các vụ án hình sự và phá vỡ âm mưu tấn công thị trấn. Tuy nhiên, ông rất thất vọng khi thấy Địch công vẫn còn rất lo lắng về điều gì đó. Quan án thường cúi kính và đôi khi xem lại một quyết định trước đó, đây là những việc mà trước đây ông chưa bao giờ làm. Viên chấp sự không thể tưởng tượng nổi là nguyên nhân nào đã gây ra những lo lắng cho quan án, và Địch công thì chẳng giải thích gì về điều này.

Một buổi sáng, tiếng loảng xoảng của móng ngựa và cồng chiêng vang lên khắp các đường phố chính trong thị trấn. Hai trăm binh lính tiến vào Lan Phương với cờ xí bay phấp phới. Đây là lực lượng quân đội được gọi đến theo yêu cầu của Địch công.

Chỉ huy của toán quân là một tướng lĩnh đã nhiều năm hoạt động chống lại bọn man rợ ở biên giới phía Bắc, một người đàn ông trẻ thông minh gây ấn tượng tốt đẹp với quan án ngay lần đầu gặp mặt. Anh trình lên bức thư chính thức của Ban Nội vụ quân sự cho phép Địch công có toàn quyền giải quyết tất cả các vấn đề quân sự của thị trấn.

Đội quân đến đồn trú trong dinh thự của Chiến và Triệu Thái quay trở về tòa án.

Sự xuất hiện của đội quân làm cho quan án phần khởi phần nào. Nhưng ngay sau đó ông lại chìm sâu vào tâm trạng buồn rầu của mình. Ông vùi mình vào công việc hàng ngày của huyện và rất ít khi đi ra ngoài. Thời gian duy nhất ông rời khỏi tòa án là để tham dự nghi lễ chôn cất cho Bạch Lan.

Hứa Phong đã tổ chức một đám tang linh đình. Anh khẳng khái đòi trả tất cả mọi phí tổn của đám tang. Họa sĩ sau đó đã thay đổi chính mình. Anh uống như một con sâu rượu và đã tranh cãi gay gắt với chủ nhà trọ, ông chủ của quán rượu Thường Xuân. Sau sự việc đó Hứa cảm thấy xấu hổ và dọn ra khỏi quán rượu. Tất cả những đệ tử Lưu Linh của quán đều lấy làm buồn vì sự việc xảy ra đã kết thúc một tình bạn tốt đẹp.

Hứa bán tất cả các bức tranh của mình và thuê một căn phòng nhỏ trong khuôn viên của đền thờ Khổng Tử. Anh dành phần lớn thời gian của mình để nghiên cứu về văn học cổ, đi ra ngoài chỉ để thăm Phương đô đầu ở tòa án gần đó. Họ dường như đã trở thành bạn thân của nhau, Hứa nói chuyện rất lâu với ông tại các khu vực lính gác.

Một buổi chiều khi Địch công ngồi một mình trong phòng riêng và mệt mỏi xem xét các văn kiện thường xuyên của huyện, lão Hồng đi vào và đưa cho ông một phong bì lớn niêm phong.

- Bức thư này, thưa đại nhân - ông nói - vừa được hỏa tốc đưa đến đây từ kinh đô !

Địch công sáng bừng khuôn mặt. Ông xé vội niêm phong và háo hức liếc qua các giấy tờ

bên trong.

Khi ông đóng tài liệu lại, ông gật đầu miễn cưỡng. Cầm các giấy tờ trên tay ông nói với lão Hồng:

- Đây là những phán quyết chính thức cho tội phản quốc của Vũ Kỳ, vụ giết tướng Đinh và tội sát nhân của bà Lý. Mỗi quan tâm của chúng ta về các âm mưu của các bộ tộc Uigur đã được cấp trên giải quyết, trong một cuộc đàm phán giữa Hội đồng quản trị của triều đình về các vấn đề của người Uigur với Khan của Uigur, Lan Phương đã an toàn thoát khỏi các cuộc tấn công. Ngài mai ta sẽ mở phiên tòa xét xử tất cả các vụ án. Sau đó ta sẽ là một người đàn ông tự do.

Lão Hồng không hiểu lắm về nhận xét sau cùng của Địch công. Tuy nhiên quan án không để cho ông có thời gian đặt câu hỏi. Quan án lập tức ra lệnh chuẩn bị mọi việc cho buổi xét xử vào sáng mai.

Sáng hôm sau, các nhân viên của tòa án bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng mọi việc hai giờ trước lúc bình minh. Một ngọn đuốc được thắp sáng phía trước cổng chính của tòa án, nơi một nhóm bộ đầu chuẩn bị các xe tù để đưa tội phạm ra pháp trường được thiết lập bên ngoài cổng thành phía Nam.

Mặc dù còn rất sớm nhưng một số lượng lớn dân chúng đã tập trung tại đó. Họ nhìn với niềm đam mê bệnh hoạn các vật này. Sau đó, một toán quân vũ trang đầy đủ đến từ đội quân đồn trú lập thành một hàng rào bao quanh các xe tù.

Một giờ trước lúc bình minh, một người lính mạnh mẽ đánh lên ba hồi chiêng lớn vang vọng khắp công đường. Các lính canh mở cánh cửa đôi lớn và đám đông đi vào phòng xử án được thắp sáng bằng những ngọn nến lớn.

Đám đông nhìn với sự kính cẩn khi Địch công xuất hiện trên bục và chậm rãi tự mình ngồi vào phía sau bàn xử án. Ông mặc đại phục bằng gấm xanh lá cây. Một chiếc áo choàng dài bằng sa tanh màu đỏ khoác trên vai. Đây là dấu hiệu cho biết ông sẽ tuyên bố những hình phạt nghiêm khắc.

Đầu tiên Vũ Kỳ được dẫn đến trước bục.

Khi y quỳ trên nền đá trước bàn xử án, người thư lại cao cấp đặt một bản cáo trạng phía trước quan án. Địch công đưa cây nến lại gần và chậm rãi đọc bằng một giọng trang nghiêm:

- Tội nhân Vũ Kỳ bị buộc tội phản quốc. Hình phạt cho người sẽ là xử lăng trì. Tuy nhiên vì cha người, Đại nhân Vũ Nam Thiên, đã có công rất lớn đối với đất nước và nhân dân, và cũng bởi vì ông đã có lời cầu xin giảm nhẹ hình phạt cho người. Chính vì thế người sẽ bị

giết chết sau đó thì thể được cắt thành từng mảnh. Để tỏ lòng tôn kính đối với Thống đốc Vũ, đầu của người sẽ không bị bêu trên cổng thành và tài sản cũng không bị tịch thu.

Địch công dừng lại và đưa một tờ giấy cho đội trưởng.

- Tội nhân được phép đọc di chúc của người cha quá cố của mình - ông tuyên bố.

Phương đô đầu đưa tờ giấy cho Vũ Kỳ, người đã lắng nghe lời buộc tội với khuôn mặt bình thản. Nhưng sau khi đọc xong lời nhắn gửi cảm động của người cha, Vũ Kỳ đã bật khóc nức nở.

Hai bộ đầu trói tay Vũ Kỳ ra sau lưng. Phương đô đầu cầm một tấm bảng trắng dài đã chuẩn bị trước vào giữa những sợi dây thừng sau lưng của Vũ Kỳ. Tên của tội nhân là Kỳ, tội ác của y và hình phạt phải chịu được viết bằng ký tự lớn. Họ Vũ được bỏ qua để tỏ lòng tôn trọng với vị Thống đốc già.

Khi Vũ Kỳ đã được dẫn đi, Địch công nói:

- Triều đình đã thông báo Khan của những người Uigur đã cử một phái đoàn sứ giả đến thủ đô, đứng đầu là con trai cả của ông ta, để xin lỗi về âm mưu tạo phản của hoàng tử Ooljin và bày tỏ lòng trung thành của mình với triều đình. Triều đình đã chấp nhận lời xin lỗi và giao lại Ooljin cùng bốn kẻ đồng lõa cho phái đoàn sứ giả, để đích thân Khan sẽ có hành động thích hợp.

Mã Tông thì thầm với Triệu Thái :

" Hành động thích hợp " dịch ra theo ngôn ngữ thông thường có nghĩa là Khan sẽ lột da sống Ooljin, đun trong dầu và cắt ra thành từng miếng nhỏ. Khan không bao giờ nương tay với những kẻ làm hỏng kế hoạch của mình.

- Con trai của Khan - quan án tiếp tục - đã được mời ở lại kinh thành như một khách quý của triều đình.

Khán giả bắt đầu reo hò. Họ biết rằng khi con trai cả của Khan bị giữ làm con tin tại thủ đô, ông ta sẽ tuân thủ lời hứa của mình.

- Im lặng ! - quan án hét lên.

Ông đưa ra một dấu hiệu cho đội trưởng, bà Vũ và con trai Vũ San được dẫn đến trước công đường.

- Bà - Địch công ân cần nói - theo như bản di chúc chính thức của Thống đốc được tìm thấy trong căn phòng ẩn tại trung tâm mê cung. Bà cùng với đứa con Vũ San bây giờ sẽ được

thừa hưởng toàn bộ tài sản của Thống đốc. Ta chắc chắn rằng dưới sự hướng dẫn của người cha, anh ta sẽ đạt được những thành tựu to lớn hơn hình ảnh người cha lừng lẫy của mình., và là một người đàn ông xứng đáng của dòng họ Vũ !

Bà Vũ và con trai dập đầu xuống nền nhà nhiều lần để bày tỏ lòng biết ơn của họ.

Khi họ đứng lên, người thư lại đặt một tài liệu khác trước mặt quan án.

- Bây giờ ta sẽ đọc - Địch công nói - phán quyết chính thức về vụ án của tướng Đinh.

Vuốt râu của mình, ông chậm rãi đọc:

- Tòa án tại thị trấn đã thông báo về các sự kiện liên quan đến cái chết của Tướng quân Đinh Hồ. Theo ý kiến của tòa án về việc một cái tên nào đó khắc trên thân cây bút, là một dụng cụ giết người, bản thân nó không chứng minh được người đó chính là người đã đưa cây bút giết người này cho nạn nhân , cũng như không chứng minh được động cơ để giết tướng Đinh. Theo các quy tắc của tòa án, quyết định cái chết của tướng Đinh được coi như là một tai nạn.

- Đó là một ví dụ gọn gàng về khoa học hình sự ! - lão Hồng thì thầm vào tai của Địch công khi ông cuộn tài liệu.

Quan án gật nhẹ đầu và nhỏ giọng nói:

- Họ rõ ràng không muốn tên của Thống đốc xuất hiện !

Sau đó ông lấy cây bút đỏ và điền vào tờ phiếu giao cho cai ngục của nhà tù.

Bà Lý được giải vào công đường bởi hai bộ đầu.

Trong thời gian bị giam trong ngục, sự đe dọa khủng khiếp của cái chết đã dần dần huỷ hoại bà ta. Bà hoàn toàn mất đi thái độ kiêu hãnh khi thú nhận tội ác ghê tởm của mình. Gương mặt bà hốc hác, bà nhìn với đôi mắt mờ to chiếc áo choàng đỏ trên vai Địch công và một người to lớn đứng trước bức xử án với gương mặt bình thản. Ông ta mang một thanh gươm lớn trên vai, hai trợ lý của ông đứng phía sau với dao, cưa và cuộn dây thừng. Bà Lý nhận ra đó là viên đao phủ và các trợ lý của mình, bà lão đảo trên đôi chân của mình. Hai bộ đầu phải giúp đỡ để bà quỳ trước công đường.

Địch công đọc:

- Tội nhân Lý tên thường gọi là Hương đã phạm tội bắt cóc một cô gái cho mục đích vô đạo đức sau đó giết chết cô ta. Tội nhân sẽ bị đánh đòn sau đó thực hiện việc chém đầu. Tòa án đã bác bỏ yêu cầu xin được bồi thường cho gia đình nạn nhân để giảm nhẹ hình phạt, tất

cả tài sản của bị cáo sau đó được tặng cho gia đình nạn nhân xem như bù đắp cho họ. Đầu của tội nhân sẽ được treo trên cổng thành trong ba ngày để răn chúng.

Bà Lý bắt đầu hét lên. Một bộ đầu bịt miệng bà ta với một băng vải trong khi hai người khác trói tay bà ra sau lưng. Cuối cùng họ cấm vào sau lưng bà một tấm bảng ghi rõ tên họ, tội ác đã phạm và hình phạt phải chịu giữa những sợi dây thừng.

Khi bà Lý được dẫn đi, đám đông khán giả đã chuẩn bị sẵn sàng để rời khỏi tòa án. Dịch công đập búa lên bàn và hét lên yêu cầu giữ trật tự.

- Bây giờ ta sẽ đọc - ông tuyên bố - tên của các nhân viên tạm thời của tòa án này.

Ông đọc tên của Phương đô đầu và những kẻ trước đây sống ngoài vòng pháp luật mà ông đã đặt họ vào vị trí như là bộ đầu và lính gác vào ngày thứ hai sau khi ông tới Lan phương. Họ đứng tại đó và đối mặt với quan án.

Dịch công ngã người ra sau ghế. Vuốt ve bộ râu của mình, ông im lặng quan sát những người đàn ông trung thành đã đứng sau lưng giúp đỡ ông trong những ngày quan trọng vừa qua. Sau đó ông nói:

- Đô đầu, người và những người đàn ông của người đã tham gia trong trường hợp khẩn cấp, nhưng các người đã trung thành phục vụ tòa án. Vì điều kiện bây giờ của thị trấn đã trở lại bình thường, ta giải phóng các người khỏi những nhiệm vụ mà các người đang làm. Với những kinh nghiệm trong những ngày vừa qua, trong các người nếu có ai muốn phục vụ tòa án lâu dài thì ta rất hoan nghênh.

- Tất cả chúng tôi - Phương đô đầu cung kính nói - đều mắc một món nợ của lòng biết ơn đến đại nhân, và bản thân tôi lại càng có lý do để mang ơn hơn. Tôi sẽ cầu xin đại nhân tiếp tục sử dụng tôi ở vị trí hiện tại. Nhưng tại nơi đây con gái cả của tôi đã mất đi và thị trấn này sẽ liên tục nhắc nhở tôi đến thảm kịch đã xảy đến cho gia đình tôi.

Hứa Phong đã tìm cho tôi một công việc là người quản gia trong dinh thự của một trong số các bạn bè của cha anh ấy ở kinh thành. Tôi sẵn sàng chấp nhận lời đề nghị hào phóng này kể từ khi tôi là người trung gian trong việc Hứa Phong dự định kết hôn với đứa con gái thứ hai của tôi là Hắc Lan ngay sau khi anh ta thi đậu kỳ thi thứ hai về văn chương của mình.

- Cô gái đó là đồ vô ơn bạc nghĩa - Mã Tông phản nộ lắm bầm với Triệu Thái - tôi đã cứu cô ta. Và hơn thế nữa tôi đã nhìn thấy tất cả ở cô ta những cái mà chỉ có chồng cô ta mới nhìn thấy !

- Im đi! - Triệu Thái thì thầm - anh đã nhìn thấy mọi thứ ở cô ta, vậy đã là phần thưởng rồi !

- Tôi cầu xin được chấp thuận - Phương nói tiếp - cho đứa con trai duy nhất của tôi ở lại

đây, tại Lan Phương này. Dù có đi khắp đất nước nó cũng không thể nào tìm thấy một người nào để phục vụ như là đại nhân. Tôi cầu xin đại nhân hãy chấp nhận nó, mặc dù nó hơi mảnh khảnh, để phục vụ các công việc trong tòa án.

Địch công đã chăm chú lắng nghe. Sau đó ông nói:

- Đô đầu, con của người sẽ tiếp tục phục vụ tại đây như là một bộ đầu.

Ta rất vui mừng, khi Thượng đế với lòng thương xót vô hạn đã để một tội ác đen tối đem lại hạnh phúc cho hai gia đình. Khi những ngọn nến đỏ cháy lên trong đám cưới của con người, bầu không khí tốt lành của một tương lai tươi sáng sẽ giúp chữa lành những vết thương cũ trong trái tim của cha cô.

Ta rất buồn rầu khi phải chấp nhận sự từ chức của người kể từ ngày mai !

Phương đô đầu và con trai của ông quỳ xuống và dập đầu họ trên sàn nhà nhiều lần liên tiếp.

Ba bộ đầu báo cáo rằng họ muốn quay về với công việc trước đây. Tất cả những người khác xin được phục vụ lâu dài.

Khi các thủ tục đã hoàn thành Địch công ra lệnh bãi đường.

Bên ngoài tòa án, một đám đông dày đặc đã chờ đợi sẵn. Vũ Kỳ và bà Lý được bỏ vào xe tù. Các tấm bảng ghi tên và tội ác của họ được trưng ra cho mọi người thấy.

Sau đó, cửa mở ra và kiệu của Địch công di chuyển ra đường. Mười bộ đầu đi trước và mười người phía sau. Mã Tông và lão Hồng cưỡi ngựa đi bên trái, Triệu Thái và Tào Can bên phải. Bốn người cầm tấm bảng mang dòng chữ " Quan án sát của Lan Phương" đã lên vị trí dẫn đầu của họ. Các lính canh đánh cồng và chiêng trong tay họ và đoàn người di chuyển về hướng Nam.

Những xe tù chứa các người bị xử án được bao quanh bởi quân lính đi phía sau. Đám đông nổi đuôi phía sau xe tù.

Khi đoàn người đi qua cây cầu bằng đá hoa cương, ánh sáng đỏ của bình minh chiếu sáng ngôi chùa trong ao sen.

Pháp trường được dựng lên bên ngoài cổng thành phía Nam. Kiệu của Địch công đi xuyên qua hàng rào vào pháp trường. Khi ông bước xuống, chỉ huy quân đội tiến đến gặp ông.

Người chỉ huy dẫn Địch công đến chiếc bàn dựng tạm vào đêm trước. Những người lính lập thành một hình vuông phía trước.

Đao phủ đặt thanh kiếm của mình trên mặt đất và cởi áo khoác. Các cơ bắp nổi lên trên thân thể ở trần của ông. Hai người phụ tá của ông đến xe tù và lôi hai kẻ tội phạm vào giữa pháp trường.

Họ nói lỏng dây thừng của Vũ Kỳ và kéo y đến cây cột chôn trên mặt đất. Một người nắm cổ y đẩy vào cột, người kia dùng dây thừng trói chặt tay chân y lại.

Khi mọi việc đã sẵn sàng, đao phủ chọn một con dao dài và mỏng cầm trên tay rồi đứng trước mặt Vũ Kỳ. Ông nhìn lên quan án.

Địch công rút chiếc thẻ bài và quăng nó ra trước pháp trường.

Đao phủ đâm thẳng con dao vào tim Vũ Kỳ. Y lìa đời mà không thốt ra được một âm thanh nào.

Sau đó, thi thể của Vũ Kỳ bị chặt ra thành từng mảnh. Bà Lý ngã ra bất tỉnh khi họ bắt đầu công việc khùng khiếp này và nhiều khán giả đã che mặt với tay áo của họ.

Cuối cùng đao phủ đem chiếc đầu bị cắt đứt đến cho quan án đánh dấu vào trán với chiếc bút lông đỏ của mình. Nó được ném vào một cái giỏ cùng với những phần thi thể khác.

Bà Lý được hồi tỉnh bằng cách đốt giấm dưới mũi.

Hai phụ tá của đao phủ kéo bà ta ra giữa pháp trường và bắt quỳ xuống.

Khi nhìn thấy dụng cụ hành hình giữa pháp trường bà ta rú lên điên cuồng. Trong sự hoảng loạn tột cùng, bà quỳ lạy như tể sao trước người đao phủ.

Đao phủ và những phụ tá của ông đã quen với những cảnh như thế này, họ chẳng đếm xỉa đến lời cầu xin của bà ta. Một người trợ lý nói lỏng mái tóc của bà. Anh ta tóm lấy mái tóc dài trong tay và kéo đầu bà ta về phía trước. Một người khác xé chiếc áo bà đang mặc trên người để lộ ra tám lưng trần và trói tay bà ra sau lưng.

Đao phủ kiểm tra lại dụng cụ hành hình. Dụng cụ đáng sợ này là một sợi dây da trên đó có gắn những móc nhọn bằng sắt tua tủa. Nó chỉ được dùng để thi hành án trên pháp trường, không ai có thể sống sót nổi dưới cú đánh của nó.

Khi Địch công ra dấu hiệu bằng chiếc thẻ bài quăng ra giữa pháp trường, đao phủ vung chiếc roi lên và quất xuống. Nó quật mạnh và chiếc lưng trần của bà Lý với một âm thanh khùng khiếp, nó xé rách thịt từ cổ đến thắt lưng. Bà Lý có lẽ sẽ ngã nhào xuống đất bởi sức mạnh của cú đánh nếu người phụ tá không giữ chặt mái tóc của bà ta.

Khi bà Lý lấy lại được hơi thở của mình, bà bắt đầu rút lên điên cuồng. Nhưng đao phủ lại tiếp tục quất xuống một lần nữa và một lần nữa. Cú đánh thứ sáu đã làm lòi xương ra, máu tuôn dầm dề từ da thịt bị xé rách. Bà Lý bị ngất đi.

Địch công giờ tay.

Phải mất một lúc lâu bà ta mới hồi tỉnh.

Bà Lý bị trừng trị trên pháp trường

Sau đó, đao phủ giờ cao thanh gươm của mình trong khi người phụ tá của ông kéo bà Lý quỳ trên đầu gối bà ta.

Khi quan án ra dấu, thanh gươm hạ xuống và chặt đứt đầu ra khỏi thân mình trong một nhát chém khủng khiếp.

Địch công đánh dấu vào trán thủ cấp với cây bút lông đỏ của mình. Sau đó đao phủ ném nó vào giỏ. Cái đầu sẽ được buộc vào cổng thành bằng mái tóc dài và treo tại đó trong ba ngày để làm gương cho mọi người.

Địch công rời khỏi bàn và lên kiệu của mình. Khi những người khiêng kiệu đặt các thanh gỗ lên vai của họ, những tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu sáng trên nón sắt của những người

lính.

Kiểu của Địch công lần đầu tiên đi đến ngôi miếu thờ Thành hoàng của thị trấn, người chỉ huy đội quân đi sau và mở cánh cửa dẫn vào miếu.

Quan án báo cáo trước các vị Thành hoàng về những tội ác đã xảy ra trong thị trấn và hình phạt đã thực hiện với những người gây tội ác. Sau đó, quan án và vị chỉ huy quân đội thấp hương và cầu nguyện.

Sau đó họ chia tay nhau trước sân miếu.

Về đến tòa án Địch công đi thẳng vào phòng riêng của mình. Sau khi dùng một tách trà đậm, quan án cho phép lão Hồng lui ra và đi ăn sáng. Trong ngày hôm đó họ sẽ thảo các tấu chương để báo cáo cho các cấp cao hơn.

Lão Hồng phát hiện tra Mã Tông, Triệu Thái và Tào Can đang đứng nói chuyện tại một góc sân của toà án. Khi ông đến tham gia với họ, ông phát hiện ra Mã Tông vẫn còn rất tức giận về những chuyện mà anh khẳng khẳng cho là sự phụ bạc của Hắc Lan.

- Tôi đã thực hiện hầu như tất cả mọi việc và cô ta nên kết hôn với tôi - anh chưa chát nói - Cô ta gần như đắm tôi suốt trong bữa tiệc mà chúng ta được thưởng thức tại thung lũng. Tôi thực sự thích cô ta.

- Hãy nghĩ là mình may mắn, người anh em - Triệu Thái khẳng định - Cô gái Hắc Lan đó có một cái lưỡi sắc bén, cô ta sẽ làm cho anh có một cuộc sống khủng khiếp !

Mã Tông vỗ tay lên trán.

- Điều này đã nhắc tôi - anh kêu lên - tôi sẽ cho anh biết tôi sẽ làm gì, tôi sẽ mua cho bản thân mình cô gái Mật Ong. Đó là một cô gái trẻ và mạnh khỏe, quan trọng nhất là cô ta không biết nói một tiếng Trung Quốc nào ! Thế là mọi chuyện tốt đẹp và ngôi nhà sẽ yên tĩnh ?

Tào Can lắc đầu. Khuôn mặt dài của anh thậm chí còn buồn rầu hơn bình thường khi anh nói mập mờ:

- Đừng quá ảo tưởng, bạn của tôi, tôi đảm bảo chỉ sau một đến hai tuần cô ta sẽ nói liên tục vào tai của anh, và nói bằng tiếng Trung Quốc!

Tuy nhiên, Mã Tông không hề nản lòng.

- Tôi sẽ đến đó tối nay - anh nói - và bất cứ ai muốn đi theo, tôi đều hoan nghênh. Các anh sẽ tìm thấy tại đó một cô gái tốt và họ không che giấu sự quyến rũ của họ.

Triệu Thái thắt chặt thắt lưng của mình. Anh hét lên sốt ruột:

- Không thể cùng nói về một cái gì đó quan trọng hơn so với phụ nữ à ? Đi nào, chúng ta chấm dứt tại đây và đi tìm cho mình một bữa ăn sáng ngon lành. Không có gì tốt hơn cho cái dạ dày trống rỗng bằng vài chén rượu ấm áp !

Tất cả đều đồng ý rằng đó là ý kiến khôn ngoan, họ cùng nhau đi ra cổng chính.

Trong khi đó Địch công thay trang phục đi săn. Ông ra lệnh cho một người mang con ngựa yêu thích của ông đến từ chuồng ngựa.

Quan án leo lên lưng ngựa. Ông kéo khăn quàng cổ lên che mũi và miệng của mình. Sau đó ông đi ra đường.

Các đường phố đã đầy những người bán hàng rong. Họ bàn tán với nhau về việc hành quyết hai kẻ tội phạm và không quan tâm đến kỳ sĩ đơn độc này.

Quan án cưỡi ngựa về cổng thành phía Nam, ông thúc ngựa vượt qua. Trên pháp trường các bộ đầu vẫn còn bận rộn dọn dẹp, các vết máu trên mặt đất đã được làm sạch.

Sau khi ra đến cánh đồng Địch công đi chậm lại. Ông hít không khí buổi sáng trong lành và nhìn khung cảnh yên bình. Nhưng ngay cả giữa môi trường xung quanh dễ chịu ông vẫn không tìm thấy sự yên tĩnh trong lòng mình.

Những cảnh tượng trên pháp trường luôn gây sốc với quan án. Ông đã không ngừng điều tra trong các vụ án, nhưng ngay sau khi tội phạm đã được tìm thấy và đã thú nhận, Địch công luôn ao ước là mình có thể bỏ qua vụ án từ trong suy nghĩ của mình. Ông ghét nhiệm vụ phải giám sát việc hành quyết với tất cả những chi tiết đẫm máu của nó.

Kế hoạch từ quan đã hình thành trong suy nghĩ của ông kể từ sau cuộc nói chuyện với Bạch Hạc cư sĩ bây giờ đã phát triển thành một mong muốn hấp dẫn. Quan án cũng nghĩ rằng ông đã qua tuổi bốn mươi, đó không phải là quá muộn để bắt đầu một cuộc sống mới trên trang trại nhỏ mà ông sở hữu tại quê nhà.

Điều gì là tốt hơn, một cuộc sống yên tĩnh và thanh thản khi về hưu, dành thời gian để đọc, viết và chú ý đến việc giáo dục con cái của mình. Hay là dùng tất cả thời gian có được của mình để khám phá sự gian ác, những mưu đồ bẩn thỉu của bọn tội phạm. Trong khi cuộc sống có nhiều điều tốt đẹp và niềm vui mà nó mang lại ?

Có vô số các quan chức khác có thể thay thế vào vị trí của ông. Và sao ông lại không thể phục vụ cho quốc gia bằng cách sáng tác, ông thường lên kế hoạch để làm điều này, viết một luận án trình bày bằng ngôn ngữ dễ hiểu các học thuyết cổ điển sao cho mọi người đều

hiều được ?

Tuy nhiên, Địch công cảm thấy nghi ngờ. Điều gì sẽ xảy ra cho quốc gia nếu tất cả các quan chức đều có cùng một quan điểm bỏ mặc mọi việc? Nó không phải là bản phận của ông để mang lại cho những đứa con của ông một cơ hội để có một sự nghiệp sau này ? Cuộc sống được che chở trong một trang trại nhỏ yên bình có thể giúp cho những đứa trẻ đối đầu với tương lai ?

Khi thúc chân vào con ngựa, Địch công lắc đầu. Câu trả lời cho những vấn đề của ông nằm trong hai câu khó hiểu mà ông đã nhìn thấy trên bức tường trong căn nhà của Bạch Hạc cư sĩ.

"Có hai con đường dẫn đến vinh quang

Hoặc là vùi đầu vào bùn như một con sâu.

Hoặc là như một con rồng bay cao trên bầu trời."

Kể từ sau chuyến viếng thăm kỳ lạ, những dòng chữ này áp ủ trong suy nghĩ của ông. Địch công thở dài. Ông sẽ để cho vị ẩn sĩ già quyết định giúp ông. Ông sẽ giải thích về hai con đường mà quan án đặt ra.

Khi đi đến dưới chân dãy núi, ông xuống ngựa. Ông gọi một nông dân đang làm việc gần đó và nhờ anh ta chăm sóc giúp con ngựa.

Khi quan án bắt đầu đi lên, hai tiểu phu đi xuống theo con đường núi. Họ là một đôi vợ chồng già, khuôn mặt nhăn nheo và bàn tay xương xẩu như những thanh củi khô họ đang mang trên lưng.

Người đàn ông đứng lại. Ông đặt bó củi xuống đất. Lau mồ hôi trên trán, ông nhìn lên quan án và lịch sự hỏi:

- Ngài định đi đâu ?

- Ta đang trên đường đến thăm Bạch Hạc cư sĩ - quan án trả lời cộc lốc.

Người đàn ông già từ từ lắc đầu.

- Ông sẽ không tìm thấy ông ta, đại nhân - ông nói - bốn ngày trước đây chúng tôi thấy nhà ông ta trống rỗng. Cánh cửa bị gió đóng lại và mưa đã làm hư hỏng những luống hoa. Bây giờ tôi và người vợ già của tôi dùng ngôi nhà đó để chứa củi.

Một cảm giác cô đơn tràn ngập trong lòng quan án.

- Ông không cần phải đi lên đó, thưa đại nhân! - người nông dân nói và trao dây cương ngựa lại cho Địch công.

Quan án lơ đãng nắm lấy, ông hỏi những tiểu phu :

- Đã xảy ra chuyện gì với vị ẩn sĩ già đó ? Người có tìm thấy thi thể ông ta ?

Một nụ cười ranh mãnh xuất hiện trên gương mặt nhăn nheo của ông tiểu phu già, ông từ từ lắc đầu:

- Những người như ông ấy - ông nói - không chết như ngài hay tôi, thưa đại nhân. Họ không bao giờ thuộc về thế giới này mà nơi đây chỉ là khởi đầu. Khi kết thúc họ bay vào bầu trời xanh đến thiên đường như một con rồng. Họ không để lại gì phía sau.

Ông già vác gánh nặng của mình lên vai và đi theo con đường của ông.

Đột nhiên, như một tia chớp thoáng qua tâm trí, Địch công hiểu ra vấn đề. Điều này chính là câu trả lời !

Ông mỉm cười nói với người nông dân:

- Phải, tôi thuộc về thế giới này. Tôi sẽ tiếp tục vui đầu mình xuống bùn !

Ông leo lên yên ngựa và quay trở về thị trấn.